

LICHT SCHIJNENDE IN DE DUISTERNIS

Of

Hemelse lichtstralen uit duistere woorden

VIER PREKEN

WILLIAM HUNTINGTON

"Want wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is en gij doet wel dat gij daarop acht hebt, als op een licht schijnende in een duistere plaats". 1 Petrus 1:19

*"Om te verstaan een spreuk en zijn uitlegging; de woorden der wijzen en hun raadsele.
Spreuken 1:6.*

INHOUD

1. De vertrekken, de uitrusting en het gevolg van Immanuël

Gepreekt 9 december 1810 in de City Chapel, Grubstreet Londen.

Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren, Die van de wolken Zijn wagen maakt, Die op de vleugelen des winds wandelt. Psalm 104: 3

2. Gods onfeilbaar wachtwoord aan de weifelende heilige, hinkende tussen: “zie hier en zie daar.”

“En uw oren zullen horen het woord desgenen, die achter u is, zeggende: Dit is de weg, wandelt in denzelven; als gij zoudt afwijken ter rechter- of ter linkerhand”, Jesaja 30: 21.

3. DE HEVIGE STORM EN HEMELSE STILTE

“Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste: zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten”, Jesaja 54: 11.

4. De muziek en het reukwerk der heiligen

Gepreekt te Londen in de Providence Chapel, 2 september 1787.

“En als Het dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citeren en gouden fiolen, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen.” Openbaring 5: 8

1. De vertrekken, de parade en het gevolg van Immanuël

Gepreekt 9 december 1810 in de City Chapel, Grubstreet Londen.

Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren, Die van de wolken Zijn wagen maakt, Die op de vleugelen des winds wandelt. Psalm 104: 3

Het laat zich niet moeilijk verstaan Wie deze Goddelijke Persoon is van Wie deze Psalm spreekt. Dit blijkt uit de brief aan de Hebreëen, want de schrijver daarvan neemt het vierde vers van deze Psalm en past het op Christus toe, Hebr. 1: 7. De werken van de schepping en de voorzienigheid van God vormen het onderwerp, ja de hele inhoud van deze Psalm. Johannes zegt ons dat het Woord Dat bij God was en God was, alle dingen heeft gemaakt. “Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is”, Joh. 1: 3. Daarom heeft Hij er krachtens Zijn natuur recht op, Ezech. 21:27. Hij raakte dit recht niet kwijt door Zijn menswording, want als Immanuël, of God in de natuur van de mens, is Hij aangewezen tot Erfgenaam van alle dingen, Hebr. 1: 2.

Onder de zeer krachtdadige werking van de Heilige Geest, wekt de psalmdichter zijn ziel op om de Heere te loven of om alle lof en aanbidding toe te brengen aan Hem, Die de grootste Zegen is en de Bron van alle zegeningen aan ons. David, die wist dat hij naar zijn koninklijk ambt een type was van Christus, aanschouwt Hem met het oog des geloofs in al Zijn onderscheidingsteken en in Zijn Goddelijke kenmerken als tussentredende Koning van Sion. Zijn kroon, Zijn Goddelijke heerlijkheid en Zijn Koninklijke gewaad zijn een eeuwig licht. De gordel van Zijn lendenen is gerechtigheid en waarheid, Zijn scepter is Zijn kracht tot zaligheid en Hij zwaait deze scepter door de bediening van het Evangelie. Maar ik zal nu komen tot onze tekst.

“Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren”, dit gaat over Zijn woonvertrekken.

“Die van de wolken Zijn wagen maakt”, dit gaat over Zijn parade.

“Die op de vleugelen des winds wandelt”, dit gaat over het gevolg.

Waar de vertrekken van de Heere zich ook bevinden, ze zijn altijd licht.¹ Hij is altijd omgeven door lichtstralen, want Hij woont in het licht. “Hij openbaart diepe en verborgen dingen; Hij weet, wat in het duister is, want *het licht* woont bij Hem”, Dan. 2: 22. Paulus zegt hetzelfde: “Welke te Zijner tijd vertonen zal de zalige en alleen machtige Heere, de Koning der koningen, en Heere der heren; Die alleen onsterfelijkheid heeft, en *een ontoegankelijk Licht* bewoont; Dewelke geen mens gezien heeft, noch zien kan, Welke zij eer en eeuwige kracht”, 1 Tim. 6: 15, 16. “En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God *Licht* is, en gans geen duisternis in Hem is”, 1 Joh. 1: 5. In het vers dat voorafgaat aan onze tekst, zegt David: “Hij bedekt Zich met *het licht*, als met een kleed; Hij rekt de hemel uit als een gordijn”, Psalm 104: 2.

Met *het uitrekken van de hemel* verwijst de psalmist heel duidelijk naar de schepping, toen God het uitspannel beval om scheiding te maken tussen wateren en wateren, Gen. 1: 6. Dit uitspannel is het ruime hemelrond met de dampkring en de lucht die de aarde als een band omgeven. Uit dit alles blijkt dat de Heere woont in het licht en het licht bij Hem woont. Ja, *Hij is het Licht Zelf* en bedekt Zich met het licht als met een kleed. Daarom wordt Hij aangeduid als de Zon waarmee de Kerk is bedekt, de Zon der gerechtigheid en der heerlijkheid voor de Kerk, zowel in haar strijdende als in haar triomferende staat. Het komt mij voor, dat deze Goddelijke stralen van de onuitsprekelijke heerlijkheid de zomen van Zijn mantel zijn die de tempel vervulden, Jes. 1: 6). Want David zegt, dat Hij bedekt is met het licht als met een kleed en dat de stralen van Zijn Goddelijke heerlijkheid het

¹ Huntington volgt de Engelse vertaling beams, wat o.a. lichtstraal of lichtbundel betekent.

gevolg zijn dat Hem bij al Zijn openbaringen aan de mensenkinderen vergezelt, want Hij woont in het licht en het licht woont bij Hem. Deze zeer heerlijke stralen der heerlijkheid worden, naar mijn mening, bedoeld in onze tekst.” Wat wij bedoelen met het woord “beams” is te zwak, te gebrekkig en te min voor deze kamers. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren.” Ik zal overdenken wat er in de Schrift met deze kamers wordt bedoeld.

I. De vertrekken van Immanuël

1. Ten eerste kan hiermee *de hemel* zelf bedoeld worden, zoals blijkt uit de volgende woorden: “Geen spraak, en geen woorden zijn er, waar hun stem niet wordt gehoord. Hun richtsnoer gaat uit over de ganse aarde, en hun redenen aan het einde der wereld; Hij heeft in dezelve een tent gesteld voor de zon. En die is als een bruidegom, uitgaande uit zijn slaapkamer; zij is vrolijk als een held, om het pad te lopen”, Psalm 19: 4-6. In Romeinen 10: 18 past Paulus de inhoud van deze psalm toe op het uitgaan van Christus met de apostelen om het Evangelie te bedienen. De Heere had Zijn Kerk gekocht met Zijn eigen bloed en ook onder de bediening van de apostelen ging Hij door om haar als Zijn bruid tot Zich te vergaderen.

De apostelen waren als de tabernakel waarin de Zon der gerechtigheid opging en van waaruit Hij scheen, zoals Hij voorheen deed vanaf het verzoendeksel. Zijn uitgangen worden vergeleken met de zon in het firmament, die de sombere schaduwen van de duisternis der Joden en der heidenen verdrijft en het leven en de onsterfelijkheid aan het licht brengt door het Evangelie.

De kamer waaruit Hij kwam, is de hemel. Dit zal in de toekomst de bruiloftszaal van de Kerk zijn. Uit deze kamer ging de Bruidegom uit, vrolijk als een held om het pad te lopen, terwijl Hij Zijn duur gekochte bruid omhelsde en Zijn liefde betuigde. *Deze dag is in het bijzonder een dag der bruiloft en der vreugde des harten*, Hoogl. 3: 11. Liefde tot haar en Zijn vermaak in haar zijn, naar het mij voorkomt, de oorzaak van deze vreugde bij Zijn uitgaan.

2. Ten tweede worden met deze zalen soms *de wolken* bedoeld. Dit zijn waterdeeltjes die van de aarde en de zee opstijgen. Deze dampen stijgen op in de hemel en lossen daardoor op. God beveelt ze in Zijn wijsheid om hierheen te gaan en hun rijke en verfrissende inhoud te verspreiden ten goede voor de mensen.

De wolken worden *de vertrekken des Heeren* genoemd: “Hij drenkt de bergen uit Zijn opperzalen; de aarde wordt verzadigd van de vrucht Uwer werken”, Psalm 104: 13. David beschrijft dit met zulke lieflijke woorden. Hij noemt dit de bezoeken en de voorzienige zorg van God. “Gij bezoekt het land en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks; de rivier Gods is vol water; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieders koren gereed. Gij maakt zijn opgeploegde aarde dronken; Gij doet ze dalen in zijn voren; Gij maakt het week door de druppelen; Gij zegent zijn uitspruitsel. Gij kroont het jaar Uwer goedheid; en Uw voetstappen druipen van vettigheid”, Psalm 65: 10-12. Dit is de nooit genoeg geprezen zorg van God. Zo bevochtigt Hij de aarde vanuit Zijn vertrekken. Als ons deze verfrissende buien onthouden zouden worden, zouden Gods voetstappen niet druipen van vettigheid, maar zou het vleeshuis al gauw slecht bevoorrad en leeg zijn en zou er geen melk meer in de melkschuur zijn.

3. Ten derde kunnen we onder deze zalen ook *de liefde des Heeren* verstaan. David noemt de Zaligmaker zijn Huis: “Wees mij tot een sterke Rotssteen, tot een zeer vast Huis, om mij te behouden”, Psalm 31: 1. Mozes zegt: “HEERE! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht”, Psalm 90: 1. Dit zijn de woonplaats des vredes, de welverzekerde woningen en de stille geruste plaatsen die ons beloofd zijn, Jes. 32: 18. Er is zo’n verblijfplaats als liefde, want “die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem”, 1 Joh. 4: 16. Ik heb wel eens gedacht dat dit de ruimte is waarover David spreekt: “En mij niet hebt overgeleverd in de hand des vijands; Gij hebt mijn voeten

doen staan in de ruimte”, Psalm 31: 9. Het is een groot vertrek, want er is plaats voor zeer veel vrienden. Niets verbreekt de banden van de vrees, hardheid des harten en ongeloof zoals de liefde dat kan doen. De liefde brengt de benauwde ziel op aangename wijze in de ruimte, wanneer de voet des geloof daar is geschraagd. Zo ervoer ook de geliefde apostel het, toen hij zei: “En wij hebben gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft”, 1 Joh. 4: 16.

Ik denk dat de heilige bruid onder de kamers waarin Christus haar heeft gebracht de liefde van de Heilige Drie-eenheid verstaat, want we horen van niets dan liefde al de tijd dat zij daar was; haar hart en haar mond lijken ermee vervuld te zijn. “De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkamers; wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn; de oprechten hebben U lief, Hoogl. 1: 4. De liefde waarmee haar ziel vervuld was en de vreugde die daaruit voortkwam, maken duidelijk wat deze kamers waren. “Die Mijn geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren”, Joh. 14: 21. Dit alles is vervuld bij de komst van de Heilige Trooster.

Ik meen dat dit ook de kamers zijn waarover de evangelische profeet spreekt: “Ga heen, mijn volk! Ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga”, Jes. 26: 20. De gramschap waarover hier gesproken wordt, is waarschijnlijk de verwoesting van Jeruzalem vanwege de verwerping en kruisiging van de Heere. De mensen die hier aangesproken worden, zijn de apostelen en discipelen van Christus. In welke kamer moeten zij gaan naar Zijn raad? Blijft in Mijn liefde, “gelijkerwijs Ik de geboden Mijns Vaders bewaard heb, en blijf in Zijn liefde”, Joh. 15: 10. In deze kamer wordt een mens verborgen, zodat niemand dan Gods volk hem kan zien of weet waar hij woont. Wie dit gastverblijf binnentreedt, zal de deur achter zich gesloten vinden, zodat geen vijand bij hem komen kan. Behalve dit verblijf weet ik geen schuilplaats die alle indringers zal buitensluiten.

Het komt mij voor dat één van deze kamers het hart van Gods kinderen is, zoals blijkt uit het Hooglied: “Ik hield Hem vast, en liet Hem niet gaan, totdat ik Hem in mijner moeders huis gebracht had, en in de binnenste kamer van degene, die mij gebaar heeft”, Hoogl. 3: 4. De zalige Geliefde, Die hier gevonden en vastgehouden wordt, is Christus, door de moeder, namelijk het hemelse Jeruzalem en het huis van de moeder de erfgenamen der belofte en de kinderen van deze heilige moeder. De kamer waarin de vrouw is gebaar, is het hart van Gods volk. Hier valt het zaad der genade en wordt het ontvangen. Hier ontstaat de nieuwe mens. Dit is ook zijn woonplaats, daarom noemt Petrus hem nadrukkelijk *de verborgen mens des harten*.

Nu ik met u heb gedacht over de stralen en de kamers, zal ik verdergaan met de bespreking van de wateren. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren.” Ik heb opgemerkt, toen ik over deze kamers sprak, dat we onder de kamers onder andere *de wolken* moeten verstaan. David zegt: “Hij drenkt de bergen uit Zijn opperzalen”, Psalm 104: 13. Wolken zijn waterdruppels of dampen die de zon doet opstijgen tot hoog in de lucht en de onuitsprekelijk heerlijke lichtstralen van de Heere kunnen we vaak in deze wateren zien. Hij daalde neer in een wolk toen Hij de wet gaf. Een wolk bedekte de drie zeer begunstigde discipelen, Petrus, Jakobus en Johannes, en alles werd licht en helder om hen heen. Zelfs de kleren van de Heere werden wit en begonnen te blinken. Een heldere wolk overschaduwde hen en er klonk een stem vanuit de wolk. Het was een wolk die de richting aangaf voor de reis van de Israëlieten door de woestijn. “s Nachts was er een vuurkolom om hun licht te geven, zodat de stralen hiervan de hele nacht in die kamer werden gezien. Overdag was dit licht er niet, omdat de Israëlieten dan het licht van de zon hadden om hen te leiden. Daarom zagen zij het heldere licht in de wolken niet, Job 37: 21.

We zullen zelfs in de hemel Zijn stralen in de wateren zien, als we de hemel beschouwen als één van deze kamers, waaruit Christus opging als de Zon, van waaruit Hij Zich vertoonde als de Bruidgom van Zijn Kerk door de bediening van de apostelen en waar Hij Zich verheugde als een held om het

pad te lopen. Ik zeg, dat dit zal gebeuren als we de hemel beschouwen als één van deze kameren. “Want het Lam, Dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren”, Openb. 7: 17. Ik zie deze wateren als het leven der heerlijkheid dat God de Vader door de Zoon en de Heilige Geest schenkt aan al Zijn kinderen. Dit zal een onbegrensde en bodemloze zee zijn die alles zal bedekken, want het sterfelijke zal door het leven verslonden worden, 2 Kor. 5: 4.

Ik zal echter verdergaan. De Schrift spreekt over *een heerlijke rivier in de hemel* en uit haar bijzondere naam kunnen we waarschijnlijk afleiden wat die rivier is. “Zij worden dronken van de vettigheid Uws huizes; en Gij drenkt hen uit de rivier Uwer wellusten”, Psalm 36: 9, (Engelse vertaling). Gods kinderen zullen verzadigd worden met de wateren des levens uit de Bron van levend water. Dit is het leven der heerlijkheid. Onder deze rivier versta ik *de liefde van God*. Ze wordt *de rivier der wellusten* genoemd en wat kan er net zo zalig en aangenaam zijn? Het kleinste stroompje dat zich van deze rivier aftakt, kan de hele stad Gods verheugen. Deze wateren zullen ook door stralen beschenen worden, want als Gods kinderen verzadigd zijn met water uit deze bron en met de wellusten van deze rivier, zal Christus zo in hen schijnen dat de maan beschaamd en de zon schaamrood zou worden, als ze tegenwoordig zouden zijn wanneer het Lam, Dat de heerlijkheid en het licht van de hemelse stad is, de rechtvaardigen voor altijd zal doen blinken als de zon in de heerlijkheid van het Koninkrijk van hun Vader. Hij zal Zijn stralen over al deze wateren doen schijnen, want het licht woont bij Hem.

Als we onder deze wateren *de liefde van God* verstaan die, naar de woorden van Paulus, wordt uitgestort in het hart, die wordt aangeduid als een vloed in dorre plaatsen en die, zoals eerder opgemerkt, een rivier is die het hart verheugt, zal dit water zonder twijfel door deze stralen beschenen worden, want die liefheeft, blijft in het licht. De Heere ontdekt een zondaar nooit aan Zijn liefde, zonder hem ook te verlichten. Bloed en liefde helen al onze geestelijke ziekten en kwalen en deze genezing gaat altijd gepaard met licht: “Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen”, Mal. 4: 2. De opgaande zon en de zaligmakende genezing komen tegelijkertijd. Hoe zou dat anders kunnen, als Hij in het licht woont en het licht bij Hem?

Onder deze wateren kunnen we echter ook *de mensen* verstaan, want zoals de zee eb en vloed kent, zo gaat het ene geslacht en komt het andere. In Jesaja worden de sterke en machtige wateren beschouwd als de koning van Assyrië en al zijn heerlijkheid, Jes. 8: 7. Van de wateren waarop de hoer van Babylon zit, wordt dezelfde uitleg gegeven. “En hij zeide tot mij: De wateren, die gij gezien hebt, waar de hoer zit, zijn volken, en scharen, en natiën, en tongen”, Openb. 17: 15. Het vergaderen van de heidenen tot de Kerk van God wordt vergeleken met een overstromende rivier: “Want alzo zegt de HEERE: Ziet, Ik zal de vrede over haar uitstrekken als een rivier, en de heerlijkheid der heidenen als een overlopende beek”, Jes. 66: 12. In deze wateren, waaronder we de mensenkinderen moeten verstaan, heeft de Heere Zijn kameren. “Die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem”, 1 Joh. 4: 16. Hij woont door het geloof in het hart. Ja, Hij wil nog lager afdalen. Hij is in Zijn volk de Hoop der heerlijkheid. Hij daalt echter nog twee stappen lager af, want Hij woont bij de arme en verslagene van geest die voor Zijn Woord beeft, Jes. 66: 2. “Indien wij elkander liefhebben, zo blijft God in ons”, 1 Joh. 4: 12. “Zo wie beleden zal hebben, dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem, en hij in God”, 1 Joh. 4: 15. Door wijsheid wordt het huis Gods gebouwd en door verstandigheid bevestigd. En door wetenschap worden de binnenkamers vervuld met alle kostelijk en liefelijk goed”, Spr. 24: 3, 4. De wijze man zegt ons wat dit kostelijk en liefelijk goed is. “Het rantsoen van ieders ziel is zijn rijkdom”, Spr. 13: 8. De Heere Jezus Christus Die Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor velen, is de ware Rijkdom en het eeuwig Deel van allen die geloven. Zo worden de mensen *wateren* genoemd en hun hart en de uitgangen daarvan *kameren* die vervuld zijn met kostelijk en liefelijk goed. “Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen”, 2 Kor. 6: 16.

Waar Hij echter Zijn kamers heeft, zullen *Zijn stralen* ook gezien worden, want het licht woont bij Hem. God zegt ons dat Sion voor altijd Zijn rustplaats zal zijn: “Hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd”, Psalm 132: 14. Omdat Sion de schone tent en de eetzaal van de Heere is, zien we ook daar de stralen van Zijn heerlijkheid: “Uit Sion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende”, Psalm 50: 2. Het licht woont bij Hem. Het licht was er het eerst bij de oude schepping en zo is het ook bij de nieuwe schepping. Er wordt gewoonlijk een lichtstraal waargenomen of gezien voor de openbaring van de verzoenende liefde. “Aan Galiléa der heidenen. Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen” Jes. 8: 23, 9: 1. Deze lichtstralen openen het verstand van de zondaar, doen hem ontwaken, verschrikken zijn geweten en maken dat de sterke gewapende er niet langer gerust op kan zijn en verzekerd van kan zijn dat hij de macht over het zijne niet kwijtraakt. De zonde wordt ontdekt door deze lichtstralen en we zien wat de zonde is, “want al wat openbaar maakt, is licht”, Ef. 5: 13. Vrees en beving grijpen de arme zondaar aan als dat licht hem omschijnt. Dit deed Paulus op de aarde vallen en nam het licht uit zijn ogen weg, zodat hij “vanwege de heerlijkheid deszelfs lichts niet zag”, Hand. 22: 11. Wanneer en waar de Heere Zich wil openbaren of wil wonen bij één van de mensenkinderen, zullen deze stralen van Zijn Goddelijke heerlijkheid gezien worden om de sluier die over het hart ligt te verscheuren, de sombere schaduwen van de duisternis te verdrijven, de zondaar te doen ontwaken en de komst van de Heere aan te kondigen. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren.” “Hij weet, wat in het duister is, want het licht woont bij Hem”, Dan. 2: 22.

Ik kom nu tot ons volgende punt, namelijk de wagen van de Heere.

II. *De parade van Immanuël*

“Die van de wolken Zijn wagen maakt.” Engelen worden soms de wagen des Heeren genoemd: “Gods wagenen zijn tweemaal tien duizend, ja duizenden engelen”, Psalm 68: 18, (Engelse vertaling). De engelen worden hier *strijdwagens* genoemd als verwijzing naar de twee keren dat ze zo verschenen zijn. Toen de Heere de ogen van de knecht van Elisa opende, zag hij dat de bergen rond Dothan bedekt waren met paarden en strijdwagens die zich om Elisa hadden geschaard, 2 Kon. 6: 17. Toen Elia werd opgenomen in de hemel, kwam er een engel neer in dezelfde verschijning. “Zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakten. Alzo voer Elia met een onweder ten hemel”, 2 Kon. 2: 11.

Onze tekst noemt de wolken echter de wagen des Heeren en er wordt gezegd dat Hij op deze wagen rijdt. “Ziet, de HEERE rijdt op een snelle wolk, en Hij zal in Egypte komen; en de afgoden van Egypte zullen bewogen worden van Zijn aangezicht”, Jes. 19: 1. Op een wolk is de Heere ten hemel gevaren en op de wolken des hemels zal Hij terugkomen en alle oog zal Hem zien bij de grote rechtszitting wanneer de wereld geoordeeld zal worden, Openb. 1: 7.

Dienaren van Christus en boodschappers van vrede, mensen die geïnspireerd zijn door de Heilige Geest en medegetuigen des Geestes zijn, Joh. 15: 25, 26), die het water des levens en de genade Gods hebben ontvangen, die de zaligheid hebben in hun geweten en het Woord des levens in hun mond worden wolken genoemd, omdat hun buik is als een springende fontein en hun woorden zijn als een overlopende beek. Zij preken en hun leer druipt als de regen, hun rede vloeit als de dauw, “als een stofregen op de grasscheutjes, en als druppelen op het kruid”, Deut. 32: 2. Vanwege hun getuigenis, dat hun hoorders opwekt, worden zij een “*wolk der getuigen*” genoemd, Hebr. 12: 1. Ook lezen we: “En Jakobs overblijfsel zal zijn in het midden van vele volken, als een dauw van de HEERE, als druppelen op het kruid, dat naar geen man wacht, noch mensenkinderen verbeidt”, Micha 5: 6. De menigte der heidenen die zal komen als het Evangelie voor het eerst wordt verkondigd, wordt voorgesteld als een wolk die de Joodse kerk bedekt of overschaduwet. “Een hoop kemelen zal u bedekken; de snelle kemelen van Midian en Hefa; zij allen uit Scheba zullen komen; goud en wierook zullen zij

aanbrengen, en zij zullen de overvloedige lof des HEEREN boodschappen. Al de schapen van Kedar zullen tot u verzameld worden; de rammen van Nebajoth zullen u dienen; zij zullen met welgevallen komen op Mijn altaar, en Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken. Wie zijn deze, die daar komen gevlogen als een wolk, en als duiven tot haar vensters?" Jes. 60: 6-8. Hieruit blijkt dat dienaren des Woords en arme zondaren die door de goede Geest levend gemaakt zijn en opgewekt worden om de Heere en Zaligmaker der mensen te zoeken, vergeleken worden met wolken.

Hij maakt deze wolken tot *Zijn wagen*. Daarop rijdt Hij om de grote zaken van Zijn Koninkrijk uit te voeren. Alles wat er uit de wolken komt, komt in geestelijke zin ook uit deze wolken. Soms veroorzaken de wolken donder. Daarom lezen we van de Boanerges, de zonen des donders. Het is opmerkelijk dat bij de opening van het eerste zegel van het verzegelde boek de donder werd gehoord, Openb. 6: 1. Ik versta onder deze donder de prediking van de wet om geruste zondaren wakker te schudden door de stormen van Sinaï over hen te brengen. Wan de troon gingen uit bliksemen, en donderslagen, en stemmen", Openb. 4: 5. Bliksem om het verstand te verlichten, donder om het geweten te verschrikken en stemmen des levens en des vredes om zielen levend te maken en met God te verzoenen. Ernstige vermaningen van de Heere die ons raken tot in het hart, de geest openleggen en verwonden en de ziel doen beven, worden vergeleken met pijlen die vergezeld worden door bliksemflitsen. Zo waren deze vermaningen ook in de bediening van de apostelen, over wie de Heere regeerde en met wie Hij uitging om hun woord met tekenen te bevestigen. "En de HEERE zal over henlieden verschijnen, en Zijn pijlen zullen uitvaren als een bliksem; en de Heere HEERE zal met de bazuin blazen, en Hij zal voortreden met stormen uit het zuiden", Zach. 9: 14.

De mooiste beschrijving van deze strijdwegens vinden we echter in het eerste hoofdstuk van Ezechiël. In vers 4 zien we de wolk en de stormwind. In vers 5 zien we vier levende schepselen. Het woord levend wijst erop dat ze dienaren des Geestes waren, want de letter doodt, maar de Geest maakt levend. Ik geloof dat het woord cherub os betekent en het woord cherubim ossen.² Dit zijn ossen die het koren dorsen en de kudde des Heeren voeden met zuiver voedsel. In vers 16 staat er geschreven over de wielen van deze wagenen. Dit is de heilige vergadering van Sionieten die de Heere volgt en aanbidt onder de bediening van Zijn Woord.

In vers 26 wordt de gedaante van een troon geopenbaard om te tonen dat Hij Die erop zit de Koning van Sion is Die daar Zijn hof heeft. Op deze troon zat een gedaante als van een mens. Dit was dezelfde Mens, *Die op de wolken des hemels kwam tot de Oude van Dagen*, Dan. 7: 13. Deze gedaante als van een mens was van zijn lendenen opwaarts en neerwaarts omgeven door een gedaante als van vuur. Het komt mij voor dat dit een visioen van Christus was in Zijn verheerlijkte menselijke natuur, zoals Jesaja had toen hij Hem zag in Zijn heerlijkheid en van Hem prak, Jes. 6: 1. De troon was omgeven door de gedaante als van een regenboog om ons te tonen dat God altijd denkt aan Zijn verbond en niet zal toelaten dat degenen die Hij verkoren heeft en gekocht heeft met Zijn bloed zullen wegzinken in het verderf en de verdoemenis. "Gelijk de gedaante van de boog, die in de wolk is ten dage des plasregens, also was de gedaante rondom; dit was de gedaante van de gelijkenis der heerlijkheid des HEEREN", Ezech. 1: 28. Deze beschrijving wordt *een visioen van God* genoemd; de profeet was in vervoering van de Geest toen hij het zag. De nationale kerk van de Joden verkeerde nu in ballingschap en het overblijfsel naar de verkiezing der genade deelde ook in deze rampspoed. Voor hun bemoediging werd dit visioen zelfs in het land waar zij balling waren geopenbaard. Hoewel deze visioenen als zodanig maar twee keer werden geopenbaard naar wij weten, namelijk in het eerste en tiende hoofdstuk van Ezechiël, vinden we alles wat ze betekenen in het boek Openbaring en worden de vruchten hiervan gevonden in het bevindelijke leven van Gods kinderen. De voorstelling van de Heere, Die uitgaat om Zijn Woord te laten bedienen, zoals deze aan de profeet werd geopenbaard, duidt niet op een zaak van voorbijgaande aard, maar moest tonen hoe de Heere, zelfs onder de

² Dit komt niet overeen met de Hebreeuwse betekenis

heidene, - want dit visioen werd niet gezien in het Heilige Land - zou uitgaan in de tijd van het Evangelie. Zo is Hij ook uitgegaan zolang Hij een Kerk had in de wereld.

Mij is verteld dat de Joden het bovenstaande visioen vaak een strijdwagen, ja de strijdwagen van de cherubim noemen. Het lijkt inderdaad duidelijk op een strijdwagen. Wat een wonderlijk gezicht is dit: een firmament als kristal, dat zich boven ons uitstrekt; hieronder een troon, een wolk- en een regenboog en de gedaante van een Man, Die in Zijn heerlijkheid schittert op de troon, omgeven door levende schepselen en hun raderen. De stormwind loeide; vuur verlichtte hen, deed hen versmelten en maakte hen brandende. Zij vlogen in alle richtingen.

De bruid die haar Liefste bezocht, vergeleek haar ziel met een strijdwagen: “Eer ik het wist, maakte mijn ziel mij als de strijdagens van Amminadab”, Hoogl. 6: 12, (óf Mijn vrijwillig volk). Volgens geleerde mensen betekent dit “de strijdagens van mijn gewillige volk.” Alles waar dit visioen op wijst, wordt nog onder de Kerk gevonden. Zijn er geen winden uit het zuiden, geen hemelse wervelstormen of ritselingen van de gezegende Geest onder ons? Jawel. Bezoekt de Heere der heerlijkheid nooit onze samenkomsten? Jawel. Is er geen troon der genade waartoe we mogen naderen? Krijgen we geen antwoord op ons gebed? Zijn er geen levende schepselen die ons het Woord des levens voorhouden en die zich voeden met het Woord des levens? Jawel. Zijn er geen raderen en geen Gilgal, geen zielen van wie de smaad van Egypte, de zonde, banden en slavernij is weggenomen, Jozua 5: 7. Jawel. Ook zijn we niet verstoken van de leer of de genade waardoor wij rust, verzoening en vrede vinden, waarvan de regenboog een teken is. Ook hoeven we de vurige kolen van het altaar niet te missen. Dit zijn de gezegende vruchten van deze visioenen. Als deze vruchten er in ons leven mogen zijn en we die mogen genieten, is dat naar mijn mening beter dan wanneer wij ze zien in een visioen. Bileam zag namelijk veel, maar hij genoot niets. “Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren, Die van de wolken Zijn wagen maakt, Die op de vleugelen des winds wandelt”, Psalm 104: 3.

III. Het gevolg van Immanuël

Drie keer noemt David *de vleugels van de wind*, in 2 Samuël 22: 11, Psalm 18: 11 en Psalm 104: 3. Zelfs de heidenen zeggen dat de wind vleugels heeft, die snel en rap kunnen bewegen. Met deze vleugels bedoelen zij, naar ik meen, de uitwerking en het effect van de wind op mensen, water, bomen en andere dingen. Soms is de wind krachtig, zodat we niet staande kunnen blijven. Soms is de wind bijtend, scherp en doordringend. Op andere momenten brengt de wind ons verkoeling met haar koele en aangename bries.

In onze tekst wordt echter niet gesproken over vliegen, maar over lopen: “Die op de vleugelen des winds wandelt.” God, onze Zaligmaker, heeft gezegd dat Hij in Zijn kinderen wil wonen en onder hen wil wandelen, 2 Kor. 6: 16. In het visioen van Johannes stond of wandelde Hij in het Midden van de zeven gouden kandelaren, Openb. 1: 13. De Heere belooft dat Hij hier wil wonen: “Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen”, 2 Kor. 6: 16. Johannes ziet dat Hij staat of wandelt in het midden van de zeven gemeenten. Maar als wij door geboorte en in de praktijk van het leven zondaren zijn en onze verdorven natuur zo vuil en walgelijk is, hoe kan de Heilige dan onder ons wonen? We lezen dat de arme mensen die Hem ontmoeten op de weg van Bethanië naar Jeruzalem een kleed over een ezel legden, zodat Hij daarop kon zitten en hun klederen op de grond uitspreidden, zodat de ezel zijn hoeven niet op de grond hoefde te zetten. Dit alles gebeurde in de staat van Zijn vernedering.

Nu is Hij echter be kroond en overloden met heerlijkheid en eer, afgescheiden van de zondaren en hoger dan de hemelen geworden. Hoe kan Hij dan wonen in en wandelen onder mensen in wie, dat wil zeggen in wier vlees, geen goed woont, Rom. 7: 18? Onze tekst zegt ons dat de wind haar vleugels voor Hem uitspreidt, zodat Hij erop kan wandelen. “Die op de vleugelen des winds wandelt.” We hebben gezien dat waar Hij wil wonen, onuitsprekelijk heerlijke lichtstralen dat vertrek omlijsten. Hij woont in het licht en als Hij wandelt, moet heiligheid het pad heiligen. “Trek uw schoenen af van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig”, Jozua 5: 15. Toen Hij aan Mozes verscheen, zei Hij

hem dat hij zijn schoenen moest uittrekken, omdat de grond heilig was, Exod. 3: 5. Van de openbaring van de Heere aan de oudsten van Israël lezen we het volgende: “En zij zagen de God van Israël, en onder Zijn voeten als een werk van saffierstenen, en als de gestaltenis des hemels in Zijn klaarheid”, Ex. 24: 10. Ook zal Hij de uitsterste landpalen of grenzen van Sion niet overschrijden als er geen plaveisel is, zoals hierboven is genoemd. Hij belooft echter dat Hij haar stenen gans sierlijk zal leggen en haar op saffieren zal grondvesten, dat Hij haar glasvensters kristallijnen zal maken, haar poorten van robijnstenen en haar ganse landpale van aangename stenen, Jes. 54: 11, 12. De fundamenten en de landpalen van Sion hebben hetzelfde plaveisel als de oudsten van Israël zagen onder de voeten van de Zaligmaker. Hij belooft dat de plaats waar Zijn voeten zullen staan wanneer Hij Sion ook bezoekt, omringd zal zijn door heerlijkheid: “De heerlijkheid van Libanon zal tot u komen, de dennenboom, de beukenboom en de busboom te gelijk om te versieren de plaats Mijns heiligdoms, en Ik zal de plaats Mijner voeten heerlijk maken” Jes. 60: 13.

Onze tekst zegt echter dat Hij wandelt op de vleugelen des winds. Ik zal u nu mijn gedachten meedelen over *de wind* en over haar vleugelen.

Onder de wind in onze tekst versta ik *de Heilige Geest Gods*. Een zeer bekend beeld van Hem is de wind. Ezechiël wordt bevolen tot de wind te profeteren dat zij moet blazen op de dorre beenderen van het huis van Israël, opdat ze levend worden, Ezech. 37: 9. “Ontwaak, noordenwind; en kom, Gij zuidenwind! Doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien”, Hoogl. 4: 16. Het was het geluid van een geweldige, gedreven wind dat het huis van de apostelen vervulde op de Pinksterdag. De Heere vergelijkt het werk van de Geest in de wedergeboorte met de wind. “De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet van waar hij komt en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk die uit de Geest geboren is”, Joh. 3: 8. Ik zal hier niet langer spreken over het beeld van de Geest, omdat ik elders uitgebreid over dit onderwerp heb geschreven.

Ik zal nu gaan behandelen wat ik versta onder *de vleugels van de wind*. Op de Pinksterdag verscheen de Heilige Geest als een vurige tong, een gekloofde of gespleten tong. De tong is niet meer dan een klein lid van het menselijk lichaam. Dit wijst erop dat zelfs de uitnemendste mensen de Geest slechts met mate ontvangen. De Heere werd gezalfd met olie der vreugde boven Zijn medegenoten. Daarom lezen we: “God geeft Hem de Geest niet met mate”, Joh. 3: 34. Toen Hij afdaalde op de Zoon van God, nam Hij dan ook niet de gelijkenis van een tong aan, maar verscheen Hij in lichamelijke vorm als een duif, Luk. 3: 22. Een duif is een schepsel met vleugels. Naar deze verschijning als een duif verwijst Milton in zijn *Verloren Paradijs*. In Zijn gebed tot de Heilige Geest, als hij spreekt over de Geest Die zweefde over de wateren bij de schepping van de wereld, Gen.1: 2.

*En Gij vooral, o Geest, die boven al
de tempelen verkiest het hart, oprecht en rein,
geef m' onderricht; Gij weet het al; Gij was er
van 't begin en zat, de machtige vleug'len uitgespreid,
te broeden als een duif boven d' afgrond onmetelijk
en maakte haar vruchtbaar, verlicht wat in mij duister is
verhef en sterk wat nederig is
opdat ik ook in "t hoogst van deze grote strijd,
de eeuwige Voorzienigheid verdedigen mag,
en Gods weg voor de mens rechtvaardigen kan.*

Ten eerste. Onder *vleugels* versta ik de invloeden en de werkingen van de Heilige Geest, het onverderfelijke zaad, 1 Petrus 1: 23), de genade, 1 Tim. 1: 14) of heilige vruchten, Gal. 5: 22) die het uitvloeisel zijn van deze werkingen Want de Heere zegt dat Hij de plaats van Zijn voeten heerlijk zal maken, Jes. 60: 13. Zijn weg moet geplaveid zijn met heerlijke genade, want God maakt de plaats van

Zijn voeten heerlijk. In iedere ziel aan wie God een bezoek brengt of Zich openbaart, is er *voorbereidend werk*. Bijvoorbeeld: “Ulieden daarentegen die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen; en gij zult uitgaan en toenemen als mestkalveren”, Mal. 4: 2. De zielen van deze arme zondaren werden voorbereid door de Heilige Geest die deze vrees, dit eerbiedig ontzag voor God, in hen legde. Deze vrees maakte dat zij zich afscheidden van de wereld, de paden van de vernietiger vermeden en bleven waken, wachten en verwachten. De vreze des Heeren is het beginsel der wijsheid: de vreze des Heeren doet de mensen wijken van het kwade. Deze vrees des Heeren is een dagvaarding, een oproep: ze doet alle vermogens van de ziel ontwaken en vraagt om aandacht. Ze is als een heraut die verkondigt dat God nabij is, ze maakt dat we God verwachten en de ziel voorbereidt om Hem te ontmoeten. De belofte luidt: “Ulieden daarentegen die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan.” Wanneer Hij tot zondaren nadert, wandelt Hij altijd op de vleugelen van de wind.

In de tweede plaats zal Hij echter de zachtmoedigen leiden in het recht, en de zachtmoedigen Zijn weg leren”, Psalm 25: 9. In het voorlaatste tekstgedeelte dat we aanhaalden, blies de Heilige Geest als een hemelse wervelwind, die vrees en eerbiedig ontzag voor de Almachtige werkte. Als deze vrees er is, gaat de Zon der gerechtigheid op. In het laatste citaat wordt echter gezegd dat de vrees der zachtmoedigheid is gewerkt. Deze zorgt ervoor dat de ziel zich laat leiden, onderwijzen en gezeggen. Ze maakt de ziel lijdzaam en nederig, onderdanig en berustend, buigzaam en gewillig. Ook maakt ze de ziel ontvankelijk voor elke indruk en al het onderwijs” elke ontdekkingen openbaring die God naar Zijn welbehagen schenkt van Zichzelf, Zijn gedachten en Zijn wil. Aan zulke mensen zijn de volgende beloften gericht: “Hij zal de zachtmoedigen versieren met heil”, Psalm 149: 4. “De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden”, Psalm 22: 27. Christus is gezalfd om een blijde tijding te brengen de zachtmoedigen en “de zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben in de HEERE”, Jes. 29: 19. “Die op de vleugelen des winds wandelt.”

In de derde plaats: “En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de HEERE”, Jes. 59: 20. Hier wordt de Heere beloofd aan Sion en aan allen die zich bekeren van hun overtreding. Niemand zal zich echter bekeren van zijn overtreding voor hij is levend gemaakt en voelt dat hij een overtreder is, hij last heeft van zijn overtreding, er bedroefd over is, erover treurt en zich beijvert om ervan verlost te worden. Zulke mensen zeggen met de tollenaar: “O God, wees mij zondaar genadig!” Óf met Jabez: “Maak het niet het kwade alzo, dat het mij niet smarte!” 1 Kron. 4: 10. “Die op de vleugelen des winds wandelt.”

Ten vierde: “Want alzo zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, en Wiens Naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij dien, die van een verbrijzelde en nederige geest is, opdat Ik levend make de geest der nederigen en opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden”, Jes. 57: 15. Verbrijzeling is een verwonding van de geest door pijnlijke bestraffingen en scherpe vermaningen van de Heere, als de zonden van ons hart en de dwaasheden van onze jeugd worden blootgelegd, als we in ons geweten de schuld van de zonde en Gods ongenoegen gevoelen, als de ziel verbroken en gekweld wordt, als ze teer, gewillig en bedroefd gemaakt wordt en toch niet wanhopig kan worden, omdat ze hoop krijgt op en verwachting krijgt van de genade door Christus. Een ootmoedige ziel is een ziel die niet alleen goed ziet maar ook voelt hoe verdorven de mens is en hoe diep hij is gevallen. Hij heeft een afkeer van zichzelf en acht iedereen beter dan zichzelf, omdat het hart zijn eigen bitterheid kent. Hier zien we dat verbrijzeling en vernedering de gezegende vruchten zijn die de weg plaveien, zodat de Heere in het hart kan komen wonen. Ik woon bij zulke mensen om hen te vernieuwen, op te wekken, levend te maken, te bemoedigen, te verkwikken en verbrijzelden en nederigen van hart te verheugen. “Die op de wolken des winds wandelt.” Zonder deze voorbereidende werkingen zou de Almachtige een verschrikking en een verterend vuur zijn, waardoor wij verdelgd

zouden worden. “Gelijk was voor het vuur smelt, zullen de goddelozen vergaan van Gods aangezicht”, Psalm 68: 3. Dit is niet verwonderlijk, want in ons is er van nature niets dan de satan, de zonde en de dood. Waar de Geest echter werkt, vindt de Heere, de God Israëls, iets goeds, zelfs in het huis van Jerobeam. Toen de wind blies op de dorre beenderen van Ezechiël, werden de dorre beenderen veranderd in een levend leger. Als de wind blaast op een zondaar, wordt naar het woord des Heeren de bekering gewerkt, Joh. 3: 8. Toen Hij blies op de hof van de bruid, vloeiden de specerijen uit en toen deze specerijen uitvloeiden, kwam haar Liefste en at van Zijn edele vruchten, Hoogl. 4: 16. Toen de wind blies onder de bediening van Johannes week de vreugde van de zondaren en verwelkte de heerlijkheid van de mens spoedig, Jes. 40: 7. “Die op de vleugelen des winds wandelt.”

Ten vijfde: “Gij ontmoet de vrolijke, en die gerechtigheid doet degenen die Uwer gedenken op Uw wegen”, Jes. 64: 5. Hier lezen we dat God een ellendige zondaar ontmoet, bezoekt, omhelst, Zichzelf aan hem openbaart, hem toelaat onder hen die Hem omringen en gemeenschap en omgang met hem wil hebben. De vreugde des Geestes bereidt de ziel voor op deze hemelse ontmoeting. De ziel verheugt zich, doet gerechtigheid, gedenkt God op zijn wegen en dient God. “Die op de vleugelen des winds wandelt.”

Ten zesde heeft God beloofd eeuwig bij Zijn Kerk te zullen wonen: “Sion is Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd. Ik zal haar kost rijkelijk zegenen, haar nooddruftigen zal Ik met brood verzadigen”, Psalm 132: 14, 15. We zien dat dit voor altijd Gods rustplaats is en Zijn begeerde woonplaats. Deze rustplaats is geplaveid met liefde en dat is een werk dat door de Heilige Geest wordt verricht, want “de liefde Gods is in onze harten uitgestort door de Heilige Geest, Die ons is gegeven”, Rom. 5: 5. In deze uitgestorte liefde woont God. “God is liefde; en die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem”, 1 Joh. 4: 16. Dit is de woning en de rustplaats van God. “De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal rusten in Zijn liefde”, Zef. 3: 17. Hier zien we dat God als Hij in mensen woont, Zijn woning neemt bij hen die Hem liefhebben. Dat is Zijn woning en Zijn rustplaats. Hij zal rusten in Zijn liefde. “Die op de vleugelen des winds wandelt.”

Ten zevende: “Voorts, broeders, zijt blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes zal met u zijn”, 2 Kor. 13: 11. Hier hebben we volmaaktheid. Hieronder versta ik een mate van geestelijke kennis die ons zalig maakt en zekerheid schenkt en Goddelijke troost die voortvloeit uit volle verzekerdheid des verstands. Dit kalmeert het geweten, doet het bedaren en brengt het tot rust. Ook bewaart het de vrede in de ziel. De apostel zegt dat *als dit gevonden wordt, de God des vredes met u zal zijn*. De werkingen van de Heilige Geest en de vruchten van de Geest wijden en heiligen de ziel waarin de Heere wil wonen. Noch inwendige verdorvenheid noch uitwendige hervorming kan de woonplaats zijn van de machtige God Jakobs. Nee, als Hij een zondaar bezoekt, zal Hij de plaats van Zijn voeten heerlijk maken. “Die op de vleugelen des winds wandelt.”

Ten achtste: “Opdat Christus door het geloof in uw harten wone”, Ef. 3: 17. Hier vinden we een andere vrucht van de Geest, die onze geest overtuigt, ons geweten verzekert en in de hele ziel geestelijk vertrouwen werkt. Het geloof is een gave van boven, het is uit God en wordt gewerkt door de Heilige Geest. Met deze vruchten wordt de Kerk van God versierd; ze verheerlijken haar geheel inwendig: haar heerlijke genade, de onvergankelijke ziel die eeuwig leeft en er eeuwig zijn zal. Ze versieren de plaats van Gods heiligdom en maken de plaats van Zijn voeten heerlijk. Dezelfde zalige Geest Die bij de schepping zweefde over al het stof der aarde dat in chaos en wanorde verkeerde en daar orde in schiep, geeft onder Zijn heilzame en vruchtbare werkingen deze heilige en hemelse oogst van Goddelijke genade in de dorre en onvruchtbare harten van arme, verloren zondaren.

Ten negende: Hoop is een andere genadegave die gewerkt wordt door de Heilige Geest en die openbaar komt als God de zondaar voor het eerst troost: "Want al wat te voren geschreven is, dat is tot onze lering geschreven, opdat wij, door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften, hoop hebben zouden", Rom. 15: 4. Deze genade is levend en werkzaam, bewaart ons voor wanhoop en houdt zich vast aan de trouw van God in Christus. Ze verwacht de vervulling van Gods belofte, bekommert zich zeer om de toekomstige dingen en hunkert naar de heerlijkheid die geopenbaard zal worden, Zoals de troost van God de hemelse bodem is waaruit deze hoop opbloeit, is deze haar dienstmaagd of zuster genade. Daarom lezen we van "eeuwige vertroosting en goede hoop in genade", 2 Thess. 2: 16. Deze hoop en de heerlijkheid waarop deze hoop ons verwachting geeft, wordt Gods verborgenheid onder de heidenen genoemd. Dit is Christus, Die onder ons de Hoop der heerlijkheid is, Kol. 1: 27. Het heeft de Vader behaagd *dat in Christus alle volheid wonen zou*. Omdat Hij het vlees en bloed van de kinderen aangenomen heeft, is Hij de Vertegenwoordiger van het ganse verkoren geslacht en het Hoofd dat ieder kind bestuurt. Zoals de olie van Aäron vloeide van zijn hoofd tot zijn zomen, zo delen alle leden in Christus' volheid. Van dit verborgen manna verzamelen sommigen echter meer en anderen minder, maar wie veel verzamelt, heeft niets over inde vurige beproeving en wie weinig verzamelt, komt niet tekort, want hij zal zoveel kracht ontvangen als hij iedere dag nodig heeft. Allen en een ieder die Zijn stem gehoorzamen, ontvangen een deel van Zijn volheid, want er gaat kracht van Hem uit die allen heelt.

Hij is onze Priester, dat betekent dat Hij arme melaatsen bezoekt. Hij is ook een Priester Die medelijden kan hebben met onze zwakheden en zovelen als Hem met de vinger des geloofs aanraken, worden geheel gezond. De vreze des Heeren behoort tot Zijn schat en dat geldt voor iedere geestelijke genade. Hij bewaart deze schat in aarden vaten, zoals zoveel delen van Zijn volheid. Zoals we van een man die een vrouw en veel kinderen heeft, mogen zeggen dat zij allen in de man begrepen zijn, omdat ze allemaal een deel van hem zijn, zo noemde God, toen Hij onze eerste ouders, man en vrouw, geschapen had "hun naam Mens", Gen. 5: 2. "Want gelijk het lichaam een is en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, maar één lichaam zijn, alzo ook Christus", 1 Kor. 12: 12. Wij vormen namelijk samen Zijn lichaam en zijn afzonderlijk Zijn leden. De menselijke natuur die Hij heeft aangenomen, is de eerste in de verkiezing en is deel van ons vlees en bloed. Hij vertegenwoordigt ons allen, is de Vader van allen en het Leven van allen. Allen worden verzoend door Zijn offer en gereinigd door Zijn verzoening. Zijn rechtvaardigheid is over allen die geloven. De Geest werkt in hen allen en zij allen hebben deel aan Zijn genade en Zijn genade heiligt allen die in het huis zijn. Iedere nieuwe openbaring die Hij van Zichzelf schenkt, ieder liefdesbezoek dat Hij hen brengt, iedere genieting die Hij hun vergunt, heeft als doel dat dit goede werk vernieuwd en verlevendigd wordt en dat wij veranderd worden van heerlijkheid tot heerlijkheid naar Zijn beeld. "Indien het nu zo niet is, wie zal mij leugenachtig maken, en mijn rede tot niet brengen?" Job 24: 25.

Laat de zwakste gelovige, ja zelfs de overtuigde zondaar zijn leven bezien en hij zal merken dat hij wordt beschenen door enige stralen van dit Goddelijke licht, die hem ontdekken aan de slechtheid van zijn verdorven natuur en hem zijn zonde in al hun boosheid voor ogen stellen, "want al wat openbaar maakt, is licht." Hij zal de wet zien in haar geestelijke betekenis en de wereld in de vreselijke staat waarin zij verkeert. Al onze sierlijkheid wordt veranderd in verderving en de kracht waarop wij ons beroemen, wordt als een gebroken rietstok. De krachtige arm van onze vrije wil wordt slap en verdort als een stok. De gedaante van Godzaligheid wordt een kleed dat te smal is om ons te bedekken en vleselijke gerustheid een bed dat te kort is voor een belaste ziel. Waar de Heere schijnt, zijn dood noch oordeel, hemel noch hel geheel verborgen. Hij kan beide werelden verkiezen. Hij laat hun geen ruimte om te twijfelen over het toekomstige loon en de toekomstige straf. Zij zien hoe erg hun zonden zijn en weten van het bestaan van Tofet, de genade van God en de boosheid van de zonde, *want wie gelooft en Christus volgt, zal in de duisternis niet blijven, maar het licht des levens hebben*. Waar de Heere Zich een woning maakt, zullen de vertrekken omgeven worden door lichtstralen en

het kind des lichts zal dit zien, want het deksel dat de god dezer wereld op ons gezicht heeft gelegd, zal weggenomen worden als God ons zalft. Als God de wolk van getuigen tot Zijn wagen maakt, zal een dorstige ziel niet hoeven ondervinden dat deze wolken geen regen brengen. Veel hemelse buien zullen op zijn ziel neerdalen zoals dauw op de grasscheutjes, want God zegt: “Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie, en hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon. Zijn scheuten zullen zich uitspreiden, en zijn heerlijkheid zal zijn als des olijfbooms. Zij zullen ten leven voortbrengen als koren, en bloeien als de wijnstok; zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon. Wie is wijs? Die versta deze dingen; wie is verstandig? Die bekenne ze; want des HEEREN wegen zijn recht en de rechtvaardigen zullen daarin wandelen, maar de overtreders zullen daarin vallen”, Hoséa 14: 9.

2. Gods onfeilbaar wachtwoord aan de weifelende heilige, hinkende tussen: “zie hier en zie daar.”

“En uw oren zullen horen het woord desgenen, die achter u is, zeggende: Dit is de weg, wandelt in denzelven; als gij zoudt afwijken ter rechter- of ter linkerhand”, Jesaja 30: 21.

I. De profeet beschrijft in dit hoofdstuk *een volk waarop de Heere wacht om genadig te zijn*. Dat wil zeggen, Hij slaat hun gedrag gade, en let op hun angsten en kommer. Hij laat toe dat hun gevallen, ten opzichte van menselijke steun, wanhopig worden. Opdat Hij de rijkdommen van Zijn genade moge tentoonstellen, wanneer er geen oog medelijden heeft, noch er een hand is om te helpen. En dat Zijn kracht in hun zwakheid volbracht mag worden. Door welke middelen Hij hen overtuigt van hun zonden en van hun ongenoegzaamheid. Zo stopt Hij de mond der roeming en verzekert de roem van hun zaligheid aan Zichzelf, vers 18.

Verder geeft Hij te kennen dat Gods genadige verlossing van hen, in antwoord op hun wenen, roepen en bidden, verkregen zal worden, vers 19. En hoewel voor een poosje benauwdheid en verdrukking hun droevige spijs en drank zal zijn; zal dat nochtans in zulk een zalvende en bevindelijke kennis der Waarheid eindigen, wat hem grotelijks zal versterken tegen de verleiding van de blinde wachters en stomme

honden: *“Uw leraars zullen niet meer als met vleugelen wegvliegen, maar uw ogen zullen uw leraars zien”, vers 20.*

Een dienaar der letter staat in zijn boeien en in dienstbaarheid van zijn verderfenis; en hij is een reuk der zonden en toorn en niets anders. Het is aan zijn aangezicht - dat tegen hem getuigt - zichtbaar. De aanmatigende zondaar die - zonder door God gezonden te zijn - de bediening inloopt staat in hoogmoed, verwaandheid en vals vertrouwen. Hij verhardt en spreekt de goddeloze moed in. De dwaalgeest die bedekt ketterijen invoert, is een dienaar van satan en staat bij de vader der leugenen, door hem aangezet en bewerkt. De Arminiaan staat in het vlees, vertrouwt op zijn eigen hart, steunt op zijn verstand en stelt vlees tot zijn arm. Hij is niet van vat in vat geledigd, hij ligt op zijn heffe stil; zijn reuk is niet veranderd.” Hij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn.”

Maar de dienaar van Christus staat vast in des Heeren sterkte, in Zijn genade en gunst, in Zijn gerechtigheid, in Zijn waarheid, in de vrede die Hij gemaakt heeft en in de vrijheid die Hij uitgeroepen heeft. Hij staat als Zijn ambassadeur en Zijn mond tot het volk, verschijnende in Zijn licht en brandende van Zijn liefde, zoekende Zijn eer en roem en het welzijn van al Zijn zaad. Want voor dezulken, “is het leven Christus en het sterven gewin.”

Welnu, God zij zulke zielen genadig in het horen van hun geroep en in het beantwoorden daarvan. En dan het verlichten van hen om oog in oog met hun leraars te zien en dat zijzelf op hetzelfde fundament gebouwd worden waarop de apostelen en profeten gebouwd werden en dat de meest grondige dienaar van Christus niet meer als met vleugelen zal wegvliegen, of van hun verborgen zijn in de verborgenheden van het Koninkrijk, is inderdaad een zegen. Maar indien zij, op zekere tijd verleid zouden worden, of afwijken, dan zal een woord achter hen, hen weer op hun plaats brengen: “En uw oren zullen horen het woord desgenen, die achter u is.”

Maar nu, *wat is een woord achter ons?* (Eng. En uw oren zullen horen een woord achter u).

De wet wordt genoemd een stem der woorden. Elk gelovige moet trachten deze stem der woorden achter zich te houden en zichzelf niet laten betoveren, gelijk de uitzinnige Galaten, door er weer naar teruggeleid te worden. Deze stem der woorden verblindt ons als deze vóór ons is en doodt ons als het binnenin ons is. Daarom, hebbende de toekomstige toorn ontvloden en van de berg die van vuur

brandt, van duisternis en donkerheid, moeten wij ons wachten voor het zuurdeeg der farizeeër, opdat zij ons niet weer tot de wet terug brengen. Want Hij die zijn aangezicht Sionwaarts heeft moet Sinaï achter zijn rug houden, en de stem der woorden achter zich om zijn ijver aan te sporen en als waarschuwing niet achterom te zien: "Gedenkende aan zijn vorige ellende, zijn ballingschap en de alsem en gal."

Dit is echter niet "het woord achter ons" omdat het geen leven geeft, noch toont het de weg daarheen aan, zoals dit woord doet: "Dit is de weg, wandelt in denzelven." Want niet de wet, maar het Evangelie; niet Mozes, maar Christus; niet de letter, maar de Geest wijst de weg des levens aan en de Weg tot het leven.

Wederom, het woord des levens in de mond van Christus is een woord vóór ons: "En wanneer hij Zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat Hij voor hen heen; en de schapen volgen hem, overmits zij Zijn stem kennen."

Maar verder, het woord der waarheid in de mond van Evangeliedienaars moet zijn een woord vóór ons. Het in een droeve zaak wanneer iemand die een leider genoemd wordt achter gaat. Hij behoort vóór de kudde te gaan in kennis, bevinding, oordeel en gave. En met Paulus te zeggen: "Weest mede mijn navolgers, en merkt op degenen, die alzo wandelen." Wederom: "Weest mijn navolgers, gelijkerwijs ook ik van Christus." Maar, om een dominee over een volk te hebben die niets is dan een nieuweling, of een oude vrouw, is een van Sions ergste rampen: "De drijvers Mijns volks zijn kinderen en vrouwen heersen over hetzelve", Jes. 3: 12. De goedertieren Heere verlosse ons allen van deze drijvers en heersers.

Maar niettegenstaande alles wat gezegd is, heeft het arme kind van God menigmaal een woord *achter* zich nodig. God zegt: 'hij zal het hebben en zijn oren zullen het ook horen. Want dit woord wordt gesproken en gehoord: "Wanneer de gelovige ter rechter- of linkerrand afwijkt." Nu, belooft God niet Zijn volk op een effen pad te leiden waarop zij zich niet zullen stoten? Ja, en Hij zegt: "Laat uw ogen rechtuit zien, en uw oogleden zich recht voor u heen houden. Weeg den gang uws voets. Wijk niet ter rechter- of ter linkerhand", Spr. 4: 25, 21, 27.

Maar, *indien God Zijn volk op een effen pad leidt waarop zij moeten gaan en hen beveelt niet rechts noch links af te slaan, vanwaar komen dan deze, in de tekst genoemde, zijpaden?* Want het woord achter spreekt: "Wanneer zij ter rechter- of linkerhand afwijken."

De aanleiding van deze afwijkingen is de stem der vreemden, of het onzekere geluid der bazuin van blinde wachters, door de Meester der verzamelingen genoemd: "Zie hier en zie daar." Maar (zegt Hij) "gij zult hen niet navolgen." Ofschoon het wel waar is dat de schapen hen niet zullen volgen, want ze kennen de stem der vreemde niet, hebben zij toch op zekere tijden hun aandacht verkregen en hen met verwondering en verbazing vervuld en gemaakt dat zij op twee gedachten hinkten; hun gevoel beïnvloed, over hen geijverd, kwamen in hun gunst en zijn in hun huizen ontvangen; en zijn vaak zowel van rechts als van links geslingerd. Op deze tijden zullen zij horen het woord desgenen, die achter u is, zeggende: "Dit is de weg wandelt in denzelven."

Wat is dat woord dat achter ons spreekt?

Ik zou u willen vragen, Christen, hoe het woord in het eerst tot u kwam.

U zult antwoorden: "Het kwam niet als een woord eens mensen, maar in waarheid als het Woord van God; het kwam in kracht en in de Heilige Geest, en in vele verzekerdheid."

Indien het *met kracht* kwam was het inderdaad het Evangelie, hetwelk is de kracht Gods tot zaligheid. En indien het *in de Heilige Geest* kwam, was het Evangelie voor u de bediening des Geestes "hetwelk leven geeft." Als het *in vele verzekerdheid* kwam, dan was dit "het Woord des geloofs, hetwelk wij prediken", want geloof kwam tot u door het gehoor en het gehoor door het Woord Gods. De Vader sprak liefde tot u, de Zoon sprak leven, barmhartigheid en vrede, en de Geest sprak "Abba, Vader" in u en droeg Zijn getuigenis tot uw zoonschap bij.

Dit woord had toen een zoete klank en het heeft nu dezelfde klank. Dit woord uit verleden bevinding, hetwelk u levend maakte en u in het eerst hoop gaf, is een woord achter u; en de stem Gods hierin luidt: "Hetgeen gij dan van den beginne gehoord hebt, dat blijve in u. Indien in u blijft, wat gij van den beginne gehoord hebt, zo zult gij ook in den Zoon en in den Vader blijven", 1 Joh. 2: 24.

"Gedenk dan" (zegt de Heere) hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het. Houd dat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme. Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking." Welnu, op de stem van dit woord achter ons moet op gelet worden voordat wij ons ter rechter- of linkerhand wenden.

De Galaten gingen op de rechte weg en gingen goed. Maar zij gingen ter linkerhand van de weg af welke naar Horeb leidt. Toen sprak De Geest door Paulus in het woord achter hen: "Hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet? Die u dan de Geest verleent en krachtig onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?" Bent u in de Geest begonnen? Wandelt dan door de Geest en volbrengt de begeerlijkheid des vleses niet. Dit was het woord achter hen.

Ingelijks. Wanneer de verdwaalde Ariaan tot de rechterhand "zie hier!" schreeuwt, vernederende en ontterende de Heere der heerlijkheid en hun wijsheid en kennis boven Hem stellen, nemende Zijn rechterhand en noemende Hem een schepsel ons wijzende op een niet in het vlees gekomen God en om Hem te zoeken, maar niet "als schijnende in het aangezicht van Jezus Christus" maar in de furie van zijn ijver in een verbroken wet - dan heeft het woord een stem achter u.

Hoe heeft u Christus in het begin aangenomen? Als een mens, als een schepsel, als een ledige naam, als een plaatsbekledend God, of een God door ambt, of als een verbondshoedanigheid zonder een Goddelijk Persoon om het te vervullen en te ondersteunen? Of heeft u Hem aangenomen zoals Thomas dat gedaan heeft en zei: "Mijn Heere en mijn God?" Of zoals andere heiligen hebben gedaan: "Zie Deze is onze God, wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zaligmaken; Deze is de Heere. Wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid", Jes. 25: 9. De stem Gods in het woord achter u is dit: "Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere hebt aangenomen, wandelt also in Hem." U hebt Hem als God over alles aangenomen; Die ook volkomen kan zaligmaken; als een gewillig, gepast en algenoegzaam Zaligmaker; als het gepaste, Voorwerp van elke tak der Goddelijke aanbidding en het Onderwerp van al uw liefde, geloof, hoop en vertrouwen. Was er iets met Hem gedeeld? Wat wilt u nu dan met Hem delen? U wist toen in Wien u geloofd had en 'u was ervan verzekerd dat Hij machtig was uw pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag.' Maar nu heeft u uw vrijmoedigheid weggeworpen, welk een grote vergelding des loons heeft.

Uw genegenheden voor Hem zijn bekoeld, uw liefde is verkoud en uw gedachten aangaande Christus zijn vervallen én schraal; en u twijfelt aan alles en u heeft nergens houvast aan."Een vijand heeft dit gedaan" U moet wederkeren tot uw eerste Man, want het was u toen beter dan het nu is."Dit gevoelen is niet uit Hem, Die u geroepen heeft." Het is de stem van een vreemde. Het is een onzeker geluid. Het is een ongegrond 'zie hier en zie daar', ga hen niet na en volg hen niet na. Schenk aandacht aan de stem van Christus in het woord achter u. De Geest heeft toen in uw hart van Jezus getuigd en heeft Christus in u verheerlijkt en Zijn getuigenis droeg tot uw zoonschap bij door het geloof van Hem."Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen (Eng. zonen) Gods te worden. Dezelve zalving

is waarachtig en is geen leugen blijft daarom in Hem." Die u verleid hebben, hebben u niet geleerd hetgeen de zalving u geleerd heeft. Daarom hebt u zulke leraars niet van node noch zulk onderwijs, omdat zij u niet dezelfde lessen geleerd hebben gelijk dezelfde zalving leert, maar het tegengestelde.

"Gij hebt de zalving van Hem ontvangen en die leert u van alle dingen, en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven", 1 Joh. 2: 27."Zet uw hart op de baan, op den weg dien gij bewandeld hebt."Keer weer, o jonkvrouw Israëls, keer weer tot deze uw steden. Hoe lang zult gij u onttrekken, gij afkerige dochter? Want de HEERE

heeft wat nieuws op de aarde geschapen: de vrouw zal de man omvangen.”

En van dat nieuws, van Die Immanuël, *God met ons*, laat niemand u verleiden, laat niemand u de aandacht daarvan afleiden; want de gelovige is volmaakt in Hem. En die in Hem blijft brengt veel vrucht voort. Maar buiten Hem is niets dan gebrek, onvruchtbaarheid en ellende.

II. En nu de zaligmakende raad en het onderricht dat in het woord achter ons gegeven wordt. Het is dit: *”Dit is de weg, wandelt in denzelven als gij zoudt afwijken ter rechter- of ter linkerhand.”*

Maar dan, welke weg is dit? Ik antwoord: ”Het ben een weg die de vogel niet heeft gekend, geen roofvogel. Een weg welke de leeuwenwelpen niet hebben betreden, noch de brullende leeuw der bodemloze put noch enige welp van hem is daar ooit op geweest, Baan 28: 7, 8.” Het is verborgen voor de ogen aller levenden.” “De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; hij kan ze niet verstaan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden. Hij weet niets dan wat hij natuurlijk weet en in die dingen verderft hij zichzelf. Hij zou graag wijs willen zijn, ofschoon hij als een wild ezelsveulen geboren is. Maar deze weg gaat hem te boven, het ligt ver buiten zijn gezicht en buiten zijn bereik.” De weg des levens is de verstandige naar boven, opdat hij afwijken van de hel beneden.” Nu, dit is Gods weg; en Gods wegen zijn niet des mensen wegen. Zo hoog de hemel boven de aarde is, zo hoog zijn Gods wegen boven des mensen wegen en Gods gedachten boven de gedachte van de mens.

”Christus is de Weg, de Waarheid en het Leven.” Hij is Gods Weg op aarde onder alle heidenen Zijn Heil. Waar Hij ook geopenbaard wordt, wordt Hij geopenbaard als de Weg tot de Vader. Hij is de Weg door de offerande die Hij geofferd heeft en door de genoegdoening die Hij teweeggebracht heeft, door het pad dat Hij als onze Voorloper betreden heeft, door de deur der hoop die Hij geopend heeft, door de weg des levens die Hij verhoogd heeft en ingewijd door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees; door de leer waarin Hij onderwees; door het geloof dat Hij volbracht heeft; door het voorbeeld dat Hij gesteld heeft en door de belofte des levens en gave des vredes die Hij als een onschatbare erfenis nagelaten heeft.” Dit is de weg, wandelt in denzelven.”

Het pad der heiligen is de weg der Waarheid, de weg des levens, des vredes, der wijsheid, des verstands, van heiligheid en van liefde en Christus is dit alles. Ik ben de Waarheid, Ik ben het Leven. Hij is onze Vrede. Ik ben de Wijsheid, Ik ben het Verstand.” Ik ben de HEERE, uw Heilige; de Schepper Israëls, ulieder Koning”, Jes. 43: 15.” Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven”, 1 Joh. 5: 20. Om door het geloof in Hem te wandelen en in het geloof van deel aan Zijn gunst te hebben is te wandelen in alle dezen.

”Dit is de weg, wandelt in denzelven.”

3. DE HEVIGE STORM EN HEMELSE STILTE

“Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste: zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten”, Jesaja 54: 11.

In dit hoofdstuk worden de kinderen van God, die onder de bediening van Christus uit het oude verbond in het nieuwe overgingen, *bevolen om geschal te maken met vrolijk gezang, en te juichen ofschoon zij geen barensnood hadden*, maar als het ware terstond te voorschijn kwamen. Want hoewel zij onvruchtbaar geweest waren, en geen vruchten voortgebracht hadden, nochtans, zijnde nu een Evangeliekerk, is ze de getrouwde vrouw en niet zoals degenen die aan het oude verbond vasthouden, ofschoon *het Jeruzalem dat nu is* meer kinderen had dan het hemels Jeruzalem. Degenen die aan het oude verbond vasthielden waren eenzaam en hadden geen man. Een groot gezin met kinderen zonder man was voor haar geen eer, maar eerder een schande.

Zij wordt bevolen *de plaats harer tent wijd te maken*, om aan te tonen dat de Kerk verplaatsbaar is, *en de gordijnen harer woning uit te breiden*. Één van de bedekkingen en gordijnen van de tabernakel oudtijds, was fijn getweerd linnen, hetgeen - denk ik - het zinnebeeld was van “de rechtvaardigmaking der heiligen, genaamd (Engels wit linnen) rein en blinkend fijn lijnwaad”, Openb. 19: 8. Als de bruid hiermede versierd is zegt ze: “Ik ben zware doch lieflijk (gij dochteren van Jeruzalem!) gelijk de tenten van Kedar, gelijk de gordijnen van Salomo”, Hoog1. 1: 5. Dit is het bedekkende kleed van de hele Kerk; en gezegend is hij wiens ongerechtigheden vergeven zijn, en wiens zonden daarmee bedekt zijn. Zij wordt bevolen *de koorden des geloofs, vrede en liefde, te verlengen*, en *al de pinnen vast in te steken* die deze koorden omvatten en samenbinden. God belooft *dat zij ter rechter- en ter linkerhand uit zal breken en dat haar zaad de heidenen zal erven en de verwoeste steden*, die zonder God geweest waren, *doen bewonen* door God in Zijn heiligen.

God vertroost haar in twee dingen, welke zwaar op overtuigde zondaars liggen; *de schande harer jonkheid*, hetwelk - wanneer de zonden onzer jonkheid voor ons gesteld worden - smartelijk is: “Gedenk niet der zonden mijner jonkheid, noch mijner overtredingen”, zegt er een, Psalm 25: 7.

En Hij vertroost de heidenen *in de smaad hunner weduwschap*. De Joden plachten de heidenen *de verlatene en de eenzame* te noemen. Maar. God belooft deze smaad af te wissen en hun betere namen te geven: “Tot u zal niet meer gezegd worden: de verlatene, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar; en uw land: Het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden”, Jes. 62: 14.

De naam “de verlatene” wordt verwisseld voor de naam van “Gods lust.” En in plaats van “verwoeste”, wordt het “Het getrouwde.” Daarna volgt: Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden.”

Maar ik wil aan mijn tekst beginnen die voor deze arme heidenen vol troost is.

“Gij verdrukte.”

Vele zijn de verdrukkingen des rechtvaardigen: Omdat deze arme heidenen het Evangelie ontvangen hadden en van de afgoden tot God gekeerd, werd dat erbarmelijk misbruikt door degenen die een de oude afgodendienst vasthielden. Dezen vielen hen heftig aan. De duivel porde de hele wereld aan om nieuwe goden te maken, het Evangelie tegen te staan en haar bekeerlingen te vervolgen. Zoals het volgt: “De eilanden zagen het, en zij vreesden; de einden der aarde beefden; zij naderden en kwamen toe; de een hielp den ander, en zeide tot zijn metgezel: Wees sterk. En de Werkmeester versterkte den goudsmid; die met den hamer glad maakt, dien, die op het aambeeld slaat, zeggende van het

soldeersel: Het is goed; daarna maakt hij het vast met nagelen, dat het niet wankele”, Jes. 41: 5-7.

Maar onder dit alles bemoedigt God dit heiden-Sion: ”Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God, Jes. 41: 10. Ziet zij zullen zich zekerlijk vergaderen, doch niet uit Mij: wie zich tegen u vergaderen zal, die zal om uwentwil vallen”, Jes. 54: 15.

Vreselijk waren de vervolgingen die deze arme schepselen hadden te verduren. Maar naast dit alles werden zij ook vanbinnen zeer verdrukt, want daar zij in afgodendienst grootgebracht waren en dit diep op het hart gegraveerd was moest het Woord, zo diep als de wortel zat, snijden en ontzettend doordringen en wonden aler deze bedrieglijke godsdienst van de vezel kon worden afgesneden en tenietgedaan in al haar spruiten. Niets minder dan een almachtige kracht kon dit teweegbrengen. “Velen ook dergenen, die ijdele kunsten gepleegd hadden, brachten de boeken en verbranden ze in aller tegenwoordigheid; en berekenden de waarde derzelve, en bevonden vijftig duizend zilveren penningen. Alzo wies het Woord des Heeren met macht, en nam de overhand”, Hand. 19: 19, 20.

Wederom; toen de valse goden, die zij vereerd en aanbeden hadden, door Goddelijke openbaring ontdekt werden als niets te zijn dan slechts verworpen schepsels, afvallige engelen, duivels, de vijanden van God en de enige verwoesters van de mens moest dit - wanneer het thuisgebracht werd - door de verlichte consciëntie vanbinnen verschrikkelijk werk maken. Vooral wanneer de val van de mens ontdekt werd evenals zijn inzien in de verbroken wet, en de zonden door de spiegel in het licht van Gods aangezicht gesteld werd.

”Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste.”

Wanneer de Almachtige de heilige wet Gods aan de arme zondaar toepast in al zijn zuiverheid, heiligheid en geestelijkheid is dit een zinnebeeldig onweder, zoals Paulus het noemt: ”Een berg en het brandende vuur, en donkerheid, en duisternis en onweder”, Hebr. 12: 18. Want zoals met een onweer de hemel zwart van wolken zijn, zo is het ook terwijl deze storm duurt, er zijn niets dan wolken en donkere dagen, Ezech. 34: 12. Er is in de ziel een dikke duisternis, ja, een schrik en grote duisternis; een tastbare duisternis die waarneembaar is. God Zelf schijnt ook in verschrikkelijke wolken verborgen te zijn; hetwelk ons meer en meer op een afstand houdt, wanneer wij dag en nacht bezig zijn om naderbij te komen en pogen een gunstige ontvangst te krijgen.”Gij hebt U met een wolk bedekt zodat er geen gebed doorkwam”, Klaagl. 3: 44.

In een onweder is gewoonlijk een sterke wind; vandaar dat het een drijvende wind genoemd wordt: ”Och, dat mij iemand vleugelen als ener duive gave: ik zou heenvliegen, waar ik blijven mocht. Ik zou haasten dat ik ontkwame van den drijvenden wind, van den storm”, Psalm 55: 7, 9.

De gevreesde geest der dienstbaarheid, hetwelk de noordenwind genoemd wordt, maakt de zondaar bevende. Het gaat gepaard met zulke beroeringen en verschrikkingen dat de ziel beschaamd maakt, in de war brengt en verbijsterd. Hij weet niet wat hij is, waar hij is, noch water gaande is. En onder al deze sombere en verschrikkelijke donkerheid, is er een “verschrikkelijk geluid in zijnoren”, Job 15: 21.”Verschrikkingen zullen hem als wateren aangrijpen, een wervelwind zal hem wegstelen; en zal hem wegstormen uit zijn plaats”, Job 27: 20, 21.

De vloeken en dreigingen der wet rollen de een na de ander als hevige donderslagen over hem heen. God antwoordt de zondaar uit de schuilplaats des donders, en beproeft hem aan de wateren der strijd, Psalm 81: 8. Op zulke tijden is elke dienstknecht van Christus een Boanerges, een zoon des donders, Markus 3: 17.

Het is met de zondaar zoals beschreven staat in het zesde hoofdstuk van Openbaring; bij de opening van elk zegel wordt er niets gehoord van de Cherubim dan een stem van een donderslag zeggende: ”Kom en zie!” Openb. 6: 1. Soms was het alsof er zeven donderslagen tegelijk hun stem lieten horen.

Bovendien is de wet een *vrige* wet; deze openbaart Gods grimmigheid over alle ongerechtigheid der mensen, zoals bliksemflitsen, snijdende overtuigingen, die gepaard gaan met het doorborende zwaard des Geestes, de geest des mensen wonden, verdorren, verwelken en opdrogen. “Want met vuur en met Zijn zwaard zal de HEERE in het recht treden met alle vlees; en de

verslagenen des HEEREN zullen vermenigvuldigd zijn”, Jes. 66: 16.

God Zelf vergelijkt het geval van de arme heidenen, onder hun beproevingen, met de zondvloed in de dagen van Noach: ”Want dat zal Mij zijn als de wateren Noachs, toen Ik zwoer, dat de wateren Noachs niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal. Want bergen zullen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE uw Ontfermer.” Jes. 54: 9, 10.

In overeenstemming met het hierboven genoemde is de toorn Gods de donder en bliksem, welken het heiden-Sion in deze storm en onweder had den vergezeld. Dit erkent God: ”Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten, maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen. In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen”, Jes. 54: 7, 8. Ten einde haar te troosten, haar vrezen te kalmeren en haar twijfels weg te nemen zweert Hij haar dat Hij nimmermeer op haar toornen zal, noch schelden op een wrekende wijze.

Welnu; daar God de grote overstroming, - de beproeving der heidenen - vergelijkt met de watervloed in de dagen van Noach, zal ik enige woorden over dat onderwerp zeggen, namelijk over Gods optreden; waarin gezegd wordt: ”Op dezen zelven dag zijn alle fonteinen des groten afgronds opengebroken en de sluizen des hemels geopend”, Gen. 7: 11, zodat de slagregens van boven en de fonteinen van beneden samenspannen.

Zo blijkt het precies te zijn met de arme zondaar wanneer God hem in handen neemt. Het wordt gezegd: ”Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekens zijn”, Psalm 11: 6. De zondaar neemt het begin van zo'n storm waar, en hij vreest de gehele inhoud daarvan. Want dit *regenen van strikken* is niets anders dan dat de hemel onze ongerechtigheid openbaart; Job 20: 27. Zonden zijn de strikken der ziel. En wat veilig wordt bewaard in Gods gedenboek, wordt de zondaar openbaargemaakt en ordentelijk voor ogen gesteld wanneer God hem in de hand neemt. In het licht van Gods aangezicht blijken de zonden meerder te zijn dan de haren van ons hoofd; en onder het gewicht daarvan vervalde de kracht.

Maar dit is alles nog niet. Want zo zeker als God Zijn wet toepast, gepaard met Zijn grimmigheid op de zonden en onze ongerechtigheid in die spiegel ontdekt, zo zeker zieden alle verdorvenheden van het hart op en ontdekken deze zichzelf, zoals vijandschap, opstandigheid, wanhoop, ongelooft, zinnelijkheid en de woede van satan. Dit alles rijst samen op. ”Want gelijk een bornput zijn water opgeeft, also geeft het hart haar boosheid op”, Jer. 6: 7. Of zoals Jesaja zegt: ”Doch de goddelozen zijn als een voortgedreven zee, want die kan niet rusten, en haar wateren werpen slijk en modder op”, Jes. 57: 20. Zodat de arme zondaar vanboven een stortvloed krijgt, en de grote diepten beneden losbreken.

Tussen deze twee raakt hij ten einde raad. Maar dit onderwijs toont en verzekert hem hoe de zaken met de zondaren zullen gaan in de grote dag. Want zo zeker als Abraham, bij het offeren van zijn zoon, de dag van Christus zag, zo zeker ziet een zondaar, die aldus door God geleerd wordt, de dag des gericht.

”Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene; ongetrooste.”

Ik moet wel denken dat dit woord ”voortgedrevene”, doelt op de ark van Noach, welke ging op de wateren. Want op een zee zonder kust moet dat wel heel wat voortdrijving ontmoet hebben. Alle schepen worden erg voortgedreven (heen en weer geslingerd) op de golven en deining van de zee, vooral wanneer de wateren in beroering zijn door een hevige storm en onweer. Hierbij vergelijkt God de benauwdheden der Kerk, genoemd in mijn tekst.

”Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste.”

Verdrukt, zowel naar lichaam als ziel, voortgedreven door onweder, en ontbloot van alle vertroosting. Zo wordt het gemoed van een arme zondaar van het een naar het ander voortgedreven. Eerst op een

verbroken wet, die toorn en dood werkt. Dan in zijn eigen hart waarin hij niets ziet dan vijandschap, onboetvaardigheid en opstand. Dan in zijn voorgaand leven, zijn eigen boze weg, die niet goed was. En daar ontmoet hij duizend overtredingen. Dan ziet hij voorwaarts naar de dag des oordeels en daar is niets te zien dan een onverbiddelijk Rechter om de tegenstanders te verslinden. Indien hij op de aarde ziet, ziet hij moeite en benauwdheid der ziel, en naar de hemelen, dan blijken die van ijzer te zijn. Indien hij op zijn werken ziet, is dat alles zonden, en indien op de bemoedigende beloften, ontmoet hem daar de rekening van bedriegers en misleiders. Indien hij op de heiligen ziet, verwekt hun veilige en voortreffelijke staat, hem tot jaloersheid. Ziet hij op zijn zondige metgezellen, zij mijden en bespotten hem; zodat de walgelijkheid van zijn natuur vanbinnen, en het gezicht op zijn voorgaande dwaasheden vanbuiten; de beschuldigingen der consciëntie en de pijlen van satan hem “zat van woelingen houden zowel bij dag als bij nacht”, Job 7: 4.

Behalve dit, wordt hij van de ene naar de andere menselijke uitvinding geslingerd. Hij probeert aalmoezen, vormelijke gebeden, beloften en goede voornemens; en gaat naar alle theologen en godsdienstige personen, die hij kent, om raad. Sommigen roepen het een en anderen wat anders: *zie hier en zie daar*, en hij probeert al hun raad. En gelijk de bloedvloeiende vrouw wordt het erger in plaats van beter. Want er zijn slechts weinig uitleggers die dit handschrift verstaan, noch zijn landgenoten zijn van veel nut in deze storm. Desondanks, is dit alles de voortgang van dit werk dienstbaar; hoewel dat ons toeschijnt dat het slechts ons onheil vergroot, want het maakt ons ziek van een vlesen arm, en het leert ons de onbekwaamheid van zulke heelmeeesters kennen.

Dit maakt de Zaligmaker des te dierbaarder als Hij verschijnt. Zijnde een Vriend in nood wordt Hij zeer gewaardeerd. Hij, Die het gehele werk doet; zal de volle eer ontvangen.

”Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, *ongetrooste.*”

Geen vertroosters onder de mensen, geen troost uit de beloften, geen troost van de Geest, geen troost uit hoop, geen troost door liefde, geen troost in de wereld, geen troost in het leven, geen troost in uzelf, geen troost van God.

“Zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen.”

Ik zal van u - een schip in de golven - een gebouw der genade maken.”Zie, Ik leg een Grondsteen in Sion, een beproefden Steen, een kostelijken Hoeksteen, Die wel vast gegrondvest is.” Op Die Rots zult gij gebouwd worden, zonden noch dood zullen u nimmer overweldigen. Dusdoende zal “het gericht gesteld worden naar het richtsnoer en de gerechtigheid naar het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugenen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overlopen Jes. 28:17. “Ik zal nauwkeurig het gericht naar het richtsnoer stellen.” Ik wil voor elke breuk naar het richtsnoer der leer, volkomen genoegdoening van uw Borg. En “gerechtigheid zal Ik naar het paslood stellen.” Ik wil een nauwkeurige volmaakte gehoorzaamheid in oprechtheid; zodat “Sion door recht verlost zal worden”, uitgewerkt op haar Borg.” “En haar wederkerenden door gerechtigheid”, volbracht door haar Verbonds-Hoofd. ‘En u, die nog niet uitgehouwen daar neerligt in de steengroeve der gevallen natuur, zal tot deze vaste grond komen, die Ik in Sion gelegd heb. Ik zal u als levende stenen op een geestelijk huis bouwen, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.’ “Daarom is ook vervat in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een uitersten Hoeksteen, Die uitverkoren en dierbaar is; en: die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden”, 1 Petrus 2: 5, 6.

”Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen.”

Ik zal u en uw “dochteren als hoekstenen maken, uitgehouwen naar de gelijkenis van een paleis.” Psalm 144: 12. God heeft de vaste grond gelegd, en God neemt uit de steengroeve van het verstokte mensdom wie Hij wil en brengt hen tot Christus wanneer Hij hen voor Zijn doel uitgehouwen heeft, en legt hen op de vaste grond, hen één in Hem makende, en één onder elkaar. Hij bouwt hen op een

geestelijk huis, een paleis voor de Koning der koningen en HEERE der Heeren. Vandaar dat het een tempel genoemd wordt “een woonstede Gods in den Geest.”

“Ik zal uw” stenen gans sierlijk leggen.” (Engels: “*Ik zal uw stenen met sierlijke kleuren leggen*”).

Het zal een gebouw worden van elke kostelijke steen die de vorstelijke kroon der vorsten versiert; zoals het geschreven staat: “En de HEERE der heirscharen zal hen beschutten, en zij zullen eten nadat zij de slingerstenen zullen ten ondergebracht hebben; zij zullen ook drinken en een gedruis maken als de wijn; en zij zullen vervuld worden, gelijk het bekken, gelijk de hoeken des altaars. En de HEERE hun God zal hen te dien dage behouden, als zijnde de kudde Zijns volks; want gekroonde stenen zullen in Zijn land als een banier opgericht worden”, Zach. 9: 15, 16.

Hier zien we de bouwstoffen van dit gebouw, en welk soort stenen het zijn: geen portland of marmer, maar de stenen die een statiekroon versieren, of juwelen zoals het geschreven staat: “Alsdan spreken die den HEERE vrezende, een ieder tot zijn naaste: de HEERE merkt er toch op en hoort, en er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven, voor degenen die de HEERE vrezende, en voor degenen, die aan Zijn Naam gedenken. En zij zullen, zegt de HEERE der heirscharen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn; en Ik zal hen verschonen, gelijk als een man zijn zoon verschoont; die hem dient”, Ma1. 3: 16, 17. Hier zijn de stenen waarmee de Kerk opgebouwd wordt; en God zal deze gans sierlijk leggen, opdat zij mogen beantwoorden aan de vaste grond, die van saffieren is.

Welnu, er zijn uiteenlopende *kleuren* onder deze kostelijke stenen. We zien dat de borstplaat van de hogepriester, en de bouwstoffen van het fundament van het Nieuwe Jeruzalem, de vrouw des Lams, het meest van dezelfde soort stenen waren.

”Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste: zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen.”

Welnu, deze kostelijke stenen hebben heel wat geslijp en polijsting nodig voordat de schoonheid en glans voor de dag komt. Dit is dan ook de voornaamste reden waarom dezen, zo hevig voortgedreven worden. En daar de fundamenten van het hemels Jeruzalem dezelfde waren als die in de borstlap des gerichtsgeset waren, in welke stenen al de namen van de twaalf stammen gegraveerd waren, toont dit ons aan dat de twaalf glansrijke stenen, aan de fundamenten van het hemels Jeruzalem, hun glans met al hun heerlijkheid geheel dat verborgen gebouw - genaamd de bruid, de vrouw des Lams - zouden beschijnen.

God zegt, in mijn tekst, dat Hij de stenen van het heiden-Sion *gans sierlijk zal leggen*, (Engels, *met sierlijke kleuren zal leggen*).

Hier moet ik de natuurkundigen raadplegen voor sommige kleuren van deze stenen.

Voordat ik begin wil ik dit opmerken, dat onder de hele verscheidenheid van kleuren, die onder deze stenen gevonden worden, er niet één zwart is: “Ik ben, zwart, doch lieflijk”; Hoog1. 1: 5. Zwart was haar natuurlijke tint; haar schoonheid is geleend.

Noch zijn er valse kleuren bij, hetwelk een teken van ziekte is, schuld en dood: “En ik zag, en zie, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was de dood”, Openb. 6: 8. Vaal (bleek) is de kleur van een zieke ziel, en ziek van zonden; welke kleur veranderd wordt met de verschijning van genade.” Daarom zegt de HEERE: Die Abraham verlost, tot het huis van Jakob alzo: Jakob zal, nu niet meer beschaamd worden, en nu zal zijn aangezicht niet meer bleek worden. Want als hij zijn kinderen, het werk Mijner handen, zien zal in het midden van hem, zullen zij Mijn Naam heiligen” Jes. 29: 22, 23. Hieruit blijkt dat Gods tegenwoordigheid en Gods werk verandering brengen in het bleke gezicht van Jakob.

Noch vind ik iets van de rouge welke zulken als Izebel gebruiken, die haar aangezicht blankette en ten venster van het paleis uit keek om Jehu te bekoren. Maar hij beval om haar vanboven neer te stoten om van de paarden vertreden en door de honden gegeten te worden, 2 Kon. 9: 30. De kleuren van deze stenen schijnen de dingen uiteen te zetten die algemeen en natuurlijk zijn.

”Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen.”

- De *diamant* is de kostelijkste, hardste en waardevolste van alle stenen in de natuur. De natuurlijke kleur is wit. Deze kleur wordt op de Kerk toegepast: "Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw", Jes. 1: 18."En van de leraars zullen er sommigen vallen om hen te louteren en te reinigen, en wit te maken", Dan. 11: 35. En wanneer deze gereinigd zijn en afgescheiden van de zondaren, overtreft de diamant deze niet. "Als de Almachtige de koningen daarin verstrooide, werd zij sneeuw wit als op Zalmon. Psalm 68: 15.
- *Hyacinth* is een purper kleur, gedragen door soevereine vorsten: "En purperen klederen, die de koningen der Midianieten aangehad hadden", Richt. 8: 26. Dit is de koninklijke kleur: "En gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesters, en wij zullen als koningen heersen op de aarde." Vandaar dat onze Heere, de leden van Zijn Kerk, die Hem aankleven Die het Hoofd daarvan is, vergelijkt bij het haar van deze kleur: "Uw hoofd op is als Karmel, en de haarband (Engels: het haar) uws hoofds als purper; de Koning is als gebonden op de galerijen." Hoog1. 7: 5."Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen."
- *Topaas*, een prachtige kleur geel. En deze goud-kleur is de kleur des geloofs: "Ik zal maken, dat een man dierbaarder zal zijn dan dicht goud, en een mens dan fijn goud van Ofir", Jes. 8: 12. Dit is de kleur des geloofs, of getrouwheid. "Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden", Openb. 3: 18. Hij was omgord aan de borsten met een gouden gordel, Openb. 3: 13. Waarheid was Zijn gordel als Profeet; getrouwheid Zijn gordel als Priester en gerechtigheid Zijn gordel als Koning."Want gerechtigheid zal de gordel Zijner lenden zijn, ook zal de waarheid (Engels: getrouwheid) de gordel Zijner lenden zijn." Jes. 11: 5.
- *Sardius*, is een bloedkleur. Niet alleen zijn de heiligen rood, zijnde gewassen in het bloed van Christus, maar rood van het bloed der martelaren. En in deze kleur, wordt de Kerk beschreven."Te dien dage zal er een wijngaard van roden wijn zijn: zing van dezelve bij beurten. Ik, de HEERE, behoed dien, alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke zal Ik hem bewaren nacht en dag." Jes. 27: 2, 3.
- *Jaspis*. Het beste is groen; een symbool van het leven. Alles in de schepping, is groen. "Gezegend daarentegen is de man, die op den HEERE vertrouwt. Want hij zal zijn als een boom, die aan het water geplant is en zijn wortels uitschiet aan een rivier, en gevoelt het niet wanneer er een hitte komt, maar zijn loof blijft groen; en in een jaar van droogte zorgt hij niet, en houdt niet op van vrucht te dragen." Jer. 17: 7, 8. Onzes Heeren bevel aan de verslindende sprinkhanen, de Turkse predikers, is: "dat zij het gras der aarde niet zouden beschadigen, noch enige groente, noch enigen boom, dan de mensen alleen, die het zegel Gods aan hun voorhoofden niet hebben", Openb. 9: 4.
- *Sardonyx*; roodachtig, naar wit hellend; de ware maagdenkleur, gepast voor zielen toebereid voor de Zone Gods."Want ik heb ulieden toebereid om u als een reine maagd aan een Man voor te stellen, namelijk Christus", 2 Kor. 11: 2. Deze eerbare blozende kleur is de oorzaak van 's Heeren vriendelijke smeekbede: "Toon Mij uw gedaante; doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet en uw gedaante is lieflijk." Hoog1. 2: 14. Het is de kleur van een blozend aangezicht, zoals zij dat hebben die God teder liefhebben, zoals men zien kan in Ezra."Ik ben beschaamd", zegt hij, "en schaamrood om mijn aangezicht tot U op te heffen, mijn God; want onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd tot boven ons hoofd", Ezra 9: 6.
- Ik zou mogen noemen de *chrysoliet*, licht groen, als uitdrukking van jong bekeerden, enkel levendgemaakt, en dat is alles.
- En de *beril*, bleek groen, een bleek aangezicht; want zulke zielen hebben geen leven dan in hun overtuigingen en begeerte; en toch leven deze arme zielen bij deze dingen, of worden in leven gehouden. "En in dit alles (en dit alleen) is het leven van hun geest." Jes. 38: 16.
- De *chalcedon*, een bleek tintje blauw; een beschrijving van hen die net uit de storm komen, de

wolken zien overdrijven en de blauwe lucht verschijnen.

Neem dit alles bij elkaar aldus: Mijn Kerk is zo schitterend als de diamant door heiligmaking in Christus; in glanzende majesteit der heersende genade zo purper als de hyacint; in reinigend geloof zo rijk en zo geel als de topaas; onder de grote verzoening zo rood als, sardius; in leven en groenheid zo groen als de jaspis; als een reine maagd zo schoon er blozend als de sardonyx; en zelfs de minsten van heel het huisgezin onder de werking van Mijn Geest, zijn zo groen als de chrysoliet, of de beril, niet verdord, maar groen; en elke ziel waarop het ware licht schijnt, gelijk de chalcedon, heeft een tintje van de regenboog, en komt met Mij in vrede.

Aldus heb ik getracht deze stenen aan te tonen waarover Gods Woord uitweidt. En Hij belooft dezen *gans sierlijk te leggen*. Al de kleuren waar ik iets van weet heb ik aangestipt. Ik zou wel willen dat het licht van mijn verstand gelijke tred kon houden met de geestkracht van mijn ziel; dan zou mijn lezer een veel beter verslag krijgen. Maar dit Woord is menigmaal zowel tot waarschuwing als tot steun geweest: "Indien iemand spreekt, die spreke als de woorden Gods; indien iemand dient, die diene als uit kracht die God verleent; opdat God in allen geprezen worde door Jezus Christus, Welken toekomt de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid. Amen." 1 Petrus 4: 11.

"Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste: zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen. ***En Ik zal u op saffieren grondvesten.***"

Hier moet een verbazende verandering komen om van de storm der Sinaï en van de zondvloed van Noach, als een diamant of robijn op Saffieren gebouwd en gegrondvest te worden. Maar het geheel van deze verborgenheid, zowel van *de storm* als van *het grondvesten*, is genomen van een soortgelijk iets hetwelk reeds tevoren plaats gevonden had ten aanzien van de mensen, zoals bij de wetgeving bleek en hetgeen daarna geschiedde. De storm en het onweder zijn van Sinaï genomen, en hetgeen (van de van de vloed geschreven is), van Noach.

Ten eerste van de wetgeving: "En Mozes leidde het volk uit het leger Gode tegemoet; en zij stonden aan het onderste des bergs. En de ganse berg Sinaï rookte, omdat de HEERE op denzelfden nederkwam in vuur; en de ganse berg beefde zeer. Toen het geluid der bazuin gaande was en zeer sterk werd, sprak Mozes; en God antwoordde hem met een stem. Als de HEERE nedergekomen was, op den berg Sinaï, op de spits des bergs, riep de HEERE Mozes op de spits des bergs; en Mozes klom op. En de HEERE zeide tot Mozes: Ga af, betuig dit volk, dat zij niet doorbreken tot den HEERE om te zien, en velen van hen vallen. Daarna zullen ook de priesters die tot den HEERE naderen, zich heiligen, dat de HEERE niet tegen hen uitbreke. Toen zeide Mozes tot den HEERE: het volk zal op den berg Sinaï niet kunnen klimmen, want Gij hebt ons betuigd, zeggende: Bepaal den berg en heilig hem. De HEERE dan zeide tot hem: Ga heen, klim af, daarna zult gij en Aaron met u opklimmen; doch dat de priesters en het volk niet doorbreken om op te klimmen tot den HEERE, dat Hij tegen hen niet uitbreke." Ex. 19: 17- 24.

Nadat de wet was gegeven werd er gezegd: "En al het volk zag de donderen, en de bliksemen, en het geluid der bazuin en den rokenden berg; toen het volk zulks zag, weken zij af en stonden van verre. En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, en wij zullen horen; en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven." Ex. 20: 18, 19.

Zo'n storm was er eerder nimmer in deze wereld geweest noch zal deze ooit weer komen tot het laatste oordeel; wanneer de bazuin der Archangel de doden zal doen opstaan, en de stem der wet in de ware betekenis, met vuur 'en zwavel en een geweldige stormwind, weer afgelezen wordt. Hetwelk het deel huns bekens moet zijn die een verbond der werken aankleven, en toch dat verbond verbreken. Lees Psalm 11: 6. Deze storm viel op Israëel; en deze zelfde storm viel op het heiden-Sion, gepaard met de

stortvloeden van boven, en de watervloeden beneden, wat met de watervloed van Noach gebeurde. Maar hierna had Israel een aangenamer blijk. Dat hadden de arme heidenen in mijn tekst ook. De stof voor mijn tekst is inderdaad voornamelijk van deze storm en van wat daarop volgde genomen. De storm die wij gezien hebben hoofdstuk staat in Ex. 19: 20, maar de daaropvolgende stilte in hoofdstuk 24, hetgeen ik overschrijven zal om mijn zaken duidelijk te maken.”Daarna zeide Hij tot Mozes: Klim op tot den HEERE, gij en Aaron, Nadab en Abihu en zeventig van de oudsten van Israël en buigt u neder van verre. En dat Mozes alleen nadere tot den HEERE, maar dat zij niet naderen; en het volk klimme ook niet op met hem. Als Mozes kwam en verhaalde aan al het volk al de woorden des HEEREN en al de rechten, toen antwoordde al dat volk met een stem en zij zeiden: ‘Al deze woorden, die de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen.’ Mozes nu beschreef al de woorden des HEEREN, en hij maakte zich des morgens vroeg op en hij bouwde een altaar onder aan den berg en twaalf kolommen, naar de twaalf stammen van Israël. En hij zond de jongelingen van de kinderen Israëls, die brandoffers offerden en den HEERE dankoffers offerden van jonge ossen. En Mozes nam de helft van het bloed en zette het in bekkens; en de helft van het bloed spregde hij op het altaar. En hij nam het boek des verbonds en hij las het voor de oren des volks; en zij zeiden: ‘Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen.’ Toen nam Mozes dat bloed en spregde het op het volk; en hij zeide: ‘Zie, dit is het bloed des verbonds, hetgeen de HEERE met ulieden gemaakt heeft over al die woorden.’ Mozes nu en Aäron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu en zeventig van de oudsten van Israël. En zij zagen den God van Israël, en onder Zijn voeten als een werk van

saffierstenen en als de gestaltenis des hemels in zijn klaarheid.”

Hiervan is mijn tekst genomen. De heidenen beginnen in een onweder en daarna worden ze op saffieren gegrondvest. Hier is de eerste storm die Israël zag toen de hemelen boven zwart waren, de berg beefde en rookte, de donder rolde, en de bliksemen flitsten alsof de gehele berg in vuur stond. “Gods stem”, zegt Paulus, “bewoog de aarde.” Geen ziel in deze wereld had ooit daarvoor zo'n gezicht en zo'n storm gezien. Maar het was om hen toe te bereiden voor een beter en meer hemels vertoon der Goddelijke goedertierenheid.

Eerst offeren zij offeranden. Dan wordt het bloed op het boek en het volk gesprenkeld. En dan komen Mozes - de middelaar - de priesters en de ouderlingen nader en zien de God van Israel: “En Onder Zijn voeten als een werk van saffierstenen, en als de gestaltenis des hemels in Zijn klaarheid”, Ex. 24: 10. Met de vorige verschijning van God was duisternis het verborgen Zijner tent. Hij kwam in een dikke duisternis tot Mozes; de hemelen waren met wolken bedekt, en niets werd gezien of gehoord dan de stem der woorden, de bazuin, de aardbeving, de wind en het vuur. Maar bij deze verschijning is alles bedaard, kalm en rustig. Geen storm, zelfs geen wolk te zien. De hemel was niet alleen helder, maar *als de gestaltenis des hemels in zijn klaarheid*.

Of mijn lezer het geloven wil, dit is het einde der wet ter rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft. Om dit duidelijk te maken wil ik trachten:

1. Te onderzoeken, Wie dit is Die de oudsten zagen: *het was de HEERE God van Israël.*
2. Een weinig onderzoek doen naar het werk onder Zijn voeten: *en onder Zijn voeten als een werk van saffiersteen.*
3. En dit is dit de verklaring ervan: *het was als de gestaltenis des hemels in Zijn klaarheid.*

1. De Goddelijke Persoon Die hier door de oudsten en anderen gezien werd was de Zone Gods in menselijke gedaante, gepaard gaande met de stralende volmaaktheden Zijner Godheid, in welks heerlijke stralen de ouderlingen de hemelen zagen, klaar en zonder wolk. Dit gezicht was bedoeld om hun geloof en hoop tot Zijn toekomstige vleeswording te leiden; op welke tijd die stormachtige en onstuimige bedeling - genoemd de wet - haar vervulling zou krijgen en haar eeuwig einde. Dat dit de Goddelijke Persoon - Die hier gezien wordt, - is, zal ik trachten aan te tonen door twee gezichten

gelijksortig aan dit gezicht, en beiden in het Oude Testament, voorafgaand aan de komst van Christus in het vlees.

“En boven het uitspansel, hetwelk was boven hun hoofden, was de gelijkenis eens troons, als de gedaante van een saffiersteen en op de gelijkenis des troons was de gelijkenis als de gedaante eens mensen, daar bovenop zijnde. En ik zag als de verf van Hasmal, als de gedaante van vuur rondom daarbinnen, van de gedaante Zijner lendenen en opwaarts; en van de gedaante Zijner lendenen en nederwaarts zag ik als de gedaante van vuur, en glans aan Hem rondom. Gelijk de gedaante van den boog, die in de wolk is ten dage des plasregens, also was de gedaante van den glans rondom; dit was de gedaante van de gelijkenis der heerlijkheid des HEEREN. En als ik het zag, viel ik op mijn aangezicht en ik hoorde een stem van Een, Die sprak.” Ezech. 1: 26-28.

In deze verklaring is een klaar uitspansel boven deze luisterrijke gedaante. Hier is de regenboog die de wereld verzekert tegen een tweede zondvloed en de heilige dat hij niet zal verdrinken, en ten ondergaan in verderf. Hier is de gelijkenis van een troon. De luisterrijke volmaaktheden der Godheid is de troon waar bovenop de gedaante als eens mensen; Welke is onze Immanuël, *God met ons*. Van Zijn lendenen opwaarts en nederwaarts was de gedaante als van vuur. Want waar Hij ook gaat is Hij voor de uitverkorenen een Smelter. Daarom: “Zal Hij zijn als vuur van een goudsmid, en als zeep der vollers.”

Indien mijn lezer dit hoofdstuk (Ezechiël 1) geheel wil lezen zal hij vinden dat de cherubs bij Hem gaan, welke Evangelie-dienaars zijn; en de raderen, welken de kerken zijn, gingen bij de cherubs. De gelijkenis van Zijn troon was als de gedaante van een saffiersteen. Dit is de heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus in de kerken. Gelukkig zijn zij die verlicht worden om dit te zien en verwaardigd om het te geloven en in liefde dit te omhelzen.

Maar wederom: “Daarna zag ik en zie, boven het uitspansel, hetwelk was over het hoofd der cherubs was als een saffiersteen, als de gedaante van de gelijkenis eens troons. En Hij verscheen op dezelve. Hij sprak tot den man, bekleed met linnen, en Hij zeide: ga in tussen de wielen, tot onder de cherub, en vul uw vuisten met vurige kolen van tussen de cherubs en strooi ze over de stad; en hij ging in voor mijn ogen”, Ezech. 10: 1, 2.

Hier hebben we weer het uitspansel, de saffiersteen en de troon. Hier voert Christus Zijn Priesterlijk ambt uit, bekleed met linnen en Zijn troon was daarbij. Want: “Hij zal Priester zijn op Zijn troon”, Zach. 6: 13. De serafs en de raderen hadden gloeiende kolen genomen, brandende kolen van het altaar, Jes. 6: 6, hetgeen de woorden Gods zijn: “Zie, Ik zal Mijn woorden in uw mond tot vuur maken”, Jer. 5: 14. De serafs delen het Woord uit, en bidden om een goede uitkomst in het werk, maar het is de rechterhand van Christus' kracht die het doeltreffend maakt en haar gloed geeft. Het is Zijn hand die het over de stad strooit, hetgeen aantoonst dat de uitnemendheid der kracht van Hem is, en niet van de mens. En als de hand des Heeren deze kolen strooit gaan deze altijd met kracht van de Heilige Geest en met vele verzekerdheid.

2. Nu ga ik handelen over het werk onder Zijn voeten: “En onder Zijn voeten als een werk van saffierstenen.” Dit, wat het ook is, moeten de grondvesten van Sion zijn; want zo zegt God in mijn tekst: “En Ik zal u op saffieren grondvesten.”

De saffiersteen - als het verslag waar is - is de tweede in waarde naast de diamant. Deze is blauw, van een prachtig hemelsblauw. De beste soorten daarvan hebben gouden spikkels. De blauwe kleur stelt de hemelen voor, de gouden spikkels de sterren en andere lichtgevendende hemellichamen. Dit was het werk van saffierstenen die werden gezien onder de voeten van de Heere God van Israël.

3. Dit is de gevolgtrekking van de beschrijving: “Als de gestaltenis des hemels in zijn klaarheid.” Het hemellichaam beduidt de hemelen in het geheel, in tegenstelling tot de zomen of delen daarvan. De gehele gestaltenis was klaar, of in zijn natuurlijke klaarheid. Er was geen hagel, regen noch sneeuw; geen stormen, winden noch onweder; geen wolk te zien; geen nevels, geen rook, damp; de hemelen

waren niet beneveld, dreigend noch betrokken. Dit is de gestaltenis der dingen van Christus en Zijn troon: de saffierstenen vergezellen de gedaante van de Man en de troon waarop Hij zit.

Maar er kan gevraagd worden: *"Wat is er van de hele storm geworden?"*

Wel, deze Koning Die op Zijn saffiertroon zit, staat geen stormen toe Zijn vredige regering te verstoren; want "door weldadigheid ondersteunt Hij Zijn troon, Spr. 20: 28; en weldadigheid is altijd kalm." Zie, een Koning zal regeren in gerechtigheid; en de vorsten zullen heersen naar recht. En die Man zal zijn als een verberging tegen den wind en een schuilplaats tegen den vloed; als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zwaren rotssteen in een dorstig land." Jes. 32: 1, 2.

De vloed is verborgen voor de ogen der gelovige in deze schuilplaats. En de koude noordenwind is verborgen voor diegenen die deze verberging omhelzen. Dus dan, *wat is er van deze storm geworden?* Ik bedoel zonden, de overtreding der wet. De Heere antwoordt dit: "Ik delg uw overtredingen uit, als een nevel, en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost." Jes. 44: 22. En: "Zo ver het oosten is van het westen, zo ver doet Hij onze overtredingen van ons", Psalm 103: 12. Ja, meer nog, Hij heeft hen als een steen in de diepte der zee geworpen, zodat het hemellichaam daardoor in al zijn klaarheid is. "De koning zittende op Zijn saffiertroon, verstroot alle kwaad met zijn ogen", Spr. 20: 8.

Maar wat is er geworden van de wrekende gerechtigheid, 'welke allen vervloekt die niet blijven in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen', en dat de ziel die zondigt sterven zal?

De Man Die op deze saffiertroon zit is voor ons een vloek gemaakt; Hij stierf, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen; op Hem is het oordeel en vonnis uitgevoerd, en door Zijn dood is aan het recht genoeg geschied en beiden verenigen zich om deze saffiertroon te ondersteunen: "Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons; goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn heen", Psalm 98: 14. Hier gaat niets voor dan goedertierenheid en waarheid. Goedertierenheid gaat voor onze wedergeboorte en waarheid om ons vrij te maken.

Maar wat is geworden van de wrekende gerechtigheid, die in de storm geopenbaard werd?

Antwoord: Die wijnpers is getreden en al de droesems uit die beker werd verslonden door de dood van Christus. Kom tot Hem en u zult de waarheid ondervinden van hetgeen ik beweert, zoals anderen gedaan hebben en met blijdschap beleden hebben. "En te dienzelven dage zult gij zeggen: Ik dank U, HEERE, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij." Jes. 12: 1. In het aangezicht van Christus verschijnt God te allen tijde met welgevallen, met behagen, verzoend, liefdevol en goedgunstig voor: de mens. Nader deze Troon, en u zult het zo bevinden, en niet alleen het lichaam der hemelen klaar vinden, maar meer nog; want, in Christus "bedekt Zijn heerlijkheid de hemelen, en is de aarde vol van Zijn lof", Hab. 3: 3.

Laat mijn lezer nu hierop letten: De volmaaktheden der Godheid van Christus, en de luisterrijke heerlijkheid die daarvan afstraalt, zijn *Zijn troon der heerlijkheid, of Zijn illustere troon*. Deze heerlijkheid vervult de hemelen; in de heerlijkheid van Zijn Eigen Goddelijke volmaaktheden is Hij op de troon gezet. Maar de menselijke natuur die onze Heere aannam, en welke voor ons tot een drankoffer geofferd is, in Wiens lippen genade is uitgestort en voor eeuwig gezegend is, in Wien al de volheid der genade woont, en de schatten der kennis; Hij, met al Zijn volheid is onze Saffier-Troon; onze Troon der genade. "En Ik zal de sleutel van Davids huis op zijn schouder leggen; en hij zal opendoen en niemand zal sluiten, en hij zal sluiten en niemand zal opendoen. En Ik zal hem als een nagel inslaan in een vaste plaats en hij zal wezen tot een stoel (Engels: troon) der eer voor het huis zijns vaders", Jes. 22: 22, 23. Vergelijk dit met Openb. 3: 7.

"Ik zal", zegt God, "u op saffieren grondvesten."

Nu, "niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus", 1 Kor. 3: 11. En het is in Hem waarin God lust heeft. In Hem zijn alle eigenschappen en volmaaktheden Gods en stemmen overeen tot zaligheid onzer Zielen. Hier is Gods goedertierenheid

om te vergeven, terwijl gerechtigheid, door het bloed des verbonds, gevangenen uit de kuil verlost. Leven verlevendigt ons, alwetendheid zorgt voor ons, almacht ondersteunt ons, en alomtegenwoordig beschut ons. Gods wijsheid voorziet in dit alles voor onze zaligheid, terwijl medelijden en erbarming bewezen wordt in ons aannemen in Christus. Barmhartigheid trekt ons tot Hem, en goedertierenheid zal eeuwig gebouwd worden in de verheerlijking der heiligen. De wet is groot en heerlijk gemaakt, en de eer en autoriteit van de Wetgever is bevestigd; vrede wordt uitgeroepen, verzoening gesloten, en de vriendschap tussen God en de mens hersteld. Genade heerst door gerechtigheid over al de menigvuldige zonden, over dood en over al de wijsheid, sluwheid en boosaardigheid der duivels. Dit is de Grondsteen Die God in Sion gelegd heeft; en dit fundament is met saffieren gelegd. Hier is de hemel opgeklaard van al haar stormen, en overtreders van hun wolk der zonden, terwijl elke volkomenheid der Godheid de troon bevestigt en samengaat om de Kerk te ondersteunen en te versieren. Staat vast in den Heere, mijn innig geliefden, en laat uw hart bereid zijn, vertrouwend in de Heere.

En nu, indien mijn lezer twee of drie stappen hogerop wil klimmen - ik zal wachten tot hij komt - zal ik hem groter dingen tonen dan deze; namelijk, een hemel binnen een hemel. In deze verborgen hemel zag ik een wonder: "Een vrouw bekleed met de zon, en de maan was onder haar voeten en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren", Openb. 12: 1. In deze Hemel zie ik de Schepper der zon, de zon in luister overtreffen. "Ulieden daarentegen, Die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen." "De HEERE zal u wezen tot een eeuwig Licht, en uw God tot uw sierlijkheid. Uw zon zal niet meer ondergaan."

Boven de troon is een uitspannel; zo ook boven het hoofd van Christus en Zijn Kerk, Ezech. 1: 25, en een regenboog zonder wolk. Hier is de blauwe lucht in de saffier, en de gestaltenis des hemels in zijn klaarheid. In deze hemel worden uitnemendste dingen door de maan voortgezet, Deut. 33: 14. En onder dit goedgunstig hemellichaam zullen er elke maand nieuwe vruchten rijpen, of op elke nieuwe maan: "Aan de beek nu, aan haar oever, zal van deze en van gene zijde opgaan allerlei spijsgeboomte, welks blad niet zal afvallen, noch de vrucht daarvan vergaan; in zijn maanden zal het nieuwe vruchten voortbrengen, en zijn vrucht zal zijn tot spijs en zijn blad tot heling", Ezech. 47: 12. En deze bomen kunnen niet ophouden elke maand te dragen, omdat de maan in deze hemel haar licht niet zal intrekken: "Uw zon zal niet meer ondergaan, en uw maan zal haar licht niet intrekken." Jes. 60: 20. Dus heb ik het uitspannel uiteengezet, de regenboog, de zon en de maan.

Indien mijn lezer de twaalf tekenen zou willen zien, mag hij deze ontdekken aan de kroon der Kerk; ook het Zevengesternte of de zeven sterren voorbij (het sterrenbeeld) de stier, zal hij zien in Openb. 1: 16. De mindere sterren (lager in rang) worden onder de heiligen gevonden, welken als lichten schijnen, in de wereld, Fil. 2: 15, alsmede onder hen die dienstbaar zijn in het bekeren der zielen: "De leraars nu zullen blinken als de glans des uitspannels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk", Dan. 12: 3.

En welke hemel zou mijn lezer wensen te genieten onder de zon dan deze? Hier is de algemene vergadering, de engelen, en God de Rechter van allen, en Christus de Middelaar.

Hebbende mijn gedachten gegeven over de bovengenoemde storm en vredige stilte, wil ik nu een weinig ingaan op het volgende vers, hetwelk is: "***En uw glansvensters zal Ik kristallijnen (Engels: van agaten) maken en uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpaal van aangename stenen***", Jes. 54: 12.

Het nut van glasvensters is om door te kijken, om licht door te laten, en de regen buiten te houden, hagel, wind en sneeuw. En het heerlijk Evangelie, of de heerlijkheid Gods schijnende in het Evangelie, hetwelk het leven en de onverderfelijkheid aan het licht brengt, wordt genoemd: *een venster* of vensters. Het is bij- en door het Evangelie dat de dierbare Verlosser op ons ziet. "Hij staat achter onzen muur", zegt de Kerk; "kijkende uit de vensteren, blinkende uit de traliën", Hoogl. 2: 9. Hij

stond, tijdens de oude bedeling, achter de Scheidsmuur die de Joden van de heidenen scheidde. Hij keek uit de vensteren van het oude verbond hetwelk Hij gemaakt had met Abraham, Izak en Jakob. En Hij vertoonde Zichzelf door de traliën der typen, zinnebeelden en schaduwen, door de wettige offeranden, maar werd zó als slechts schemerig gezien.

Tot deze vensteren komen arme, duistere, door satan verblinde zielen. Overtuigd Zijnde daarvan komen dezen om licht te krijgen, en om in te zien in de verborgenheden der verlossing en zaligheid. "Wie zijn dezen, die daar komen gevlogen als een wolk, en als duiven tot haar vensters?" Jes. 60: 8. Daar het Evangelie een klare openbaring is van vorige duistere verborgenheden, en de waarheid van voorgaande typen; en daar pardon en wedergeboorte worden beloofd en de weg om dit te verkrijgen aangewezen wordt; is dit een zinspeling op de glazen zee in de tabernakel en de koperen zee in de tempel. Die genoemd wordt *een glazen zee*. "En ik zag als een glazen zee met vuur gemengd, en die de overwinning hadden van het beest en van zijn beeld, en van zijn merkteken en van het getal zijns naams, welke stonden aan de glazen zee, hebbende de citers Gods", Openb: 15: 2.

Welnu, God zegt dat *Hij Sions glasvensters kristallijnen* (van agaten) zal maken. De agaats werd, volgens de verklaring, oudtijds hoog geschat, maar minderde naderhand aan waardering. De verschillende agaten van verschillende landen zijn talrijk, en de soorten - verscheiden; ze zijn hard en van het keisoort. Men zegt dat deze harder is dan de jaspis, en een betere polijsting nodig hebben. Ze worden in verschillende landen gevonden en verschillen natuurlijk in kleur. Ze worden in Sicilië en Candy gevonden. Er zijn agaten onder de Indianen gevonden, en in Thebe in Egypte, in Thracië en bij de berg Oeta, op de heuvel Parnassus, in Cesbus en Messene, en ook op het eiland Rhodes.

Maar er is een reden waarom de Heilige Geest van deze gebruik maakt om het licht der heiligen voor te stellen is om de verscheiden dingen die daarin ontdekt worden. Want u zult daar van nature in afgedrukt vinden - zeggen de geleerden - een vorm en deel van rivieren, wouden en werkende paarden, koetsen en kleine wagens, of door paarden gedragen draagstoel, samen met paardentuig. In Messene staan er bloemen in afgedrukt zoals die langs de straatwegen en in veldpaden groeien. Welnu, of deze werkers in de verborgenheden der natuur het goed of verkeerd hebben, zal ik niet betwisten. Maar ik weet wel zeker dat al deze dingen gezien worden door het licht wat op de berg Sion schijnt. Hier ben ikzelf een levend getuige van.

Ik heb de rivier des levens gezien, en de stromen daarvan welke verblijden de stad Gods. Ik heb de zekerheid gezien van hen die in de wouden slapen, Ezech. 34: 25. Ik lees van paarden voor de wagens van Farao, en van Gods paard Zijner majesteit in den strijd, Zach. 10: 3.

Van alle stenen waar ik ooit over gelezen heb, heb ik nimmer over zijns gelijke gelezen, noch van alle kostelijke stenen, neem ze allen bij elkaar, deze hebben niet zoveel verschillende afbeeldingen van dingen als deze steen heeft, welke *de agaats* genoemd wordt. Ik kan mij niet herinneren meer dan twee- of drie maal over deze steen in de hele Bijbel gelezen te hebben. Deze wordt niet in de borstlap van Aaron gevonden, noch in de funderingen van het hemels Jeruzalem. En toch wordt van deze steen gebruik gemaakt om het licht der Kerk af te beelden: "En uw glasvensters zal Ik kristallijnen (van agaats) maken."

Het is toepasselijk dat deze steen aangehaald wordt om het licht van Gods heilige stad te vermelden. Want als het Gode behaagt om uit Sion, de volkomenheid der schoonheid, blinkende te verschijnen, ziet hier de arme zondaar Hem-Zelf, zijn eigen hart en de harten van het hele mensdom.

In deze stad zien wij de Koning der heerlijkheid in al Zijn schoonheid en de heerlijkheid schijnende in Zijn aangezicht. Hier is de Fontein des levens in al zijn bronnen; de beek der wellusten in al zijn stromen, de Boom des levens, en zijn genezende bladeren; de vrucht daarvan, en hun vrolijk makende uitwerkingen. Hier is de vette maaltijd, en van reine wijnen, die gezuiverd zijn; hier is de wapenrusting van de Koning der koningen, en de heirlegers des hemels delende in de triomf wanneer Hij de gevangenis gevangen heeft genomen; hier is de stad Gods, waar zoveel heerlijke dingen van gesproken worden; waarvan de muren 'heil' heten. De getrouwheid in Zijn beloften is Zijn werk van

goud, en de Parel van grote waarde - in Zijn verscheiden ambten - is Zijn poort; God Zelf is de Bouwmeester daarvan, en de heerlijkheid Gods is Zijn licht. En wat zal ik nog meer zeggen?

“Ik zal uw glasvensters kristallijnen maken.” *“En uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpale van aangename stenen.”*

Voordat ik op deze poorten inga, wil ik een weinig onderzoek doen naar het ware vermaak van deze stad, waarvan gezegd wordt dat de grondvesten saffieren zijn, de glasvensters kristallijnen, en de poorten daarvan robijnstenen.

1. De eerste heerlijkheid daarvan is licht, zoals gezegd wordt: “En de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in dezelve zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is haar Kaars”, Openb. 21: 23.
2. Het tweede zoet vermaak is de beek der wellusten, hetgeen mij de eeuwigdurende uitvloeisels der Goddelijke liefde schijnt te zijn; *want de liefde, zegt Paulus, vergaat nimmermeer*. “Gij drenkt hen uit de beek Uwer wellusten”, Psalm 36: 9.
3. Het derde heerlijk vermaak van deze stad is de Boom des levens met zijn kostelijke vrucht: “In het midden van haar straat en op de ene en andere zijde der rivier was de Boom des levens, voortbrengende twaalf vruchten”, Openb. 22: 2. En: “Die Overwint, Ik zal hem geven te eten van den Boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is”, Openb. 2: 7.
4. In deze stad houdt de wapenrusting op en komt er voor eeuwig een einde aan oorlog: “Vrede zij in uwe vesting, welvaren in uw paleizen”, Psalm 122: 7. “De rechtvaardige komt om, en er is niemand die het ter harte neemt; en de weldadige lieden worden weggeraapt zonder dat er iemand op let, dat de rechtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad. Hij zal ingaan in den vrede”, Jes. 57: 2.
5. Daar is een volkomenheid der blijdschap, wat van vier dingen ontspringt: Ten eerste is het de blijdschap in de oogst, wanneer de tarwe in de Schuur gebracht wordt op het einde van de oogst. Het is de verheuging van hen die de buit uitdelen: de strijd is beëindigd en de triomf volgt. Het is de vreugde der erfenis: de eerstgeborene is tot zijn ouderdom en tot de mate zijner grootte gekomen en neemt bezit van zijn erfenis. Het is de blijdschap der huwelijksstaat: “Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven, want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. Een eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen”, Openb. 19: 7, Jes. 51: 11.
6. Deze stad is bestemd om de heerlijke rust van al de heiligen te zijn. God zweeg (Engels: rustte) in Zijn liefde toen Hij deze gegrondvest had. Zijn hand rust hier in het opbouwen daarvan. Hier rust de arbeider van de last des daags en de hitte, en van al de tegenstanden, benauwdheden en vervolgingen der goddelozen.”Er blijft dan men rust over voor het volk Gods”, Hebr. 4: 9.
7. Er wordt van deze stad gezegd dat ze vrij is, en ons aller moeder. In de huidige staat is vrijheid ver van volmaakt. Want ofschoon wij uit de kuil zijn uitgelaten, Zach. 9: 11, en van schuld en vuil gereinigd zijn, en verlost van de dienstbaarheid der wet, en van de heersende en verdervende macht der zonde, zijn we toch bezwaard met het lichaam des doods. En het lichaam des vleses is gedoemd tot de dienstbaarheid des verderfs. Maar beiden zullen vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der Verderfenis, tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods”, Rom. 8: 21.
8. Het volgende van oneindige waarde in deze stad is de heerlijke verschijning der inwoners. Zij dragen allen één kleur; en als priesters Gode, zijn zij allen met linnen bekleed: “En haar is gegeven dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad (Engels: linnen); want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen”, Openb. 19: 8.
9. Het volgende wat op te merken valt is dit, namelijk, dat er in heel dit Boek niets beloofd wordt dan aan overwinnaars: “Die overwint, zal alles beërven.” Vandaar dat zij allen in triomf verschijnen, en allen roepen en zingen: “Overwinning!” Dit wordt afgebeeld door de palmtak, hetwelk de gewoonte was gedragen te worden in oosterse overwinningen: “Na dezen zag ik, en

zie, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie en geslachten en volken en talen, staande voor den troon en voor het Lam, bekleed zijnde met lange witte klederen, en palmtakken waren in hun handen”, Openb. 7: 9.

10. Zij hebben allen kronen op hun hoofden. We lezen ervan: zijnde gekroond met wetenschap, gekroond met goedertierenheid, gekroond met gerechtigheid, gekroond met nimmer afnemende heerlijkheid, en gekroond met leven. Maar om op die grote dag in Christus gevonden te worden, en door Hem geëigend te worden, gezegend en verheerlijkt met Hem, is de beste van alle heerlijke kronen: ”Te dien dage, (en speciaal in die grote dag) zal de HEERE der heirscharen tot een heerlijke Kroon en tot een sierlijke Krans, zijn de overgeblevenen Zijns volks.” Jes. 28: 5. Vandaar lezen we dat de aanbidders Boven “hun kronen wierpen voor de troon, zeggende: Gij HEERE, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen.” Openb. 4: 10.
11. Het volgende wat in deze stad genoten wordt is onsterfelijkheid. Deze onze vernederde lichamen moeten worden gereinigd, gelouterd, gezuiverd en veranderd en gelijkvormig worden aan het heerlijk lichaam van Christus. Zwakheid moet veranderd worden voor kracht, oneer voor eer, verderfelijke moet afgelegd worden en onverderfelijke aangedaan, sterfelijke achtergelaten, wanneer de onverderfelijke plaatsvindt. Dit is met onze woonstede die uit de hemel is, overkleed te worden, 2 Kor. 5: 2. En dit is wat ik versta door de volgende passage: “Dezen zijn het, die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor den troon Gods.” Openb. 7: 14, 15.
12. Het volgend onuitsprekelijk vermaak, hetwelk al het andere kroont, is het beloofde gezicht van onze wonderbaarlijkste, aanbiddelijke, eeuwig-gezegende, genadige en eeuwig-lievende Vader. “De ure komt, dat Ik niet meer door gelijkenissen tot u spreken zal, maar u vrijuit van den Vader zal verkondigen”, Joh. 16: 25.”Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien”, Matth. 5: 8.

“Ik zal uw glasvensters kristallijnen maken.” “En uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpaal van aangename stenen.”

De robijnsteen is rood, dat is de kleur ervan. En de gekruiste Christus is de enige Poort van deze stad. Zonder offer en genoegdoening aan het recht daardoor, kan er geen vergeving zijn; en zonder Middelaar kan er - hier of hiernamaals- geen toegang tot God zijn, want zonder bloedstorting is er geen vergeving, en in het hemels Jeruzalem “zal niet inkomen iets, dat ontreinigt en gruwelijkheid doet en leugen spreekt”, Openb. 21: 27. En zonder Middelaar kan niemand tot God naderen: “Niemand komt tot den Vader dan door Mij”, Joh. 14: 6. Als onze Borg delgt Hij onze schulden uit, en door het bloed van Zijn verbond worden wij uit de gevangenis gevoerd. Door het geloof in Hem komen wij tot het licht van Gods aanschijn. Door het geloof in Hem komen wij tot het genieten van Gods liefde. Door het geloof in Hem gaan we over van de dood in het leven; zijnde gerechtvaardigd door het geloof van Hem vinden wij vrede bij God. Door het geloof verheugen wij ons met onuitsprekelijke vreugde vol heerlijkheid: “Wij die geloofd hebben, gaan in de rust.” Door het geloof staan wij in de vrijheid met welke Christus ons vrijgemaakt heeft, terwijl diegenen die niet geloven met de geest der dienstbaarheid bevangen zijn en de toorn blijft op hen.

De gerechtigheid van Christus is over allen die geloven. “En dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof.” “Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens.”

De genade des Geestes zijn de eerstelingen der heerlijkheid, en de Geest Zelf is het Onderpand daarvan. Wij ontvangen de beloften van de Geest door geloof, en door het oog des geloofs verkrijgen wij het licht der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus: Christus is daarom de enige Poort, zoals ik eerder in dit werkje heb aangetoond. Het is door het geloof van Hem dat wij tot het genieten komen der eerstelingen, panden, onderpanden, en voorsmaken van al deze hemelse blijdschap, vermaak en lekkernijen, dit heb ik uitgebreid aangetoond.

“En uw poorten van robijnstenen.”

De gekruisigde Christus is de Deur der hoop; hoop komt door Hem binnen en richt zich op God. Hij is de Deur der hoop voor de heidenen; de heidenen vinden toegang in Gods gunst door het geloof van Hem. Hij is de Deur der weldadigheden; *de weldadigheden Davids, die getrouw zijn*, zijn in Hem. Hij is de Deur der schapen. We kunnen deze stal niet ingaan, noch in groene velden weiden dan door het geloof in Hem. Hij is de Poort des levens waardoor wij gaan van de schaduw des doods en de poorten des doods. Hij is de Poort der gerechtigheid, waardoor wij ingaan in een staat der rechtvaardigmaking en Hij is Poort der Waarheid waardoor wij de vrijheid ingaan en vrije toegang tot God vinden. Hij is de enige Poort, hetgeen bij het ingaan daarvan gepaard gaat met zoveel tegenstand van mensen en duivels. Hij is het Voorhangsel waardoor wij ingaan in het Heilige der heiligen, Hebr. 6: 19.

In het kort, Hij is een Huis Gods en de Poort des hemels, Gen. 28: 17. Ik zeg, Hij is het Huis Hetwelk God voor ons bereid heeft: “Wees mij tot een sterken Rotssteen, tot een zeer vast Huis, om mij te behouden”, Psalm 31: 3. Hij is de Poort Die naar de heerlijkheid leidt: “Dewijl wij vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus”, Hebr. 10: 19.

Maar ik moet aan de laatste passage van mijn tekst beginnen: “En uw poorten van robijnstenen.” **“En uw ganse landpale van aangename stenen.”**

Het woord “landpale betekent soms de grens van een land, wat uit het volgende blijkt: “Zebulon zal aan de haven der zeeën wonen en hij zal aan de haven der schepen wezen; en zijn zijde (Engels: grens) zal zijn naar Sidon”, Gen. 49: 13. Wederom: “Doch Sihon liet Israël niet toe door zijn landpale door te trekken”, Num. 21: 23. Alles wat hiermede bedoeld zijn de zomen, uiterste einden of grenzen van een land. Maar soms betekent het de beperkingen, de voorsteden, of vrijheden van een stad: “Doch indien de doodslager enigszins zal gaan uit de palen zijner vrijstad, waarheen hij gevloeden was, en de bloedwreker hem zal vinden buiten de palen zijner vrijstad, zo de bloedwreker den doodslager zal doden, het zal hem geen bloedschuld zijn”, Num. 35: 26, 27. Soms betekent landpaal niet meer dan de grenzen van een mens zijn grondbezit: “Jozua, de zoon van Nun, de knecht des HEEREN, stierf, oud zijnde honderd en tien jaren. En zij begroeven hem in de landpale zijns erfdeels te Timnath-Serah”, Jozua 24: 29, 30. Nogmaals: “En bepaal het volk rondom, zeggende: wacht u op den berg te klimmen en zijn einde aan te roeren; al wie den berg aanroert, zal zekerlijk gedood worden”, Ex. 19: 12. Uit al deze teksten blijkt dat de landpaal de grens is van een heilige plek, erfenis of land of de vrijheden van een stad.

Maar, dan, wat is Sions landpaal?

Haar ganse landpale zal van aangename stenen gemaakt worden. We zullen over dit onderwerp in Ezechiël enig licht vinden: “Als gijlieden nu het land zult doen vallen in erfenis, zo zult gij een heoffer den HEERE offeren, tot een heilige plaats, van het land; de lengte zal zijn de lengte van vijf en twintig duizend meetrieten en de breedte tien: duizend; dat zal in zijn gehele grens rondom heilig zijn. Hiervan zullen tot één heiligdom zijn vijfhonderd met vijfhonderd, vierkant rondom; en het zal vijftig ellen hebben tot een buitenruim rondom. Alzo zult gij meten, van deze maat, de lengte van vijf en twintig duizend, en de breedte van tien duizend; en daarin zal het heiligdom zijn met het Heilige: der heiligen. Dat zal een heilige plaats zijn van het land; zij zal zijn voor de priesters die het heiligdom bedienen, die naderen om de HEERE te dienen; en het zal hun een plaats zijn tot huizen, en een heilige plaats voor het heiligdom.” Ezech. 45: 1-4.

Hier is ten eerste, een heilige plaats van het land. Geestelijk betekent dit Gods volk, *braakland* genoemd, hetgeen God omploegt tot goede grond, wat het goede zaad ontvangt, gezaaid door de Zoon des mensen; de droge grond hetgeen God bewatert; Gods akkerwerk hetgeen Hij bebouwd; *Eden* genaamd en *de hof des Heeren*. Deze grond zal heilig zijn in al haar landpaal; de Geest Gods en Zijn

genade wordt uitgestort om het zo te maken: "Want Ik zal water gieten op den dorstige en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen", Jes. 44: 3. Het is dit water dat al dit land én de landpaal daarvan heilig maakt. Een deel van dit land is voor het Heiligdom; dat is, Christus zal bij Zijn volk wonen: "Hij zal ulieden tot een Heiligdom zijn", Jes. 8: 14.

"En dit land zal voor de priesters zijn en voor de huizen der priesters." God heeft al Zijn kinderen voor Zich tot koningen en priesters gemaakt. In dit heilig deel van des Heeren land werken en leven zij en al de landpalen daarvan zullen heilig zijn; dat is God zal met Zijn Geest en genade elk deel daarvan bewateren.

En dit heilig land zal een plaats zijn voor de stad: "En tot bezitting van de stad zult gij geven de breedte van vijf duizend en de lengte van vijf en twintig duizend", Ezech. 45: 6. U kunt de gehele beschrijving van deze stad vinden in het laatste hoofdstuk van Ezechiël. 'En het zal vijftig ellen hebben tot een buitenruim rondom", Ezech. 45: 2.

Welnu, daar deze stad de Kerk is, de bruid, de vrouw des Lams, wat kunnen dan de *buitenruimten* anders zijn dan de uitverkorenen Gods wakende aan de poorten, waarnemende de posten dezer deuren; zielen nog niet vernieuwd, zielen nog niet op de fundering gelegd, nog niet opgebouwd in het geloof, nog niet volmaakt in de liefde?

Dezen zijn de buitenruimten en de landpalen van de stad.

"Ik zal uw ganse landpale van *aangename stenen* maken."

De heiligen worden genoemd "gekroonde stenen", Zach. 9: 16. Het is welbekend dat de stenen van een kroon niet van één soort noch van een maat zijn. Het beste dat ik ooit gezien heb van dit soort stenen was in de kroon van de koning, en de krans der prinses, beide in de Toren.

De sardonyx, de chrysoliet en de chrysopraas schitteren niet zo helder als de diamant, de saffier of de robijn; toch is er in allen een schitterende luister. Want indien God woont bij de gebrokenen en verslagenen van hart en die voor Zijn Woord beeft, moet er een heerlijkheid op hen zijn zelfs wanneer zij in duisternis en in de schaduw des doods wonen. Zulke ziel zien het ook; ja, zij zien een groot Licht, Jes: 9: 1. Maar nogmaals, en ik ga eindigen.

De landpaal van de Kerk duidt de heerlijkheid aan van het Hemelsland, zoals blijkt uit het volgende: "Zo zegt de HEERE: Er is een stem gehoord in Rama, een klage, een zeer bitter geweest; Rachel weent over haar kinderen; zij weigert zich te laten troosten over haar kinderen, omdat zij niet zijn. Zo zegt de HEERE: Bedwing uw stem van geweest en uw ogen van tranen, want er is loon voor uw arbeid, spreekt de HEERE; want zij zullen uit des vijands land wederkomen. En er is verwachting voor uw nakomelingen, spreekt de HEERE; want uw kinderen zullen wederkomen tot hun landpalen", Jer. 31: 15-17. Deze profetie werd vervuld toen Herodes de kinderen in Bethlehem doodde, Matth. 2: 18. Welnu, de Heere troost de dochters van Rachel met een belofte van hun arbeid: het zogen van deze zuigelingen te belonen. God vertelt hen dat er verwachting is, en dat deze kinderen, die niet leefden maar dood waren, (waarom zij weigerden getroost te worden) weder zouden komen. "Zij zullen uit des vijands land wederkomen." Die vijand is de dood, en het land van de vijand is het graf. En zo volgt er: "En er is verwachting voor uw nakomelingen, spreekt de HEERE; want uw kinderen zullen wederkomen tot hun landpale", Jer. 31: 17. Welnu, tot welke landpaal kunnen deze kinderen wederkomen dan tot de duizend jaren heersen op de nieuwe aarde, en tot de landpaal van het hemels land hierboven? Waar de heiligen, in een fijn lijnwaad boven de diamant uit zullen schitteren. Hebbende hun vernederde lichamen veranderd en gewassen in het bloed des Lams zullen zij de robijn in luister overtreffen; en zullen zij de topaas, in hun gouden kronen, te boven gaan. Daar zij voor eeuwig leven zullen zij groener zijn dan de smaragd; in koninklijke majesteit boven de amethyst uitblinken; en hun hemel zal de saffier met al haar gouden spikkels in luister overtreffen." En zij zullen, zegt de HEERE der heerscharen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn." Mal. 3: 17.

4. De muziek en het reukwerk der heiligen

Gepreekt te Londen in de Providence Chapel, 2 september 1787.

“En als Het dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citeren en gouden fiolen, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen.” Openbaring 5: 8

Dit hoofdstuk begint als volgt: “En ik zag in de rechterhand Desgenen, Die op de troon zat, een boek, geschreven van binnen en van buiten, verzegeld met zeven zegelen.” De heerlijke Persoon Die hier op een troon wordt voorgesteld, is - naar mijn bescheiden mening - *God de Vader*. De troon is niet de troon des oordeels. Hoewel “Hij Zijn troon heeft bereid ten gerichte”, Psalm 9: 8), zit Hij er nog niet op, omdat de dag des oordeels nog niet is gekomen. Bovendien is de troon des oordeels aan onze gezegende Immanuël gegeven, “want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon overgegeven”, Joh. 5: 22. Hier wordt ook niet de troon der genade bedoeld, want Christus Zelf is de troon der genade: “Genade is uitgestort in Zijn lippen, daarom heeft Hem God gezegend in eeuwigheid”, Psalm 45: 3. “Het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou”, Kol. 1: 19), opdat we uit Zijn volheid genade voor genade zouden ontvangen. God schenkt alle genadegaven door Christus, want “de zaligheid is in geen Ander.”

Elke geestelijke zegen ligt in *de ark van Christus' lichaam*, zoals het verborgen manna was neergelegd in de ark des verbonds. Hij is ons heiligdom, onze heerlijke troon en onze verzoening. Zoals de wet, de gouden kruik met manna en de bloeiende staf van Nixon onder het verzoendeksel in de ark waren neergelegd, zo bewaart Christus de verheerlijkte wet in Zijn hart: “Uw wet is in het midden Mijns ingewands”, Psalm 40: 9. Aärons bloeiende staf is een beeld van de kerk in de tijd van het evangelie, die een “koninklijk priesterdom”, 1 Petrus 2: 9) en een “amandelroede” Jer. 1: 1) genoemd wordt en de gouden kruik met manna is een beeld van de troostende genade van het leven. Beiden worden in hun geestelijke betekenis in Christus gevonden en genoten.

De Ark van het Nieuwe Testament is nu in de hemel geopend en “die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven een witte keursteen”, Openb. 2: 17. Deze steen is het getuigenis van Gods Geest. Zo wordt de Ark met al haar verborgen schatten nu in de hemel gevonden. God zij geloofd! De ark is geopend in de kerk en aan arme zondaren wordt geopenbaard dat de ark met alles wat erin ligt een voorafschaduwing is van de Heere Jezus Christus, Die onze Genadetroon, onze Verzoening en ons Verzoendeksel is. Hij moest de straf der verbroken wet dragen en Hij heeft volkomen aan de eisen van het recht voldaan. “Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons; goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn heen”, Psalm 89: 15.

Jesaja stelt de Zaligmaker, Die in hoofdstuk 22 Eljakim wordt genoemd, voor als een Troon der genade: “En het zal te dien dage geschieden, dat Ik Mijn knecht, Eljakim, de zoon van Hilkia, roepen zal. En Ik zal hem met uw rok bekleden, en zal hem met uw gordel sterken, en uw heerschappij zal Ik in zijn hand geven; en hij zal de inwoners te Jeruzalem en den huize van Juda tot een vader zijn. En Ik zal de sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen; en hij zal opendoen, en niemand sluiten, en hij zal sluiten, en niemand opendoen. En Ik zal hem tot een nagel inslaan in een vaste plaats; en hij zal wezen tot een stoel der eer voor het huis zijns vaders”, Jes. 22: 20-23.

In de bovenstaande tekst wordt Christus voorgesteld als de eeuwige Vader van Zijn volk. Hij zal een Vader zijn voor de inwoners van Jeruzalem.

In de tweede plaats wordt Hij getekend als een Stoel der eer voor de huisgenoten des geloofs.

In de derde plaats wordt Hij beschreven als een Nagel die in een vaste plaats ingeslagen is, zodat ieder vat der genade zijn hoop en verwachting voor tijd en eeuwigheid op Hem kan stellen.

In de vierde plaats wordt Hij u voorgesteld als een soeverein Vorst met de sleutels van David. Deze sleutels worden nu niet meer in de handen van Eljakim gevonden, maar in de handen van Christus: “Schrijf: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die de sleutel Davids heeft; Die opent, en niemand sluit, en Hij sluit, en niemand opent”, Openb. 3: 7. Hieruit blijkt dat in onze tekst geen troon des oordeels of der genade bedoeld wordt, maar een troon der heerlijkheid, waarop God de Vader zit.

Het boek dat Hij in Zijn rechterhand had en waarvan gezegd wordt *dat het van binnen geschreven is en van buiten verzegeld met zeven zegelen*, zal ik behandelen aan de hand van de woorden van onze tekst. Daarin wordt namelijk vermeld dat de Zaligmaker het boek opneemt. In het tweede vers roept een sterke engel met luide stem uit: “Wie is waardig het boek te openen, en zijn zegelen open te breken?” Wie dit boek in zijn handen kan nemen, heeft oneindige wijsheid nodig om de zegelen te openen en de Goddelijke verborgenheden te openbaren. Hij moet een vriend van zondaren zijn, zodat hij hen de zegeningen uit het boek kan geven. Hij moet almachtig zijn om de wraak die in dit boek staat uit te kunnen oefenen, want hij die het boek opent, moet de rechtvaardige belonen, de boze oordelen en de wereld verderven. Hij moet ook alwetend zijn, zodat hij de harten kan doorzoeken en de nieren van de mensen kan beproeven en zodat hij weet wanneer hij de mensen met zegen en met straf bezoeken moet. In dit wonderlijke boek staat alles wat er in de wereld en de kerk zal gebeuren, totdat de “verborgenheid Gods vervuld zal worden” en “er geen tijd meer zal zijn.”

“En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde, kon het boek openen, noch hetzelfde inzien”, 5: 3. Niemand in de hemel: Christus Zelf niet naar Zijn menselijke natuur, noch de geesten der volmaakte rechtvaardigen, noch een van de heiligen van de triomferende kerk kon het boek openen. Noch iemand op de aarde: geen heilige of zondaar, geen wijze of onwijze, geen edele of onedele, geleerde of ongeletterde. Noch iemand onder de aarde: geen verloren zielen of verloren duivels konden het boek openen, de zegelen openbreken, of het inzien.

“En ik weende zeer, dat niemand waardig gevonden was, om dat boek te openen, en te lezen, noch hetzelfde in te zien”, hfd. 5: 4).

Johannes zag de noodzaak van een middelaar, een profeet en een advocaat. Iemand die als middelaar zou optreden, die als profeet de verborgenheden zou openbaren en als advocaat de zaak van de rechtvaardigen zou bepleiten. Hij zag ook dat niemand in de hemel, op de aarde en in de hel waardig was om één van deze taken te vervullen en dat niemand dat kon doen. Degene die dit doet, moet aan God gelijk zijn, anders kan Hij niet met God voor ons onderhandelen. Hij moet ook mens zijn, anders kan hij geen borg zijn voor de mensen. Kortom, degene die het boek neemt, moet God zijn en hij moet aan de mensen gelijk zijn. Christus kan het doen, want “Hij heeft het geen roof geacht, Gode even gelijk te zijn”, Pil. 2: 9), daarom kan Hij met God onderhandelen. Als de gelijke van de mens, kan Hij voor de mensen onderhandelen en medelijden met hen hebben, vooral omdat Hij is gezalfd met vreugdeolie boven Zijn medegenoten, Psalm 45: 8), die gemeenschap met Hem zouden hebben, 1 Joh. 1: 3), doordat zij Hem aanhangen en één geest met Hem gemaakt zijn, 1 Kor.6: 17.

“En een van de ouderlingen zeide tot mij: Ween niet; zie de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken”, 5: 5. Dit is de ontzagwekkende en grote majesteit van de Zaligmaker, afgebeeld door een leeuw. Hij wordt “de Leeuw uit de stam van Juda” genoemd, omdat het openbaar is dat Christus uit deze stam gesproten is voor zover het Zijn menselijke natuur betreft, Hebr. 7: 14. Naar Zijn Godheid is deze Leeuw de eeuwige Vader van Juda, daarom noemt Jakob Juda een leeuwenwelp die van de roof is opgeklommen, Gen. 49: 9. Hij is niet langer een prooi voor de leeuw van de bodemloze put door het geloof in God, de Leeuw des hemels: “De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen? De Heere HEERE heeft gesproken, wie zou niet profeteren?”, Amos 3: 8. Christus wordt hier “de Wortel Davids” genoemd, omdat Hij als de God der natuur en de Schepper der wereld David zijn bestaan gegeven heeft, “want door Hem zijn alle dingen geschapen”, Kol. 1: 16. Als de God der genade heeft Hij

David ook het geestelijk leven geschonken: “Christus is de Opstanding en het Leven.” Hij is de Koning der heerlijkheid en daarom verwachtte hij evenals Asaf alle heerlijkheid van Hem: Gij zult mij leiden door Uw raad; en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen”, Psalm 73: 24. Daarom noemt de psalmdichter Hem zo vaak zijn Heere, zijn Koning, zijn Verlosser, zijn Zaligmaker en de Koning der heerlijkheid: “Heft uw hoofden op gij poorten, ja, heft op, gij eeuwige deuren! opdat de Koning der ere inga!” Psalm 24: 9. Zo is Jezus de Wortel Davids” naar Zijn Goddelijke natuur en het “geslacht Davids” naar Zijn menselijke natuur. “Ik ben de Wortel en het geslacht Davids, de blinkende Morgenster”, Openb. 22: 16.

“De Leeuw, Die uit de stam van Juda is, heeft overwonnen om het boek te openen.”

Deze Leeuw heeft de leeuw van de bodemloze put overwonnen. Hij heeft de overwinning behaald op de zonde, het wezen van de duivel; op de dood, de eerstgeborene van de zonde, en op de vernietiging, de eerstgeborene van de dood, Job 18: 13. Hij heeft overwonnen en heeft de gevangenis gevankelijk gevoerd. Hij heeft koninkrijken en machten veroverd en heeft de verliezers openlijk tentoongesteld. Dit is de allesoverwinnende Leeuw, Die de duivel de roede van Zijn sterkte deed voelen toen Hij hem onttroonde, hem uit het hart van zondaars verdreef, zijn werken verstoorde en zijn koninkrijk verwoestte. Uiteindelijk zal Hij hem verderven met een vreselijke verwoesting en Hem vermorzelen onder de voeten van al Zijn heiligen, even zeker als de staf van Mozes, toen ze in een slang veranderd was, alle slangen verslond die door magie of helse kunsten gemaakt waren.

Deze Leeuw heeft niet alleen de wereld en de duivel overwonnen, maar Hij heeft ook God overmocht toen Hij pleitte voor Zijn volk. Door Zijn gehoorzaamheid heeft Hij de vloek van de wet tenietgedaan. God heeft Zijn gebed voor ons verhoord. Door de dood heeft Hij over het recht gezegevierd en door de opstanding heeft Hij de dood overwonnen. Als Middelaar, Hogepriester en Voorspraak zegeviert Hij altijd in de hemel, want alle macht en oordeel is Hem gegeven. Hij is opgevaren ver boven de hemelen, Hij is gekroond en verheerlijkt en Hij “is gezeten aan de rechterhand der majesteit in de hoogste hemelen”, Hebr. 1: 3.

De kroon is van David weggenomen en op het hoofd van de Zaligmaker gezet. Alle kronen moeten voor Hem neergeworpen worden, want allen moeten voor Hem vernederd worden en Hem gehoorzaam zijn. Hij Die Zichzelf vernederde, Die zachtmoedig en nederig was, moet nu verhoogd worden en Hij moet de hoed en de kroon dragen. Hij moet in de hemel en op de aarde geprezen worden als “de Koning der koningen en de Heere der heirscharen.”

Is dit zo? O, mijn ziel, onderwerp u aan Zijn scepter, zweer Hem trouw en kus de handen van deze heerlijke, allesoverwinnende en zeer verheven Soeverein, zoals u wordt bevolen: “Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne”, Psalm 2: 12. En zeg met een oprecht en liefhebbend hart: “O Koning, leef in eeuwigheid!” Met betrekking tot Hem is dit geen leugen of vleierij.

“En ik zag, en ziet, in het midden van de troon, en van de vier dieren, en in het midden van de ouderlingen, een Lam, staande als geslacht, hebbende zeven hoornen, en zeven ogen; dewelke zijn de zeven geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen”, 5: 6.

Ik zal hier niet spreken over het Lam, de dieren of de ouderlingen, hoewel ze in mijn tekst ook voorkomen. Ik zal alleen een paar woorden wijden aan de hoornen en de ogen.

Onder *de hoornen* moet u de verheven en Koninklijke macht van Christus verstaan. David werd gezalfd met olie uit een hoorn, daarom spreekt Hij vaak over Zijn hoorn, Psalm 92: 11; en zegt hij dat “Zijn hoorn zal verhoogd worden in eer”, Psalm 112: 9. Deze hoorn wijst op de Koninklijke macht en het gezag dat God hem had gegeven en omdat de Zaligmaker uit David zou voortkomen, wordt Hij een knop genoemd die uit de hoorn van David gesproten is en Die Sion eeuwig zal regeren. “Want de HEERE heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot Zijn woonplaats, zeggende: Daar zal ik David een hoorn doen uitspruiten; Ik heb voor Mijn Gezalfde een lamp toegericht. Ik zal Zijn vijanden met schaamte bekleden; maar op Hem zal zijn kroon bloeien”, Psalm 132: 13, 17-18. Dit is vervuld bij de geboorte van Christus. “Geloofd zij de HEERE, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing

teweegebracht Zijn volke; en heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht; gelijk Hij gesproken heeft door de mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn, Luk. 1: 68-70. Gezegend zij Zijn naam, dit is vervuld. Onze machtige hoorn der zaligheid is opgericht. Hij maakt al de Zijnen tot koningen en priesters, Hij zalft ons met Zijn Geest en kroont ons met wetenschap, met goedertierenheid en barmhartigheden. We zullen heersen op de aarde, omdat we door Zijn hand ondersteund worden. “Hij had hoornen aan Zijn hand, en aldaar was Zijn sterkte verborgen”, Hab. 3: 4.

Maar zult u zeggen: “*Waarom wordt Hij afgebeeld met zeven hoornen?*”

Iedere hoorn heeft zijn betekenis; tien hoornen worden tien koningen genoemd, Openb. 17: 12. Jezus Christus is Koning in zevenvoudige betekenis, zoals wordt voorgesteld door de zeven hoornen. Hij is gezalfd met zevenvoudige giften en genadegaven van de Heilige Geest en op Zijn hoofd zijn veel kronen en veel hoornen.

In de eerste plaats is Hij de “Koning der ere”, Psalm 24: 7.

In de tweede plaats is Hij de Koning van Sion: “Ik toch heb Mijn koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid”, Psalm 2: 6.

In de derde plaats is Hij net als Tideal een Koning der volken, Gen. 14: 1. “Wie zou U niet vrezen, Gij Koning der heidenen?” Jer. 10: 7. Hij heeft macht over alle vlees, opdat Hij het eeuwige leven zou geven aan degenen die de Vader Hem gegeven heeft.

In de vierde plaats is Hij de Koning der koningen; door Hem regeren de koningen en stellen de vorsten gerechtigheid, Spr. 8: 15.

In de vijfde plaats is Hij Koning over de zonde. In Romeinen 5: 21 staat dat de zonde heerst tot de dood, maar Christus heeft dat monster overwonnen. Hij is geopenbaard, “opdat Hij de werken des duivels verbreken zou, 1 Joh. 3: 8, en door Hem heerst de genade over de zonde. De zonde zal geen heerschappij hebben over de heiligen, want zij zijn onder de genade en de genade zal heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, Rom. 5: 21.

In de zesde plaats is Christus Koning over de dood, die de koning der verschrikking genoemd wordt, Job 18: 14. “Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ook over degenen, die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam”, Rom. 5: 14. Christus heeft Zijn volk echter verlost van het geweld der hel en heeft ze vrijgemaakt van de dood. Hij was de pestilentie van de dood en het verderf van het graf, Hos. 13: 14. Hij moet heersen als Koning, totdat “Hij zal teniet gedaan hebben alle heerschappij, en macht en kracht. De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood”, 1 Kor. 15: 24, 26.

In de zevende plaats is Christus Koning over de duivelen, hoewel dat tegen hun wil is. Hij vernietigt het koninkrijk van de satan en brengt zondaren uit de duisternis tot Zijn koninkrijk en in het heerlijke licht, nadat Hij degene die het geweld des doods had, dat is de duivel, teniet heeft gedaan, Hebr. 2: 14 en Hem “gevankelijk gevoerd heeft.” Ook zal Hij hem spoedig onder Zijn voeten vertrappen. Zo is Christus Koning der heerlijkheid, Hoofd van alle overheid en macht, Koning van Sion, Koning der volken, Koning der koningen, Koning over de zonde en het rijk van de zonde, Koning over de dood en Koning over de duivelen en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn, Jes. 9: 6.

Dit wonderlijke Lam met de zeven hoornen, heeft “zeven ogen, dewelke zijn de zeven geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen”, 5: 6.

Deze zeven geesten zijn geen zeven engelen. Hoewel de kerk soms “de appel van Gods oog” genoemd wordt, worden engelen, voor zover ik mij herinner, nooit zo genoemd. Bovendien is het aantal engelen dat de kerk van God dient niet beperkt tot zeven. Op Elisa’s gebed werden de bergen rond Dothan vervuld met engelen, 2 Kon. 6: 17) en Jakob zag zoveel engelen op de vlakten van Mahanaïm, dat hij sprak over een heirleger, Gen. 32: 2. Allen dienen ze op hun beurt Gods kinderen. Het gaat niet om een klein aantal engelen, want er staat geschreven: “Zijn zij niet allen gediensstige geesten, die

tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil die de zaligheid beërven zullen?” Hebr. 1: 14. Als zij allen gediensstige geesten zijn en allen tot dienst uitgezonden worden, kunnen er hier niet slechts zeven engelen zijn. In Psalm 68: 17 lezen we namelijk over “tweemaal tienduizend” en in Mattheüs 26: 53 over “12 legioenen.”

Hier wordt echter *de Heilige Geest* bedoeld. Het getal zeven wijst op de volheid van de Godheid. Hij is een van de Personen van de Godheid en ook is Hij gelijk aan de Vader en de Zoon. Samen met de Vader en de Zoon maakt Hij Zich aan de zeven gemeenten bekend: “Genade zij u en vrede van Hem, Die is, en Die was, en Die komen zal; en van de zeven geesten, die voor Zijn troon zijn; en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, Openb. 1: 4-5.

Met het getal zeven kunnen ook de zeven gaven van de Geest bedoeld worden, overeenkomstig de oude profetie. “En op Hem zal de Geest des HEEREN rusten, de Geest der wijsheid en des verstands, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des HEEREN”, Jes. 11: 2.

Deze uitdrukking “zeven ogen” komt uit de oude profetie die aan Josua werd gedaan, toen de hoeksteen van de tweede tempel werd gelegd; zij wijst Josua op Christus, de belangrijkste Hoeksteen, Die door zoveel bouwers verworpen is. “Want ziet, aangaande die steen, welke Ik gelegd heb voor het aangezicht van Josua, op die ene steen zullen zeven ogen wezen; ziet Ik zal zijn graveersel graveren, spreekt de HEERE der heirscharen, en Ik zal de ongerechtigheid dezes lands op één dag wegnemen”, Zach. 3: 9. Ik heb vaak gehoord dat deze tekst behandeld werd en dat de zeven ogen werden beschreven als allerlei ogen die op Christus zagen, sommigen om hulp en anderen uit jaloezie. Dit zijn echter de ogen van het Lam en de ogen van Hem, Die de Hoeksteen van Israël is. “Want wie veracht de dag der kleine dingen? Daar zich toch die zeven verblijden zullen, als zij het tinnen gewicht zullen zien in de hand van Zerubbábel; dat zijn de ogen des HEEREN, - en niet de ogen van mensen of van duivelen - die het, ganse land doortrekken”, Zach. 4:10.

Van deze zeven ogen, die de zeven geesten Gods zijn, wordt gezegd *dat ze uitgezonden worden in alle landen*. Dit is in overeenstemming met de belofte van de Zaligmaker in Johannes 16: 7: “Het is u nu dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden.” Gezegend zij Zijn heerlijke Naam, dit heeft Hij gedaan. Hij heeft deze zevenvoudige olie of ogenzalf gezonden, waarmee we onze ogen moeten zalven, opdat we zien mogen. Deze zeven ogen zijn uitgezonden in alle landen, opdat degenen die eens duisternis waren, nu licht zouden zijn in de Heere, Ef. 5: 8. Op de kerk van God is er altijd een groot deel van de Geest van God geweest, en dat is er nog. Hoewel de Geest van God niet in Zijn volheid op de kerk was, was Hij er toch in Zijn zevenvoudige werkingen en is Hij elk lid van het geestelijke lichaam van Christus gegeven tot hetgeen nodig is, 1 Kor. 12: 7. “En er is verscheidenheid van gave, doch het is dezelfde Geest. En er is verscheidenheid der bedieningen, doch het is dezelfde Heere. En er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, Die alles in allen werkt. Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen nodig is, 1 Kor. 12: 4-7. “Want dezen wordt door de Geest gegeven het woord der wijsheid”, 12: 8, dat een mens wijs maakt in de verborgenheden Gods en wijs tot zaligheid door het geloof. “Een ander het woord der kennis door dezelfde Geest”, opdat Hij zich Christus mag toe-eigenen, Wie te kennen het eeuwige leven is en opdat hij tot anderen een woord ter rechter tijd weet te spreken. “En een ander het geloof door dezelfde Geest”, vers 9, opdat hij de rechtvaardigmaking van zijn ziel kan geloven en het geloof van anderen kan versterken. “En een ander de gaven der gezondmakingen door dezelfde Geest”, ten goede voor de kerk, opdat lichamelijke en geestelijke ziekten door de grote Geneesheer weggenomen zouden worden. “En een ander de werking der krachten”, vers 10), opdat de apostelen door deze wonderen hun zending en opdracht zouden kunnen bevestigen. “En een ander profetie”, opdat predikanten gemeenteleden zouden kunnen waarschuwen tegen de kwade dingen die komen zullen en hen er tegen kunnen wapenen en opdat ze ook het goede dat komen zal, zouden kunnen voorzeggen en Gods kinderen zouden aansporen om daarop te hopen. “En een ander onderscheidingen der geesten, opdat een predikant de opgeblazen mensen die zich uitgeven voor apostelen en evangelisten zou kunnen onderzoeken en hun

bedrog aantonen. “En een ander menigerlei talen”, opdat predikanten de verkeerde uitleg die dwalende mensen en vleselijke geleerden aan het Woord van God gegeven hebben, zouden kunnen ontzenuwen. “En een ander uitlegging der talen”, opdat de onvervalste en zuivere betekenis van de Schrift aan ons gepreekt zou worden en geen oudwijfse fabelen en verhalen die ons van de waarheid af zouden leiden en opdat de duistere en moeilijke gedeelten van de Schrift begrijpelijk gemaakt zouden worden voor ons beperkte verstand. “Doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest, delende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil”, vers 11.

Dit zijn de zeven ogen en de zeven geesten van God of de Heilige Geest, Die volmaakt God is in Zijn zevenvoudige giften en genadegaven. Hij zal de aarde nooit verlaten, totdat de laatste verkoren ziel door genade geroepen zal zijn en wedergeboren is door de Geest. Zo luidt immers het verbond: “Mij aangaande, dit is Mijn Verbond met hen, zegt de HEERE: Mijn Geest, Die op u is, en Mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, die zullen van uw mond niet wijken, noch van de mond van uw zaad; noch van de mond van het zaad uws zaads, zegt de HEERE, van nu aan tot in eeuwigheid toe”, Jes. 59: 21. Hieruit mogen we afleiden dat de Geest van God de aarde nooit zal verlaten totdat de verborgen ongerechtigheid aan het licht is gebracht, de antichrist door Hem is verteerd en de verborgenheid Gods vervuld zal worden, zoals Hij door Zijn dienstknechten, de profeten, verkondigd heeft, Openb. 10: 7.

“En Het kwam, en heeft het boek genomen uit de rechterhand Desgenen Die op de troon zat”, Openb. 5: 7. Nadat Christus was uitgegaan van de Vader en het werk had voleindigd dat Hij Hem gegeven had, werd Hij opgenomen tot de Vader en naderde Hij tot Hem. Volgens het visioen van Daniël kwam Hij “tot de Oude van dagen, en zij deden Hem voor Dezelve naderen. En Hem werd gegeven heerschappij, en eer, en het Koninkrijk, dat Hem alle volken, en tongen, en natiën eren zouden; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en Zijn Koninkrijk zal niet verdorven worden”, Dan. 7: 13-14. Dit visioen is een profetie van de kroning van de Zaligmaker in de hemel en deze profetie wordt vervuld in dit hoofdstuk en bevestigd in het volgende. “En Hem is een kroon gegeven, en Hij ging uit overwinnende, en opdat Hij overwon”, Openb. 6: 2. In hoofdstuk 5 vinden we het kroningslied dat gezongen werd, toen het Lam het boek nam: “Zeggende met een grote stem: Het Lam Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid en dankzegging”, Openb. 5: 12. Het is “een dubbel” van Zijn Koninkrijk dat Hij hier zal ontvangen, waarin Hij zal “lezen al de dagen Zijns levens”, Deut. 17: 18-19. Hij zal de orde in Zijn rijk handhaven en heersen - met onbegrensde wijsheid en Goddelijke rechtschapenheid, totdat het Koninkrijk van Zijn genade volmaakt zal zijn in eeuwige heerlijkheid en Sions Koning erkend zal worden als “de Koning der eeuwen, de onverderfelijke, de onzienlijke, de alleen wijze God” Die waardig is te ontvangen “eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen”, 1 Tim. 1: 17.

Dit zal gebeuren “wanneer Hij zal te niet gedaan hebben alle heerschappij, en alle macht en kracht”, 1 Kor. 15: 24. Dit zal dan erkend worden en wij zullen de heerlijkheid Zijns Koninkrijks vermelden en Zijn macht uitspreken. Zijn mogendheden zullen bekend gemaakt worden als we volmaakt zullen zijn in kennis, en de heerlijkheid Zijns Koninkrijks zal geopenbaard worden in de eeuwige zaligheid van Christus” onderdanen, Psalm 145: 11-12.

Nu ben ik gekomen tot de woorden van onze tekst: *“En als Het dat boek, (verzegeld met zeven zegelen) genomen had, vielen de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citeren en gouden fiolen, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen”*, Openbaring 5: 8.

Ik zal mijn gedachten weergeven aan de hand van de volgende punten:

1. Wat is het verzegelde boek dat het Lam hier ontvangt?
2. Wat zijn de vier dieren die in het gezelschap van de ouderlingen verkeren?

3. Wie zijn de vierentwintig ouderlingen die neervallen met de dieren?
4. Waarom wordt Christus het Lam genoemd?
5. Waarom wordt er muziek gemaakt?
6. Waarom worden de gouden fiolen zo genoemd?
7. Wat is een heilige?

1. Wat is het verzegelde boek dat het Lam hier ontvangt?

In mijn eerste punt zal ik dus behandelen wat dit boek is dat God de Vader in Zijn hand hield en dat niemand dan de Leeuw uit de stam van Juda kon nemen en openen.

- Het is niet het boek der wet. De Middelaar heeft dat boek met alle bevelen, voorwaarden en vloeken die erin beschreven waren, ontvangen voordat Zijn omwandeling op aarde begon. “Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer; Gij hebt Mij de oren doorboord; brandofferen zondoffer hebt Gij niet geëist. Toen zeide Ik: Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands. Ik boodschap de gerechtigheid in de grote gemeente; zie, Mijn lippen bedwing Ik niet; HEERE! Gij weet het”, Psalm 40: 7-10. Deze oude profetie is vervuld voordat dit “gezegelde boek” aan Hem is gegeven, want de Zaligmaker ontving het boek niet voordat Hij het werk der verlossing voltooid had. Hij is het Lam, staande als geslacht” Dat het boek ontvangt. Dit toont aan dat Hij is gekruisigd onder de vloek der wet en het Heilige der heiligen met Zijn eigen bloed is ingegaan, voordat het verzegelde boek aan Hem gegeven werd. Kort gezegd, de Zaligmaker heeft de wet verheerlijkt en achtenswaardig gemaakt door een leven dat volmaakt in overeenstemming is met de wet. Hij heeft de wet gepredikt in haar geestelijke betekenis, zoals niemand ooit gedaan heeft of zal doen. Hij heeft Zijn ziel tot een offer voor de zonde gemaakt en zo heeft Hij de vloek van de wet verdragen. Zo heeft Hij ook Zijn uitverkorenen bevrijd van de plicht om de wet te doen en daardoor het leven te verwerven en hen verlost van de vloek der wet, die hen tot de hel veroordeelt. Deze verheerlijkte wet, die ontdaan is van haar dodende macht, houdt Hij in Zijn hand, opdat we door een verse en levende weg toegang zouden vinden tot de Vader door het voorhangsel van Zijn vlees, zonder dat we gevangen genomen, gegrepen of vervloekt worden door het vlammeende zwaard van de hel. Nadat de wet zo verheerlijkt is en haar rechtvaardigheid gepreekt is in de grote vergadering, heeft de Zaligmaker de wet in haar geestelijke betekenis afgekondigd en aan duizenden in de wereld geopenbaard. Daarom kan er hier geen sprake zijn van de wet, want het verzegelde boek was nog niet geopenbaard aan de zonen der mensen toen Johannes zag dat het aan het Lam werd gegeven. Dit blijkt uit het feit dat de zegels, die één voor één geopend zouden worden, nog gesloten zijn.
- Het is ook niet het “gedenkboek” dat voor Gods aangezicht is, dat Hij bewaart voor hen die de Heere vrezen en die daar veel met elkaar over spreken, voor hen die God verhoort en naar wiens gesprekken God luistert. “En er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven, voor degenen, die de HEERE vrezen, en voor degenen, die aan Zijn naam gedenken”, Mal. 3: 16.
- Met dit boek wordt ook niet het zwarte boek van de goddeloze daden van de zondaren bedoeld. Dit is ook een gedenkboek en God zweert dat Hij het nooit zal vergeten. “De HEERE heeft gezworen bij Jakobs heerlijkheid: Zo Ik al hun werken in eeuwigheid zal vergeten”, Amos 8: 7. De zonde wordt diep in dit boek en in het boek van het geweten gekrast. “De zonde van Juda is geschreven met een ijzeren griffie, met de punt eens diamants; gegraven in de tafel van hunlieder hart”, Jer. 17: 1. De punt van deze diamant zal diep kerven, wanneer het ontzagwekkende oog van het recht het hart eerlijk maakt en het geweten gevoelig. Maar al deze boeken zullen geopend worden op de grote beslissende dag tot de verwondering en eeuwige triomf van de rechtvaardigen en tot de smaad, de verwarring en het eeuwige afgrijzen van de bozen, Dan. 12: 2; 7: 10.
- In onze tekst wordt ook niet het boek des levens bedoeld, waarin de namen en het aantal van der

uitverkorenen zijn opgetekend. Hun “namen zijn geschreven in het boek des levens”, Fil. 3: 4. “En het zal geschieden dat de overgeblevene in Sion, en de overgelatene in Jeruzalem zal heilig geheten worden, en een iegelijk, die geschreven is ten leven te Jeruzalem”, Jes. 4: 3. “En zo iemand niet gevonden werd in het boek des levens, die werd geworpen in de poel des vuurs”, Openb. 20: 15. Dit boek is echter voor een deel bekend gemaakt door de oude profeten, hoewel op verborgen wijze, en daarna verkondigd door de Heere en bevestigd door degenen die Hem gehoord hebben, Hebr. 2: 3. Dit boek des levens is aan de mensen gegeven, voordat het Lam het boek uit onze tekst ontving. Velen hebben de zegeningen uit dit boek ontvangen en onder de levendmakende invloed ervan met Petrus uitgeroepen: “Tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens”, Joh. 6: 68. De Zaligmaker heeft Zelf erkend dat Hij dit boek aan de mensen gegeven heeft: “Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen”, Joh. 17: 8. Ja, Hij heeft de Geest gezonden om deze woorden bekend te maken en de weldaden uit dit boek toe te passen. Hij heeft hun bevolen om de woorden des levens te preken en het leven en de onsterfelijkheid zijn door het Evangelie aan het licht gebracht in het verstand en het hart van duizenden. Ja, allen die geloofden, zijn uit de dood overgegaan in het leven en hebben het eeuwige leven in zich. Dit is de gezegende inhoud van het boek des levens en daarom wordt het zo genoemd. Velen die dood waren in zonden en misdaden, zijn nu levend gemaakt met Christus en God heeft hun al hun overtredingen vergeven. Johannes heeft zelf lange tijd het boek des levens gepredikt en is daarom nu naar het eiland Patmos verbannen.

Dit boek is niet het boek der wet, noch het boek des levens, noch het gedenboek dat voor Gods aangezicht is, hoewel er wel iets van al deze dingen in kan staan. De bovengenoemde boeken van de wet en het Evangelie zijn echter niet verzegeld zoals dit boek, want - zoals we al eerder zagen - zijn deze aan duizenden Joden en heidenen geopenbaard: Kort gezegd, Christus heeft als Priester de wet gepredikt en de geboden gehouden en de straf gedragen. Als Profeet heeft Hij het Evangelie van het eeuwige leven gepredikt en als Koning gaat Hij nu Zijn troon bestijgen. Hier ontvangt Hij het boek van Zijn koninkrijk, waarin staat opgetekend hoe Hij de kerk en de wereld zal regeren. Daarom wordt Hij voorgesteld als Koning en Overwinnaar, Die Zijn onderdanen regeert, totdat Zijn koninkrijk gevestigd is in de hemel en Zijn overwonnen vijanden opgesloten zijn in de hel.

Ten eerste. Dit boek wijst ons ook terug naar het boek waarin Samuel schreef toen Saul werd gekroond. “Toen zeide Samuel tot het ganse volk: Ziet gij, dien de HEERE verkoren heeft? Want gelijk hij, is er niemand onder het ganse volk. Toen juichte het ganse volk en zij zeiden: de koning leve! Samuel nu sprak tot het volk het recht des koninkrijks, en schreef het in een boek, en legde het voor het aangezicht des HEEREN”, 1 Sam. 10: 24-25.

Dit verzegelde boek van het Koninkrijk van de Zaligmaker is neergelegd voor het aangezicht des HEEREN in Zijn verborgen raad en is nu gegeven aan onze oudste Broeder, Die over ons zal heersen. “Wanneer gij gekomen zult zijn in het land, dat u de HEERE, uw God, geeft, en gij dat erfelijk zult bezitten en daarin wonen, en gij zeggen zult: Ik zal een koning over mij stellen, als al de volken, die rondom mij zijn; zo zult gij ganselijk tot koning over u stellen, dien de HEERE, uw God, verkiezen zal; uit het midden uwer broederen zult gij een koning over u stellen; gij zult niet vermogen over u te zetten een vreemde man, die uw broeder niet zij. Voorts zal het geschieden, als hij op de stoel zijns koninkrijks zal zitten, zo zal hij zich een dubbel van deze wet afschrijven in een boek, uit hetgeen voor het aangezicht der Levitische priesteren is”, Deut. 17: 14-15, 18. In deze verzen lezen we over een broeder die over ons zal heersen. Christus vertoont een heerlijke gelijkenis met hem: Hij is een “Broeder tegen de benauwdheid geboren”, Spr. 17: 17, Engelse vertaling. Hij moet een dubbel hebben van de wet en van hetgeen voor de Levitische priesters is en het is opmerkelijk dat dit verzegelde boek bijna geheel of geheel uit Mozes en de profeten genomen is. Dit boek of het “dubbel”

van het koninkrijk, dat met zeven zegelen verzegeld is, is het boek waaruit onze tekst is genomen en dat het Boek der Openbaring genoemd wordt.

Dit blijkt uit het eerste hoofdstuk, waar het genoemd wordt: “De openbaring van Jezus Christus, die God hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten; en die Hij door Zijn engel gezonden, en Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft. Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren hetgeen in dezelve geschreven is, want de tijd is nabij”, Openb. 1: 1, 3.

Het is waar dat Daniël een groot gedeelte van dit boek in een visioen zag, maar hij kreeg het volgende bevel: “En gij Daniël! sluit deze woorden toe, en verzegel dit boek, tot de tijd van het einde”, Dan. 12: 4. Hoewel Daniëls visioen is opgetekend, was het gedeelte dat gaat over de antichrist en het lijden van de kerk uit de heidenen onder het monster van de ongerechtigheid net zo verborgen als het boek dat met zeven zegelen verzegeld was totdat de Heere het opende. Een groot gedeelte van dit boek is de sleutel tot het visioen van Daniël. Het is een zekere voorzegging van alle revoluties, veranderingen en gebeurtenissen die er in de kerk, onder de antichrist en in alle koninkrijken en machten der aarde zullen plaatsvinden, totdat de Engel van het eeuwige verbond, de God van hemel, aan aarde en zee geopenbaard wordt als Degene Die alle profetieën uit dit boek vervult. Dit boek zal Hij in Zijn hand houden totdat Hij de tijd zal doen ophouden. “En ik zag een andere sterke engel, afkomende van de hemel, die bekleed was met een wolk; en een regenboog was boven zijn hoofd; en zijn aangezicht was als de zon, en zijn voeten waren als pilaren van vuur. En hij had in zijn hand een boekske, dat geopend was; en hij zette zijn rechervoet op de zee, en de linker op de aarde. En hij zwoer bij Dien, Die leeft in alle eeuwigheid, Die de hemel geschapen heeft, en hetgeen daarin is, en de aarde en hetgeen daarin is, en de zee en hetgeen daarin is, dat geen tijd meer zal zijn. Maar in de dagen der stem des zevenden engels, waarmee hij bazuinen zal, zo zal de verborgenheid Gods vervuld worden”, Openb. 10: 1, 2, 6, 7.

In de tweede plaats is dit boek “van buiten verzegeld met zeven zegelen.” De zegels wijzen op de verborgenheden en geheimenistvolle diepten van de inhoud van dit boek. Het bevat de verborgenheden van Gods wil en de Heilige Geest is het Zegel en de Verzegelaar. Wat is geschreven met Gods vinger, Dan. 5: 5 en verzegeld door de Heilige Geest, kan door niemand bekend gemaakt worden dan door Hem, Die de Heere en Bewaarder is van het verborgen zegel des hemels. Christus heeft “het zegel des levenden Gods”, Openb. 7: 2. Hij was in de schoot des Vaders en heeft de Vader geopenbaard en Zijn gedachten en wil bekend gemaakt, want “al wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt”, Joh. 15: 15. Hij “opent, en niemand sluit, en Hij sluit, en niemand opent”, omdat Hij het zegel heeft, Openb. 3: 7. Alle macht in de hemel en op aarde is Hem gegeven en de Vader “heeft al het oordeel de Zoon gegeven” en de schatten der wijsheid en der kennis in Hem verborgen, Joh. 5: 22. Daarom maakt Hij de verborgenheden aan Zijn dienaren, de profeten, bekend en voedt Hij Zijn volk met “de spijs die blijft tot in het eeuwige leven, want Dezen heeft God de Vader verzegeld”, Joh. 6: 27.

Deze zegels kunnen ons ook leren, dat alleen degenen die door de Geest verzegeld zijn tot de dag der verlossing dit boek ooit zullen begrijpen. Het is ook opgedragen en gericht aan de zeven gemeenten en aan niemand anders. De zegels kunnen ook duiden op de zekere vervulling van de profetieën in dit boek, omdat iets verzegeld wordt om het te bevestigen en te bekrachtigen. Dit toont dat de duivel en de antichrist er niet langer zullen zijn dan God bepaald heeft en dat zij niet meer kunnen doen dan de beperkte macht die God hen gegeven heeft, toelaat. Het schrift dat met Gods vinger geschreven is en met Zijn zevenvoudige zegel verzegeld is, is niet te wederroepen. Hieruit kunnen we afleiden dat de openbaring der dingen gewis is en de vervulling zeker.

Ten derde maken zegels een diepe indruk en zo zullen de dingen die onder deze zegelen besloten liggen diep in het hart zinken en een diepe indruk nalaten, waar en op wie ze ook zullen vallen, zowel

als dit gebeurt in de weg der genade als wanneer dit gebeurt in de weg des oordeels. Daarom zullen de mensen erkennen dat dit komt van het hof des hemels. Dit blijkt ook uit de ongewone gevolgen van de opening van elk zegel in de wereld en in de kerk. Deze gevolgen hebben een blijvend stempel van de oneindige God nagelaten, zodat alle mensen zullen erkennen wat de tovenaars zeiden: "Dit is de vinger Gods."

In de vierde plaats is een zegel een soort waarborg. Iets wat geschreven en verzegeld is, wordt veilig bewaard voor de eigenaar voor wie het bestemd is, verborgen en gesloten voor alle andere mensen. De heiligen worden aangeduid als levende brieven "bekend en gelezen van alle mensen", 2 Kor. 3: 2, omdat de wet "door de Geest des levenden Gods in vleses tafelen van hun harten" is geschreven, 2 Kor. 3: 3 en ze door Hem "verzegeld zijn tot de dag der verlossing", Ef. 4: 30. Dit is voor Gods kinderen de zekerheid en het fundament van de troost en er is niemand die dit in waarheid kent dan God en zichzelf. "Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn", 2 Tim. 2: 19. Dit zegel verzegelt dus de inhoud van dit boek, of het nu betrekking heeft op het "deel der goddeloze mensen van God", Job 20: 29 of op de lijdensbeker van Sion, die haar vijanden voor haar hebben gevuld en zullen vullen en die zij op hun beurt dubbel zullen terugkrijgen. "De beker, waarin zij geschonken heeft, schenkt haar dubbel", Openb. 18: 6. Het getal "zeven" wijst op de volmaaktheid van de zegels, de Verzegelaar en de dingen die verzegeld worden. Bij de Geest zijn deze allemaal bekend, want Hij onderzoekt ook de diepten Gods. De Zaligmaker, Die God is en op Wie de volheid van de Geest rust, kent ze ook allemaal en openbaart ze aan ons door de Geest, 1 Kor. 2: 10. Daarom worden allen die oren hebben om te horen in dit boek opgeroepen om te "horen wat de Geest tot de gemeenten zegt", Openb. 2: 7.

Dit brengt ons tot onze tweede gedachte.

2. Wat zijn de vier dieren die in het gezelschap van de ouderlingen verkeren?

"En als Het dat boek genomen had" of het ontvangen had, opende Het de zegelen, maakte de verborgenheden bekend en zond een engel met de inhoud ervan naar Zijn knecht Johannes. Hij zou deze dingen zien in de visioenen van God; de Geest Die op hem was, zou ze hem doen verstaan en geïnspireerd door de Heilige Geest zou hij ze opschrijven. Hij zou ze als onderwijs en bevel, als waarschuwing en aanmoediging bekend maken aan de zeven gemeenten in Azië en zo aan de kerk van God in alle eeuwen die volgen zouden als een openbaring van de hemel. Deze openbaring gaat gepaard met de volgende uitnodiging: "Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt", Openb. 2: 7. Deze uitnodiging geldt voor allen aan wie deze brieven gericht zijn, allen voor wie ze van belang zijn en allen die enige zorg gevoelen over de zaligheid van hun ziel door het geloof in Christus Jezus. "Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams", Openb. 19: 9. Ze bevat ook een ernstige waarschuwing en een onherroepelijke aankondiging van de wraak die komen zal op allen die sterven in de schoot van de hoer van Babylon of bekeerd zullen worden tot de paapse leer. "En haar kinderen zal ik door de dood ombrengen", Openb. 2: 23. Ik zal nu de kern van ons tweede punt bespreken.

"En als Het dat boek genomen had, vielen de vier dieren neder." Wat deze dieren - of levende wezens - ook zijn, het is duidelijk dat ze in het hele boek de eer hebben dat ze alles wat geopenbaard wordt door het openen van de zegels als eerste mogen zien en dat ze gebruikt worden om anderen uit te nodigen om de wonderen te aanschouwen die geopenbaard en bekend gemaakt worden door Degene Die de zegels opent. "En ik zag, toen het Lam een van de zegelen geopend had, en ik hoorde een uit de vier dieren zeggen, als een stem van een donderslag: Kom en zie!" Openb. 6: 1. "En toen Het het tweede zegel geopend had, hoorde ik het tweede dier zeggen: "Kom en zie!", Openb. 6: 3. "En toen Het het derde zegel geopend had, hoorde ik het derde dier zeggen: "Kom en zie!" Openb. 6: 5. "En toen Het het vierde zegel geopend had, hoorde ik een stem van het vierde dier,

die zei: Kom en zie!”, Openb. 6, 7. Het voorrecht dat aan deze dieren gegeven wordt, geeft ons inzicht in de vraag wat ze zijn.

- In de eerste plaats wordt hun toegestaan om toe te zien als het Lam de zegelen opent, zoals Manoach en zijn vrouw mochten toezien toen de Engel wonderlijk met hen handelde, Richt. 13: 19.
- In de tweede plaats leren we hen in zekere mate ook kennen door hun donderende stem. “En ik hoorde een uit de vier dieren zeggen, als een stem van een donderslag: Kom en zie!” Openb. 6: 1.
- In de derde plaats leren we hen kennen doordat ze anderen uitnodigen om te naderen en te aanschouwen wat ze zelf ook hebben gezien.

Wat kunnen deze vier dieren van wie de bovenstaande dingen gelden zijn dan dienaren van het Evangelie?

- In de eerste plaats staan ze het dichtst bij Christus als Zijn gezanten en als goede uitdelers der menigerlei genade en verborgenheden Gods.
- In de tweede plaats mogen zij de verborgenheden die onder de zegels besloten zijn als eerste zien. “Het is u, (de apostelen) gegeven de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te weten”, Matth. 13: 11, opdat ze anderen zouden leren te onderhouden, alles wat Christus hun geboden heeft, Matth. 29: 18.
- In de derde plaats hebben ze een stem als een donderslag. “En Hij gaf hun toenamen, Boanerges, hetwelk is, zonen des donders”, Markus 3: 17.
- In de vierde plaats worden ze gebruikt om anderen te nodigen. “En hij zond zijn dienstknecht, (een prediker) uit ten ure des avondmaals om de genoden te zeggen: Komt”, Luk. 14: 17.
- In de vijfde plaats luidt hun boodschap ook “Kom en zie.” Kom en aanschouw het zelf. Geloof ons niet op ons woord. Kijk ernaar en oordeel voor uzelf. Dit zeiden Filippus en Andréas ook tot Nathanaël: “Wij hebben Dien gevonden, van Welke Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten, namelijk Jezus, de zoon van Jozef, van Nazareth. Filippus zeide tot hem, met de woorden van de vier dieren): Kom en zie”, Joh.” 1: 46-47. En hij ging en zag en zei: “Rabbi! Gij zijt de Zone Gods, Gij zijt de Koning Israëls” Joh. 1: 50. Daarom was Hij zeker “Iets goeds” en heiligs, of Hij nu uit Galiléa kwam, of uit Nazareth, of uit de hemel. Als de moderne atheïsten, deïsten, socinianen, Arianen en arminianen een wil zouden hebben met Goddelijke kracht en een verstand dat gezalfd is met de olie van de Heilige, zouden ze niet zo gemakkelijk verblind worden door de god dezer wereld en zouden ze niet zoveel onopmerkelijke zielen met zich meevoeren. Dan zouden ze gehoor geven aan de uitnodiging van deze dieren en komen en de tekenen zelf aanschouwen.

Uit de bovenstaande overwegingen volgt mijns inziens dat ze dienaren van het Evangelie zijn. Uit het hemelse lied dat ze meezingen, blijkt, dat ze zondaren waren die verlost zijn door het bloed van Christus. En dat ze geen goede engelen zijn, want die hebben geen verlossing nodig en geen duivelen, want die kunnen niet verlost worden. “Waarlijk Hij neemt de engelen niet aan”, Hebr. 2: 16. Ook kunnen het geen onboetvaardige zondaren zijn, want Christus heeft Zijn leven afgelegd voor Zijn schapen en onboetvaardigen behoren niet tot Zijn schapen. “Gij zijt niet van Mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb”, Joh.10: 26. Deze dieren moeten uitverkoren zondaren zijn uit het menselijk geslacht, of ze predikanten zijn of heiligen zonder bijzonder ambt. Dit blijkt uit het volgende gedeelte van het kroningslied waarin ze meezingen: “En als Het dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vierentwintig ouderlingen voor het Lam neder. En zij zongen een nieuw lied, zeggende: Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht door Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie. En Gij hebt ons onze God gemaakt tot- koningen en priesters, en wij zullen als koningen heersen op de aarde”, Openb. 5: 9-10.

Als deze ‘dieren’ verlost zijn door Christus’ bloed, moeten ze mensen zijn en geen engelen. Als ze verlost zijn uit elke natie, elk volk en elke taal, moeten ze uit de mensen verkoren zijn tot verlossing. Als ze uit elke natie verkoren zijn, is het aannemelijk dat ze heidenen zijn en geen Joden, hoewel de Joden langzamerhand vergaderd zullen worden uit de volken waaronder ze nu verstrooid zijn.

Uit het feit dat deze dieren het voorrecht hebben dat ze het dichtst bij God mogen staan en alles het eerst mogen zien, blijkt duidelijk dat ze dienaren van Christus zijn en uitdelers van de verborgenheden die ze zien. Ze zijn ook uit de mensen verkoren tot verlossing en zeggen: “Gij hebt ons gemaakt tot koningen en priesters, en wij zullen als koningen heersen op de aarde.” Daaruit blijkt dat ze verlost werden door Christus’ bloed en als koningen gekroond werden met kennis en goedertierenheid. Ook heersten ze als koningen, hoewel op de aarde en onder de heerschappij der genade, en als priesters offerden ze geestelijke offers die aangenaam waren bij God door Jezus Christus. Dit blijkt uit onze tekst, want daar staat dat de vier dieren en de ouderlingen “gouden fiolen hadden vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen.”

Misschien vraagt u *waarom ze dieren genoemd worden?*

Misschien is dit gedaan om te tonen dat ze van nature onvernunftige zondaren waren, voordat ze werden verlost uit de naties, talen en volken waaronder ze leefden. “Een ieder mens is onvernunftig geworden, zodat hij geen wetenschap heeft”, Jer. 10: 14. “Voorwaar, ik ben onvernuftiger dan iemand”, zegt Agur, Spr. 30: 2. “Dat God hen zal verklaren, en dat zij zullen zien, dat zij als de beesten zijn aan zichzelf”, Pred. 3: 18.

Deze dieren worden nog nader beschreven. “Het eerste dier was een leeuw gelijk, en het tweede dier een kalf gelijk, en het derde dier had het aangezicht als een mens, en het vierde dier was een vliegende arend gelijk”, Openb. 4: 7.

- Juda wordt een “leeuwenwelp” genoemd, Gen. 49: 9) en de verschrikkelijke majesteit en onverschrokken moed van de leeuw stelt predikanten voor als welpen van de Leeuw uit de stam van Juda. Ook duiden deze kenmerken op de kracht en onverschrokkenheid van de evangeliëdienaars als hij gesterkt wordt met geestelijke macht: “De goddelozen vlieden waar geen vervolger is, maar elke rechtvaardige is moedig, als een jonge leeuw”, Spr. 28: 1.
- Het tweede dier dat “een kalf gelijk” is, zou kunnen wijzen op de waarde van de evangeliëdienaars en zijn snelle groei in genade en kennis. “Gij zult uitgaan, en toenemen, als mestkalveren”, Ma 1.4: 2. Jesaja zegt vaak dat het kalf neerligt met het Lam van God of met de lammeren van Zijn kudde. “En de wolf zal met het Lam verkeren, en de luipaard bij de geitenbok nederliggen, en het kalf, en de jonge leeuw, en het mestvee tezamen” Jes. 11: 6. Evangeliëdienaars worden in de Schrift met ossen vergeleken en dit is een goed beeld. Ze dragen het juk van de Zaligmaker op hun nek, ze voeden zich op de grazige weiden van Gods Woord, blijven bij de krib van hun Meester en dorsen het koren voor anderen. “Gij zult een dorsende os niet muilbanden. Zorgt ook God voor de ossen? Of zegt Hij dat ganselijk om onzentwil? Want om onzentwil is dat geschreven”, 1 Kor. 9: 9-10.
- “Het derde dier had het aangezicht als een mens.” Dit toont wat ze werkelijk zijn van nature: mensen, gevallen mensen, die nu verlost zijn. Ze behoren tot de strijdende kerk of vertegenwoordigen deze kerk. Het zijn niet de geesten van de rechtvaardigen die nu volmaakt zijn, want anders zouden ze meer op engelen moeten lijken dan op mensen en kunnen ze niet op aarde heersen.
- “En het vierde dier was een vliegende arend gelijk.” Dit zou kunnen wijzen op hun hemelgezindheid. Heiligen worden vaak vergeleken met de arend, die heel hoog vliegt. “Zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden, zij zullen lopen, en niet moede worden, wandelen en niet mat worden” Jes. 40: 31. Deze vogel zou kunnen wijzen op hun geestelijke kennis en hun inzicht, want de arend is bekend vanwege zijn scherpe gezichtsvermogen en de snelheid waarmee hij iets waarneemt. “Zijn ogen zien van verre af”, Job 39: 32. Er wordt ook

gezegd dat hij erg scherpzinnig is en zijn prooi van ver kan ruiken. Wan daar speurt hij de spijs op; zijn ogen zien van verre af en waar de verslagenen zijn, daar is hij”, Job 39: 32-33. Dit kan een beeld zijn van predikanten, wier zielen door het geloof - in geestelijke zin - gevoed worden door het lichaam en bloed van Christus en die dit beschouwen als het enige voedsel dat hun bezwaarde geest kan onderhouden en hun gewond geweten kan verzadigen. “Want Mijn vlees is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank”, Joh. 6: 55. “Tenzij dat gij het vlees des Zoons des mensen eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelf”, Joh. 6: 53.

Van deze dieren wordt verder gezegd dat ze “zes vleugelen” hebben. Misschien is dit een verwijzing naar de serafijnen in Jesaja 6: 2: “Een iegelijk had zes vleugelen; met twee bedekte ieder zijn aangezicht, en met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij.” Het bedekken van hun gezicht zou kunnen wijzen op hun kleinheid en ootmoed in de aanwezigheid van God, als “maagdelijke zielen.” Het bedekken van hun voeten wijst op hun onwaardigheid en nutteloosheid voor God. “Wanneer gij zult gedaan hebben al hetgeen u bevolen is, zo zegt: Wij zijn onnutte dienstknechten”, Luk. 17: 10.

Het *vliegen* duidt op hun vreugde en bereidwilligheid in de dienst des Heeren, in het verkondigen van het Evangelie. Zo wordt er gesproken over een engel “vliegende in het midden des hemels en hij had het eeuwig Evangelie om te verkondigen aan degenen die op de aarde wonen”, Openb. 14: 6. Deze engel is een dienaar van het Evangelie; van nature een mens, wat zijn ambt betreft een engel Engelen zijn geen geschikte schepselen om ons het Evangelie te verkondigen. Ze kennen onze zwakheden niet en ook zouden we niet met troost onder hun gehoor kunnen zitten. Hun hemelse taal zou zoveel verheven zijn boven de taal van Kanaän als onze taal boven die van Egypte. Maar wij moeten onze schat krijgen uit aarden vaten, of anders zullen we onder het onderwijs van de engelen geneigd zijn om met Daniël uit te roepen: “Mijn sierlijkheid is aan mij veranderd in een verderving, zodat ik geen kracht behoud”, Dan. 10: 8.

Er staat ook dat deze dieren “van binnen vol ogen” zijn, Openb. 4: 8. Dit zou kunnen wijzen op het Goddelijke licht dat in hen schijnt. “Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft”, zegt Paulus in 2 Korinthe 4:16. Dit maakt een mens als het ware vol ogen en hij ontdekt een wereld van verdorvenheden in zichzelf en anderen. In Gods licht zien wij het licht en “al wat openbaar maakt is licht.” Ze moeten vol ogen zijn van binnen en van buiten, want ze hebben overal vijanden. Daarnaast moeten ze opzicht houden over de kudde en “zij waken voor hun zielen, als die rekenschap geven zullen”, Hebr. 13: 17. Ze moeten ook nauwkeurig de hand van de Voorzienigheid nagaan en de hand van God in de vervulling van de profetieën, waarvan de betekenis dagelijks duidelijker wordt. Als wachters moeten ze waarschuwen voor naderende gevaren en de opkomst en de ondergang gadeslaan van de zon van het Evangelie, die dagelijks over veel profeten ondergaat. Daarnaast moeten ze als schaapherders waakzaam zijn, zodat ze de vossen en verscheurende wolven die de kudde niet sparen, zullen opmerken en ontdekken. Ja, deze verscheurende dieren zouden zelfs de Schaapherder Zelf niet sparen, als hun kracht gelijk was aan hun wil en ze Hem konden overmeesteren.

“En wanneer de dieren heerlijkheid, en eer, en dankzegging gaven Hem Die op de troon zat, Die in alle eeuwigheid leeft, zo vielen de vierentwintig ouderlingen voor Hem, Die op de troon zat, en aanbaden Hem, Die leeft tot in alle eeuwigheid, en wierpen hun kronen voor de troon”, Openb. 4: 9-10. Dit is een ander bewijs dat deze dieren dienaren van het Evangelie zijn en ik denk dat het een afdoende bewijs is. Zij openen de eredienst en geven er leiding aan. Onder de oude bedeling zegende de dienaar eerst het offer en daarna aten de genodigden, 1 Sam. 9: 13. Onder de bediening van het Evangelie worden eerst “smekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen gedaan”, 1 Tim. 2: 1. De predikanten leiden dus de eredienst en de kerkmensen volgen hun voorbeeld. Zo wordt het ook hier voorgesteld: de vierdieren beginnen en daarna vallen de ouderlingen neer en aanbidden God.

In dit visioen wordt aan Johannes getoond wat predikanten zijn in Gods ogen, hoewel ze in eigen oog een ander beeld kunnen vertonen. Ze worden voorgesteld als *dieren*. Zo hebben de ootmoedigste en meest verlichte christenen zichzelf vaak genoemd en zo hebben de kinderen der wereld ook vaak over hen gedacht, anders zou Paulus niet geklaagd hebben: “Wij zijn geacht als schapen ter slachting.” Ze hebben het aangezicht van een leeuw en van een kalf en dit toont dat er iets van de Leeuw uit de stam van Juda aan hen is en iets van Christus, het “gemeste Kalf.” Ze hebben ook het aangezicht van een arend en van een mens en dit roept de gedachte op dat de laatstgenoemde iets van de verslindende natuur van de eerste heeft. Dit schokkende gezicht van de mens toont hoe wij bij tijden zullen ontdekken dat de beste mensen dezelfde begeerten hebben als de slechtsten. Anders zou een van de beste mensen nooit geklaagd hebben over een lichaam des doods en niet bevolen hebben de “oude mens met zijn werken” af te leggen.

Dit leidt mij tot mijn derde gedachte.

3. Wie zijn de vierentwintig ouderlingen die neervallen en God aanbidden met de dieren?

In de dagen van Mozes werd de stam van Levi gekozen uit alle stammen van Israël om te staan voor de Heere, te dienen bij het altaar en de dienst van het heiligdom te verrichten. Deze verkiezing was van God en werd openbaar gemaakt door een wonder. Aärons staf bloeide namelijk en droeg amandelen, terwijl de andere elf staven alleen maar een naam droegen, Num. 17: 8. Deze dienende stam, die verkoren werd door God en hiervan verzekerd werd door een wonder is een treffende voorafschaduwing van de door God verkoren kerk onder de bediening van het Evangelie. Iedere gelovige wordt opgeroepen om zijn roeping en verkiezing vast te maken, te dienen in een betere tabernakel - want de Heere is Zijn heiligdom - aangename offeranden te brengen in de Geest en te dienen bij een beter altaar. “Want wij hebben een altaar, van hetwelk geen macht hebben te eten, die de tabernakel dienen”, Hebr.13: 10. Daarom heeft God ook beloofd sommigen uit de heidense volken te nemen en hun de heerlijke voorrechten van deze stam te verlenen. “En zij zullen Mijn heerlijkheid onder de heidenen verkondigen. En ook zal Ik uit dezelve enigen tot priesters en tot Levieten nemen, zegt de HEERE,” Jes. 66: 19, 21.

We hebben gezien dat de verkiezing en de roeping van deze stam en de wonderlijke bevestiging van deze verkiezing in haar geestelijke betekenis nu gevonden wordt onder de gelovigen uit de heidenen. Zij worden aangespoord om hun roeping en verkiezing vast te maken, om God te dienen in geest en waarheid, om te naderen in de efod en de terafim van toegerekende gerechtigheid en heiligheid, met een heilige kroon van “goedertierenheid en barmhartigheden”, om Christus te dienen bij het “gouden altaar”, om zorg te dragen voor de heilige dingen, om de aangename en Gode welgevallige offeranden van hartelijke lofzangen en ootmoedige smeekbeden te brengen en een “gebroken en verslagen hart” te offeren, want dat zal “God niet verachten”, Psalm 51: 19.

Onze heerlijke voorrechten zijn zo groot dat zuigelingen in de genade, zodra Wijsheid, hun moeder, hun een kleine veelvorige geborduurde rok gebracht heeft, zich kunnen omgorden met de linnen efod van de heiligmaking, naar Silo kunnen gaan en persoonlijk tot God, de Zaligmaker, kunnen spreken. Zo is het verbond van een eeuwigdurend priesterschap verzegeld ten goede van de hele kerk.

Ja, ik mag zelfs toevoegen dat de Kerk van Christus nu een heerlijk ambt gekregen heeft waarop de Levitische stam zich nooit kon beroemen. Omdat Christus Priester was naar de ordening van Melchizédek en niet naar de ordening van Aäron, zijn er nu twee ambten met elkaar verweven, namelijk dat van koning en priester. Van de Levieten heeft God nooit gezegd: “Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt”, 1 Petrus 2: 9-10. De koninklijke en priesterlijke orde van Melchizédek wordt nu in heel haar heerlijke betekenis gevonden in de heerlijke Koning van Sion en “Hogepriester onzer belijdenis”, Hebr. 3: 1. De waardigheid en eer van deze

ambten straalt via de Zaligmaker af op de kerk: Hij heeft “ons gemaakt tot koningen en priesters Gode” en wij zullen heersen op de aarde, Openb. 1: 6. Aärons wonderlijke staf, die zijn verkiezing en roeping bevestigde, wordt nu met bloesems en amandelen gevonden in de hele kerk. “En ik zeide: Ik zie een amandelroede” Jes. 1: 11, die “zal bloeien”, Pred. 12: 5. “Zij zal lustig bloeien en zich verheugen, ja met verheuging, en juichen; de heerlijkheid van Libanon is haar gegeven, het sieraad van Karmel en Saron; zij zullen zien de heerlijkheid des HEEREN, het sieraad onzes Gods” Jes. 35: 2. Hun blad zal niet verdorren, maar zij zullen bloeien als een roos en de wereld met hun vruchten vervullen.

De kinderen van Aäron, die priesters waren, waren verdeeld in vierentwintig afdelingen en al deze vierentwintig afdelingen namen beurtelings de dienst waar. In hun geestelijke betekenis vinden we deze vierentwintig afdelingen nu in de hele kerk. Ook is er nog geen einde gekomen aan de verkiezing, de roeping en de voorrechten van deze afdelingen. Dit wordt bevestigd met veel zegeningen en voorrechten, die de priesters nooit hadden.

Ten slotte zal iedere geestelijke priester de eeuwige zaligheid en heerlijkheid ontvangen. Dit kon niet gezegd worden van de priesters onder de oude bedeling.

Deze vierentwintig ouderlingen vertegenwoordigen de kerk in haar volle breedte, die in het Oude Testament werd afgebeeld door vierentwintig afdelingen van dienaren of priesters. Dit blijkt heel duidelijk, want de Schrift noemt ieder kind van God een priester of Leviet, ja, koningen en priesters, een koninklijk priesterdom. Tot deze vierentwintig afdelingen werden jonge leerlingen geteld en degenen die preekten en hen onderwezen. Dit toont, dat de zuigeling in de genade en de sterke in Christus in geestelijke zin beiden tot de ordening van Aäron behoren. “En zij wierpen de loten over de wacht, tegen elkander, zo de kleinen als de groten, de meester met de leerling”, 1 Kron. 25: 8. Voor eeuwig gezegend is de geestelijke priester in wiens schoot het lot van het eeuwige leven valt. “Het lot wordt in de schoot geworpen, maar het gehele beleid daarvan is van de HEERE”, Spr. 16: 33. Dit lot “doet de geschillen ophouden”, Spr. 18: 18. Inderdaad zal de schreeuwende mond van de satan, ons geweten en het ongeloof niet gestopt worden, totdat we ervan overtuigd zijn dat we zullen rusten en opstaan in ons lot, in het einde der dagen, Dan. 12: 13. Hieruit blijkt dat deze vierentwintig ouderlingen, die neervallen en het Lam aanbidden de Kerk van Christus in haar volle breedte vertegenwoordigen en dat de vierentwintig afdelingen van priesters, die de kerk voorstelden als een koninklijk priesterdom, deze kerk voorafschaduwden.

Het woord “oudste” wordt vaak gebruikt om de eerstgeboren zoon aan te duiden. Een voorbeeld hiervan vinden we in Genesis 10: 21: “Sem, de broeder van Jafeth, de oudste”, Engelse vertaling. Zo worden met dit woord ook Gods kinderen aangeduid als de oudsten of eerstgeborenen door de verkiezing. Dit is niet verwonderlijk, want zij waren verordineerd tot aanneming tot kinderen, Ef. 1: 5, voordat er een kind in de wereld geboren was. Abel was de jongste zoon van Adam, Izak de jongste van Abraham, Jakob de jongste van Lak en Efraïm van Jozef, maar in Gods besluit waren zij dat niet. Zij waren de eerstgeborenen der belofte, zoals Izak, zodat ze alles konden erven. Dit was in overeenstemming met de wet in Deuteronomium 21: 15-16 en de belofte in Genesis 25: 5: “En Abraham gaf Izak alles wat hij had.” Ezau werd eerder geboren dan Jakob en toch worden de Israëlieten, en niet de Edomieten, Gods eerstgeborene genoemd. “Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. En Ik heb tot u gezegd: Laat Mijn zoon trekken, dat hij Mij diene, maar gij hebt geweigerd hem te laten trekken; zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene doden!”, Ex. 4: 22-23.

De oudsten zijn rechters, die vroeger zaten op zetels bij de poorten van de stad om twistgesprekken aan te horen, zaken te onderzoeken, geschillen op te lossen en getuige te zijn bij het sluiten van overeenkomsten. Daarom lezen we van de poorten der oudsten, Spr. 31: 23) en van de oudsten in de poort die er getuige van zijn dat Boaz de erfenis van Naomi lost en Ruth als huisvrouw aanvaardt.

Als u de beschrijving leest van die heerlijke stad die het heilige Jeruzalem genoemd wordt, zult

u daar ook ouderlingen in tegenkomen. “En hij voerde mij weg in de geest op een grote, hoge berg, en hij toonde mij de grote stad, het hemelse Jeruzalem. En zij had de heerlijkheid Gods, en haar licht was de allerkostelijkste steen gelijk. En zij had twaalf poorten, en in die poorten twaalf engelen, en namen daarop geschreven, welke zijn de namen der twaalf geslachten der kinderen Israëls”, Openb. 21: 10-12. Hier zien we de twaalf patriarchen, de vaders van de twaalf stammen, wier namen de stammen droegen. Zij waren allemaal uit Jakob voortgekomen en werden Israëlieten genoemd. Deze naam wordt nu aan iedere gelovige gegeven die zich noemt met de naam van Jakob en zich toenoemt met de naam van Israël, Jes. 44: 5, die een zoon des vredes is en tot het “Israël Gods” behoort, Gal. 6: 16. Het feit dat de namen van deze patriarchen zijn geschreven op de twaalf poorten van de stad, doet mij denken dat zij één helft vormen van deze vierentwintig ouderlingen. Deze ouderlingen vertegenwoordigen het gehele Israël Gods, omdat hun namen in geestelijke zin wijzen op verschillende kenmerken van Gods kinderen.

Er zijn twaalf poorten: “Van het oosten waren drie poorten, van het noorden drie poorten, van het zuiden drie poorten, van het westen drie poorten”, Openb. 21: 13. Dit toont aan dat velen “zullen komen van Oosten en Westen, van Noorden en Zuiden, en zullen aanzitten in het koninkrijk Gods”, Luk. 13: 29. Deze twaalf namen op de twaalf poorten van de stad zijn twaalf van de ouderlingen, die in geestelijke zin de kerk vertegenwoordigen. Dit wijst erop dat niemand deze ouderlingen voorbij kan gaan of door de poorten de stad kan binnengaan, tenzij hij net als Nathanaël waarlijk een Israëliet is of behoort tot het Israël Gods, dat is “tot een naam, tot een eeuwig teken dat niet uitgeroeid zal worden” Jes. 55: 13.

De naam van deze stad is Jeruzalem, “gerechtigheid en vrede”, wat duidelijk maakt dat alleen gerechtvaardigde zielen in een staat van vrede en verzoening met God daar kunnen binnengaan. Het is de koningsstad van de grote Koning waarin Hij woont. “En de naam der stad zal van die dag af zijn: de HEERE is aldaar”, Ezech. 48: 35. Er kan geen dode zondaar binnengaan of leven in de tegenwoordigheid van God, want er is “een leven in Zijn goedgunstigheid”, Psalm 30: 6) en “verzadiging der vreugde is bij Zijn aangezicht”, Psalm 16: 11.

Hieruit blijkt dat degenen die door de poorten naar binnengaan, door de Heilige Geest levend moeten zijn gemaakt en dat God in gunst op hen neerziet. Als de twaalf patriarchen wier namen de twaalf stammen droegen en wier namen geschreven waren op deze poorten, twaalf van de ouderlingen van deze stad zijn, stellen zij de kerk van God voor in haar twaalf verschillende staten en omstandigheden. Ik geloof werkelijk dat dit zo is en dit blijkt ook uit het feit dat hun namen op de poorten van deze stad geschreven staan. “Drie poorten noordwaarts: een poort van Ruben, een poort van Juda, -een poort van Levi. En aan de oosthoek: een poort van Jozef, een poort van Benjamin, een poort van Dan. De zuiderhoek: een poort van Simeon, een poort van Issaschar, een poort van Zebulon. De westerhoek: een poort van Gad, een poort van Aser, een poort van Nafthali”, Ezech. 48: 31-34.

Ik kom nu tot de betekenis van deze namen, waardoor deze twaalf patriarchen het hele Israël of de Kerk Gods vertegenwoordigen.

Ruben is door zijn naam een beeld van het huisgezin Gods als “kinderen des lichts.” De kinderen van deze wereld zijn wijzer dan de kinderen des lichts. De naam Ruben³ beeldt Gods volk dus af als kinderen des lichts. “Toen nu de HEERE zag dat Lea gehaat was, opende Hij haar baarmoeder. En Lea werd bevrucht en baarde een zoon, en zij noemde zijn naam Ruben; want zij zei: Zekerlijk, de HEERE heeft mijn verdrukking aangezien”, Gen. 29: 31-32, Engelse vertaling.

Juda stelt Gods Kerk voor als Zijn maaksel, “geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen”, Ef. 2: 10. “Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen”, Jes. 43: 21. Juda betekent: “prijs God.” “En zij werd

³ De Hebreeuwse naam Ruben is samengesteld uit ru en ben. ‘Zie, een zoon’.

wederom bevrucht, en baarde een zoon, en zei: Ditmaal zal ik de HEERE loven; daarom noemde zij zijn naam Juda”, Gen. 29: 35.

De naam Levi beeldt de Kerk van God af als “de bruid des Lams”, want “die de Heere aanhangt, is een geest met Hem”, 1 Kor. 6: 17. Wij zijn het vlees en gebeente van de Zaligmaker. “Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en de gemeente”, Ef. 5: 32. Levi betekent “samengevoegd”, “verenigd” of “in gemeenschap.” “En zij werd nog bevrucht en baarde een zoon, en zeide: Nu zal zich ditmaal mijn man bij mij voegen, daarom noemde zij zijn naam Levi”, Gen. 29: 34.

Jozef is een type van de Kerk als een vruchtbare moeder en een groeiend koninkrijk. Zijn naam betekent “toevoeging” of “toename” en zo moet de Kerk van Christus ook toenemen. “En zij werd bevrucht en baarde een zoon, en zeide: God heeft mijn smaadheid weggenomen! En zij noemde zijn naam Jozef, zeggende: De HEERE voege mij een andere zoon daartoe”, Gen. 30: 23- 24. Sion zal vruchtbaar zijn. “Zou Ik tot de geboorte brengen, en niet doen baren?” Jes. 66: 9. “Eer haar smart overkwam, zo is zij van een knechtje verlost. Zou een volk kunnen geboren worden op een enige reize? Maar Sion heeft weeën gekregen, en zij heeft haar zonen gebaard” Jes. 66: 7-8. Zij zal nooit onvruchtbaar zijn. God zal haar veel zoons en dochters geven. Ze zal vijf huwbare wijze maagden hebben die de Bruidegom zal meenemen in Zijn binnenkamer, wanneer Hij komt ten oordeel.

De naam Benjamin wijst op de veiligheid van de Kerk in de handen van God de Vader en God de Zoon. Uit Hun handen zullen zij nooit gerukt worden, naar het woord van Christus: “Niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken. Mijn Vader is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders”, Joh. 10: 28-29. Zij zijn zonen der rechterhand en zij zullen ter rechterhand van de Rechter staan op de grote dag, wanneer de bokken aan Zijn linkerhand zullen staan. Van hen wordt gezegd: “De beminde des HEEREN, hij zal zeker bij Hem wonen. Hij zal hem de ganse dag overdekken, en tussen Zijn schouders zal hij wonen”, Deut. 33: 12. “En Rachel baarde, en zij had het hard in haar baren. En het geschiedde, als haar ziel uitging, want zij stierf, dat zij zijn naam noemde Ben-oni, de zoon van mijn smart, maar zijn vader noemde hem Benjamin, de zoon van mijn rechterhand”, Gen. 35: 16-18.

De naam Dan stelt Gods Kerk voor in haar gerechtvaardigde staat. Het oordeel is al uitgesproken. Gods kinderen vormen een rechtvaardige natie, zij hebben terechtstaan, zij zijn geoordeeld door de rechtbank der wet, schuldig verklaard, veroordeeld, tot zwijgen gebracht en gerechtvaardigd door de genade die zij ontvingen in Christus Jezus. Zij zijn gerechtvaardigd “van alles waarvan zij niet konden gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes”, Hand. 13: 39. Dan betekent “oordeel” en dit tekent ons mogelijk de Kerk van Christus op de oordeelstroon met de Rechter, omdat zij zijn getuigen zijn geweest in de wereld en dat ook zullen zijn op de grote dag “Toen zei Rachel: God heeft mij gericht, en ook mijn stem verhoord, en heeft mij een zoon gegeven; daarom noemde zij zijn naam Dan”, Gen. 30: 6.

De naam Simeon beeldt de Kerk van God af als ware Israëlieten, die God overwinnen in het gebed. God hoort ook hun gebeden, “want de ogen des Heeren zijn over de rechtvaardigen, en zijn oren tot hun gebed”, 1 Petrus 3: 12. Zij zijn een volk dat gehoorzaam is aan de stem van de Zaligmaker, Die zij horen en gehoorzamen. “Mijn schapen horen Mijn stem en volgen Mij.” Simeon betekent “die hoort, gehoorzamt, of gehoord wordt.” En zij werd wederom bevrucht en baarde een zoon, en zei: Dewijl de HEERE gehoord heeft dat ik gehaat was, zo heeft Hij mij ook deze gegeven; en zij noemde zijn naam Simeon”, Gen. 29: 33.

De naam Issaschar tekent de Kerk van God als het loon of de beloning van de Zaligmaker. Hij kreeg de uitverkorenen, omdat Hij hen verlost had. “Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelve gegeven”, Joh. 17: 6. “Ik stel Mijn leven voor de schapen”, Joh. 10: 15. Zij zijn het loon op de arbeid van de Middelaar, zoals Jakob de gevlekte schapen en zijn vrouw als loon ontving. “En Jakob vlood naar het veld van Syrië, en Israël diende om een vrouw, en hoedde om een vrouw”, Hos. 12: 13. En dat deed onze gezegende Zaligmaker ook. Hij heeft onze natuur aangenomen, was onder ons als Een

Die dient, betaalde de schulden van Zijn bruid, maakte haar dode ziel levend en ondertrouwde haar als de gekochte met Zijn bloed en het loon op Zijn arbeid. Voor Jakob scheen deze tijd slechts een dag, vanwege de liefde die hij had voor Rachel, want haar ontving hij als loon. Hij “hoedde om een vrouw.” Van Christus staat er geschreven dat Hij “voor de vreugde die Hem voorgesteld werd, het kruis heeft verdragen en schande veracht”, Hebr. 12: 2. Deze vreugde bestond in het verheerlijken van Zijn Vader, in Zijn verheerlijking in Zijn menselijke natuur, in het huwen van Zijn bruid en in haar eeuwige verheerlijking. Issaschar betekent “loon” of “beloning.” “En God verhoorde Lea; en zij werd bevrucht en baarde Jakob een vijfde zoon. Toen zei Lea: De HEERE heeft mijn loon gegeven, nadat ik mijn dienstmaagd aan mijn man gegeven heb; en zij noemde zijn naam Issaschar”, Gen. 30: 17-18.

De naam Zebulon tekent ons de Kerk van God als één die woont “in de kloven der steenrotsen”, Hoogl. 2: 14), dat is in Christus, van Wie Sion zegt: “HEERE, Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht”, Psalm 90: 1. In Hem leven wij, en bewegen ons en zijn wij”, Hand. 17: 28) en in Hem moeten wij standvastig blijven. “Staat alzo in de Heere, geliefden!” , Fil.4: 1. Zebulon betekent “woonplaats.” “En Lea zei: God heeft mij, mij heeft Hij begiftigd met een goede gift; ditmaal zal mijn man mij bijwonen, want ik heb hem zes zonen gebaar; en zij noemde zijn naam Zebulon”, Gen. 30: 20.

De naam Gad stelt de Kerk voor als het leger van de Heere of “slagorden met banieren”, Hoogl. 6: 10. Zij wordt beschreven als het leger van de Heere, een goede bende soldaten, “de legerplaats der heiligen”. Zij strijdt de “strijd des geloofs”, 1 Tim. 6: 42), is een “goed krijgsknecht van Jezus Christus,” die verdrukking moet verdragen, 2 Tim. 2: 3. Zij wordt opgewekt om “de gehele wapenrusting Gods” aan te doen, Ef. 6: 11) en de wereld te overwinnen. Gad betekent een “hoop.” “En Zilpa, Lea’s dienstmaagd, baarde Jakob een zoon. Toen zeide Lea: Er komt een hoop! En zij noemde zijn naam Gad”, Gen. 30: 10-11.

De naam Aser stelt de Kerk voor in de staat van het verbond, gezegend door God en onder de zegening van Abraham. “Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met de gelovige Abraham”, Gal. 3: 9. En Sion is inderdaad gezegend, want “de HEERE gebiedt aldaar de zegen en het leven tot in eeuwigheid”, Psalm 133: 3. Op die grote dag zal er luid geroepen worden: “Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! Beërft dat koninkrijk”, Matth. 25: 34. Aser betekent “geluk” of “gelukkig gemaakt worden onder een zegen.” Dit geldt in meerdere of mindere mate van al Gods kinderen. “Daarna baarde Zilpa, Lea’s dienstmaagd, Jakob een tweede zoon. Toen zei Lea: Tot mijn geluk, want de dochters zullen mij gelukkig achten; en zij noemde zijn naam Aser”, Gen. 30: 12-13.

De naam Nafthali beeldt de Kerk van God af als een machtige overwinnaar, die hevig strijdt tegen de hemel en de aarde. Net als Jakob moeten ze met God worstelen om een zegen, anders zullen ze het Koninkrijk der hemelen, dat geweld aangedaan wordt, nooit met geweld nemen. En zij moeten strijden “tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geestelijke boosheden in de lucht”, Ef. 6: 12) om de wereld te overwinnen. Nafthali betekent een “machtige of overwinnende worstelaar.” “En Bilha, Rachels dienstmaagd, werd wederom bevrucht, en baarde Jakob de tweede zoon. Toen zei Rachel: Ik heb worstelingen Gods met mijn zuster geworsteld; ook heb ik de overhand gehad; en zij noemde zijn naam Nafthali”, Gen. 30: 7-8.

Deze bijzonderheden brengen mij op de gedachte dat deze twaalf patriarchen, voor zover het de betekenis van hun naam betreft, twaalf van de ouderlingen zijn die in onze tekst genoemd worden.

- In de eerste plaats zijn zij allemaal uit Jakob voortgekomen, wiens naam de HEERE in Psalm 24: 6 aanneemt en wiens naam elk kind van God mag drage, Jes. 44: 5.
- In de tweede plaats waren zij de vaders der Israëlieten en zijn zij allen Israëlieten die in Christus geloven ter zaligheid en worden het Israël Gods genoemd. Deze patriarchen kwamen uit Abraham voort, die “een vader is van ons allen”, Rom. 4: 16 en uit Sara, die op allegorische wijze “de vrije” en “ons aller moeder” genoemd wordt, Gal. 4: 22, 26. Daarom

wordt ons bevolen: “Aanschouw Abraham, uw vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft,” Jes. 51: 2.

- In de derde plaats waren deze patriarchen de vaders uit wie de 24 afdelingen van priesters voortkwamen. Omdat hun namen op de poorten van deze stad staan, is het aannemelijk dat zij de ouderlingen of oudsten van deze stad zijn en dat de poorten beschouwd moeten worden als de poorten der oudsten Tenzij wij Israëlieten zijn door genade, zoals deze patriarchen van nature, en kennis hebben aan datgene wat deze namen betekenen, kunnen we nooit door deze poorten de stad binnengaan. We moeten onze afkomst kunnen aantonen en ons geslachtsregister kunnen laten zien om te tonen dat we “geschreven zijn ten leven in Jeruzalem”, Jes. 4: 3. Anders zullen we geen toegang verkrijgen tot deze stad en nog minder tot het heiligdom. Dan zullen we tegengehouden worden in het buitenste voorhof dat niet gemeten moet worden, omdat het vertreden zal worden, zoals allen die God in het buitenste voorhof aanbidden, vertreden zullen worden, Openb. 11: 2. God zal de huichelaars vertreden in Zijn toorn 63: 3) en hen aan evenveel verachting blootstellen als “de kinderen van Habaja, de kinderen van Koz, de kinderen van Barzillai” die uit de geschriften hun geslacht niet konden aantonen en daarom “als onreinen van het priesterschap geweerd” werden, Neh. 7: 63-64.

Ik geloof dat de andere twaalf ouderlingen die in onze tekst genoemd worden de twaalf apostelen van de Heere zijn. In de Schrift worden zij namelijk ouderlingen genoemd Petrus zegt: De ouderlingen vermaan ik, die een medeouderling ben”, 1 Petrus 5: 1. Johannes schrijft van zichzelf: “De ouderling aan de uitverkoren vrouwe en aan haar kinderen”, 2 Joh. 1: 1. Ook staat er dat de namen van de twaalf apostelen in de fundamenten van de stad des levenden Gods staan: “En de muur der stad had twaalf fundamenten, en in dezelve de namen der twaalf apostelen des Lams”, Openb. 21: 14. De apostelen worden dus ouderlingen genoemd en hun namen staan gegraveerd in de fundamenten van de stad. Dit toont ons dat zij deze stad gefundeerd hebben op hun leer en bediening. Wij weten allemaal dat “de HEERE Sion gegrond heeft, opdat de bedrukten Zijns volks een toevlucht daarin hebben zouden”, Jes. 14: 32) en dat God “dit alles gebouwd heeft”, Hebr. 3: 4. Toch heeft Hij wijze bouwmeesters gebruikt om de fundamenten van de leer te leggen. Paulus zegt: “Ik heb als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe”, 1 Kor. 3: 10. God de Vader heeft Christus tot fundament gemaakt naar Zijn besluit en raad, daarom zegt Hij: “Ik leg in Sion een uitersten Hoeksteen, Die uitverkoren is”, 1 Petrus 2: 6. Ook heeft Hij Hem geopenbaard aan de profeten, die Hem in hun bediening als Hoeksteen hebben gelegd.

De apostelen, die de profeten opvolgden, hebben Hem veel duidelijker gepredikt en in een veel uitgestrekter gebied, zelfs in de wereld der heidenen, en ieder kind van God is “gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen op Welke het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heilige tempel in de Heere. Op welke gij ook mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest”, Ef. 2: 20-22.

Aan de apostelen waren “de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen” gegeven en allen die zij ontbonden op de aarde, werden in de hemel ontbonden en allen die zij bonden op aarde, werden in de hemel gebonden, Matth. 16: 19. De Kerk van God is gebouwd op het fundament der apostelen en profeten tot een woonstede Gods in de Geest. Hieruit volgt dat deze woonstede Gods de stad is waar ik nu over spreek. Van deze stad wordt namelijk gezegd: “En zij had de heerlijkheid Gods, en haar licht was de allerkostelijkste steen gelijk”, Openb. 21: 11. Deze stad wordt ook genoemd “de Bruid, de Vrouw des Lams”, Openb. 21: 9. Als dat zo is, wonen in deze stad zielen die net als de apostelen zijn voorbereid om als een reine maagd aan Christus te worden voorgesteld. In deze hele stad wonen zielen die niet bevlekt zijn met de zonden van de symbolische Jezabel, Openb. 2: 20) of symbolische hoer Babylon, Openb. 17: 1,5. In deze stad wonen mensen “die met vrouwen niet bevlekt zijn, want zij zijn

maagden”, Openb. 14: 4.

Hieruit blijkt dat de twaalf aartsvaders, voor zover het de geestelijke betekenis van hun namen betreft, twaalf ouderlingen zijn die in onze tekst de Kerk van God vertegenwoordigen. Uit het feit dat hun namen op de poorten staan, volgt mijns inziens dat zij de ouderlingen van deze stad zijn. Tenzij wij Israëlieten zijn of naar de inwendige mens Joden met een besneden hart “die God in de Geest dienen”, Fil. 3: 3), zullen wij onze namen niet kunnen vinden “in het boek des levens”, Fil. 4: 3) of onder degenen die “geschreven zijn ten leven” in dit nieuwe Jeruzalem Jes. 4: 3.

Misschien werpt u mij tegen *dat we het nieuwe Jeruzalem moeten zien als de triomferende kerk die neerdaalt uit de hemel of als “de geesten der volmaakte rechtvaardigen”, Hebr. 12: 23.*

Zij, de gezaligden die deelhebben aan de eerste opstanding, zullen met Christus komen op de wolken des hemels, opdat hun dode lichamen weer met hen verenigd kunnen worden. Dat moge waar zijn, maar in dit geval moeten we dichter bij huis blijven. In die dag zal het ons wel gaan, als we echte burgers zijn. Paulus zegt: “Maar gij zijt gekomen tot de berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, de Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; en tot de Middelaar des nieuwen Testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel”, Hebr. 12: 22-24. Zulke zielen zijn gelukkig. Zij zijn “niet meer vreemdelingen en bijwonen, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods; gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen”, Ef. 2: 19-20. Als dit alles van u geldt, bent u gegrond op de Steenrots Christus.

De apostelen hebben het fundament van deze stad gelegd en hebben hun namen daarop gegraveerd. Vroeger hadden zij de sleutels van deze stad om degenen die door hun bediening op de aarde waren ontbonden, binnen te laten. Wij moeten dezelfde geest hebben en dezelfde waarheid ontvangen met de liefde waarmee zij deze aan ons hebben bekend gemaakt. De Geest en het Woord der waarheid zijn de sleutels, en het Woord en de Geest maken ons vrij. “Waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid”, 2 Kor. 3: 17. Hieruit blijkt dus dat de Geest en het Woord ons vrijmaken en als we zo gelukkig en zalig zijn, behoren we tot de vrije burgers van deze stad Izak was uit de vrije. “Jeruzalem dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder. Zo dan, broeders, wij zijn niet kinderen der dienstmaagd, maar der vrije”, Gal. 4: 26, 31. Als dat zo is, zijn we de vrije zonen van deze moeder en hebben we recht op de erfenis die God beloofd heeft aan iedere erfgenaam van de belofte. Ook zullen we nooit buitengesloten worden, zoals de dienstmaagd en haar kinderen.

Als vrije mensen mogen we in deze stad wandelen en de ouderlingen zullen ons daartoe aansporen. Zoals de Heere zegt, zullen we ingaan en uitgaan en weide vinden. Zo hebben deze vierentwintig ouderlingen, het zaad Abrahams en de twaalf letterlijke en geestelijke bouwers van de Kerk van God, hun namen geschreven op de poorten en fundamenten van deze stad. Als een voltallige senaat of voltallig parlement vertegenwoordigen zij de kinderen Gods in al hun voorrechten als Israëlieten en volgelingen van de gezegende Verlosser in de wedergeboorte tot het einde der wereld.

Dit brengt mij tot mijn vierde punt.

4. Waarom wordt Christus het Lam genoemd?

Als Jezus Christus niet waarlijk naar Zijn Wezen en van eeuwigheid God is, als Hij niet de zelfstandige en onafhankelijke Jehova is, zijn allen die Hem dienen afgodendienaars. “Ik ben de HEERE, uw God. Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben”, Ex. 20: 2-3. “Want gij zult u niet buigen voor een andere god; want des HEEREN Naam is IJveraar! Een ijverig God is Hij”, Ex. 34: 14. De getuigenis die deze getrouwe en waarachtige Getuige van Zijn Godheid geeft, is voldoende: Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde, zegt de Heere, Die is en Die was en Die komen zal, de Almachtige”, Openb. 1: 8. En in vers 11 zegt Hij: “Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de

Laatste.” Als dat waar is, dan is er niemand voor Hem geweest en zal er niemand na Hem zijn en dat is het bewijs van Zijn eeuwigheid. Hoewel velen dit zullen ontkennen, zal Hij aan al Zijn vijanden tonen dat Hij de alziende en hartdoorzoekende God is. “En haar (van Izebel) kinderen zal Ik door de dood ombrengen; en al de Gemeenten zullen weten, dat Ik het ben Die harten en nieren onderzoek. En Ik zal ulieden geven een iegelijk naar uw werken”, Openb. 2: 23. Dit is ongewone taal voor een schepsel.

De Godheid van dit gezegende Voorwerp van het geloof, is de grootste steen des aanstoots en rots der ergernis waaraan de ongelovige zich zal stoten. “Ziet gij verachters, en verwonden u, en verdwijnt; want Ik werk een werk in uw dagen, een werk, hetwelk gij niet zult geloven, zo het u iemand verhaalt”, Hand. 13: 41. Maar degenen die door de leiding van de Geest dit wezenlijke geloofsartikel, de Godheid van de Zaligmaker, leren verstaan en geloven, zullen het voorrecht zien dat zij Hem mogen aanroepen als het Voorwerp van hun aanbedding en spoedig de gezegende uitwerking hiervan ervaren. “Want een iegelijk die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Welke zij niet geloofd hebben?” Rom. 10: 13-14. U zult Zijn naam tevergeefs aanroepen in het gebed, als u niet in Zijn Godheid gelooft. Noem Hem niet goed, tenzij u gelooft dat Hij God is. “Niemand is goed dan Een, namelijk God”, Matth. 19: 17. Maar u doet het goede als u gelooft dat Hij “Heere en Meester” is, want dat is Hij.

Geloofd zij God; Hij zorgt ervoor dat Zijn uitverkorenen zich niet stoten aan deze rots der ergernis. Hij zendt de Trooster, de Geest der waarheid van de Vader om van Hem te getuigen en ons te overtuigen van de noodzaak van Een Die machtig is om te redden. Het is dwaas om te spreken van eeuwige verlossing van de zonde en de satan, de dood en de hel door een schepsel, want "s mensen heil is ijdelheid”, Psalm 60: 13. “Die God is ons een God van volkomen zaligheid; en bij de HEERE, de Heere zijn uitkomsten tegen de dood”, Psalm 68: 21. Deze God van zaligheid is Jezus, want “de zaligheid is in geen Ander”, Hand. 4: 12. Deze ouderlingen weten wat zij moeten doen. Alle heirlegers des hemels brengen Hem Goddelijke eer, hoewel zovelen op aarde Hem die onthouden. Zij zijn “wijzer dan de kinderen des lichts in hun geslacht”, Luk. 16: 8, Engelse vertaling. “En als Hij wederom de Eerstgeborene inbrengt in de wereld, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden”, Hebr. 1: 6. Sion krijgt hetzelfde bevel: “Dewijl Hij uw HEERE is, zo aanbid Hem”, Psalm 45: 12.

Ik geloof niet dat er ooit een Ariaan was die een waarachtig getuigenis kon geven van het werk der bekering in zijn ziel, noch van zijn wedergeboorte door de Heilige Geest. Omdat zij vleeselijke mensen zijn en de Geest Gods niet hebben, kunnen wij niets van hen verwachten dan leugens en verwarring. “Want de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn en hij kan ze niet verstaan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden”, 1 Kor. 2: 14. De Zaligmaker zal altijd verheerlijkt worden door de Heilige Geest, waar deze Geest ook komt en Hij zal alleen verheerlijkt worden als God en Zaligmaker door degenen die deze Geest hebben. “Wanneer Die gekomen zal zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken. Die zal Mij verheerlijken”, Joh. 16: 13-14.

Het eerste krachtige bevel dat samenging met een Goddelijke lichtstraal in mijn ziel, was dit: “*Ga en bid tot Jezus Christus.*” Ik ging in gehoorzaamheid aan deze hemelse openbaring en in antwoord op dit eerste onvoorbereide gebed waarin ik de Heere Jezus aanriep, werd ik bevrijd uit zoveel werkelijke en ingebeelde verschrikkingen als een sterfelijk mens kan dragen. Zelfs met mijn doodsadem zou ik dit getuigenis geven en zweren dat het waar is. Hij die ontkent dat de Zaligmaker de zelfstandige, onafhankelijke Jehovah is, is nog in zijn natuurstaat, in een staat van ongeloof, en begeeft zich met rasse schreden naar de hel. “Want indien gij niet gelooft dat Ik Die ben, gij zult in uw zonden sterven”, Joh. 8: 24) en als zij in hun zonden sterven, kunnen zij niet komen, waar Christus is. Ik zie dat Gods kinderen overal worden onderwezen en dat Gods Woord overal wordt vervuld: “Doch de boze mensen en de bedriegers zullen tot erger voortgaan, verleidende en wordende

verleid”, 2 Tim. 3: 13.

Uit het hoofdstuk waaruit onze tekst is genomen, blijkt duidelijk dat deze geestelijke aanbidders het Lam evenveel hulde toebrengen als de Vader. “En alle schepsel dat in de hemel is, en op de aarde, en onder de aarde, en die in de zee zijn, en alles wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem, Die op de troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid. En de vier dieren zeiden: Amen”, Openb. 5: 13-14. “Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel de Zoon gegeven; opdat zij allen de Zoon eren, gelijk zij de Vader eren. Die de Zoon niet een, een de Vader niet, Die Hem gezonden heeft”, Joh. 5: 22-23.

Nu ik kort heb gehandeld over het Voorwerp van hun aanbedding, het Lam, *wil ik vervolgens behandelen waarom Hij zo wordt genoemd.*

- In de eerste plaats wordt Hij een Lam genoemd vanwege Zijn onschuld. Hij heeft geen zonde gedaan, “ook is er geen bedrog in Zijn mond gevonden”, 1 Petrus 2: 22. Toch behaagde het “de HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt” Jes. 53: 10.
- In de tweede plaats was Hij zachtmoedig en beminnelijk, toen Hij in handen van Zijn vijanden was en onderwierp Hij Zich aan hun wreedheid en razernij. Een lam verzet zich weinig in de handen van de slachter en nog minder in de handen van degene die het scheert. Geen dier van die grootte is zo zachtmoedig en gewillig. Er is niets aan een lam wat niet bruikbaar is. Ook is er niets in zijn aard wat vraatzuchtig, sluw, onbetrouwbaar of wreed is. De Zaligmaker wordt in Zijn zachtmoedigheid en beminnelijkheid met een lam vergeleken. “Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap dat stom is voor het aangezicht van zijn scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open. Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen, en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Want Hij is afgesneden uit het land der levenden, om de overtreding Mijns volks is de plaag op Hem geweest” Jes. 53: 7-8.
- In de derde plaats wordt Hij vergeleken met een lam vanwege Zijn verdienstelijkheid. Er is niets aan een lam wat niet bruikbaar is. Lamsvlees is uitnemend voedsel, als het niet het beste vlees is. Daarom zegt de Zaligmaker: “Mijn vlees is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank”, Joh. 6: 55. “Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uiterste dage”, Joh. 6: 54. Dit geestelijke eten en drinken wijst op de verborgen vereniging die er is tussen Christus en de gelovige. Zoals het voedsel dat ontvangen, verteerd en vermengd wordt, ieder gedeelte van het lichaam voedt en versterkt, zo voelt de ziel die de Zaligmaker door het geloof in zijn hart ontvangt als de Gekruisigde, dat de doodstraf en de dood van zijn ziel zijn weggenomen en dat hij het geestelijke leven ontvangen heeft. “Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij en Ik in hem”, Joh. 6: 56. Al het andere voedsel vergaat, maar dit voedsel is geestelijk en Goddelijk en niet minder dan een eeuwige “vette maaltijd” Jes. 25: 6. Dit voedsel kan een bedrukte geest onderhouden, een omkomende ziel levend maken en voeden, en de grenzeloze begeerten van deze ziel vervullen met de liefde Gods. Zulke zielen zouden moeten leven boven de vrees voor de dood, zoals ze zeker zullen leven boven de macht van alles wat dood genoemd wordt. “Die dit brood eet, zal in der eeuwigheid leven,” Joh. 6: 58.

De wol van een lam is uitstekend geschikt voor kleding en de huid kan voor andere dingen worden gebruikt. “De lammeren zullen zijn tot uw kleding, en de bokken de prijs des velds”, Spr. 27: 28. Ik geloof dat er een lieflijke betekenis in deze tekst ligt: “En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en de geest in u geven, en gij zult levend worden”, Ezech. 37: 6. De Zaligmaker is echter niet alleen voedsel voor onze zielen, maar ook onze kleding. “Doet aan de Heere Jezus Christus”, Rom. 13: 14) en wandelt alzo in Hem. Hij bedekt ons. “Welzalig is hij wiens zonde bedekt is”, Psalm 32: 1. “De mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan” Jes. 61: 10. En als Hij dat niet doet, zullen we

naakt gevonden worden. Kort gezegd, we moeten Hem eten of sterven; we moeten met Zijn gerechtigheid bekleed zijn anders zullen we veroemd worden. Dit is de waarheid.

In de vierde plaats is er geen andere fontein geopend voor de zonde dan het bloed van het Lam. Allen die in de hemel zijn, hebben “hun lange klederen gewassen, en hebben ze wit gemaakt in het bloed des Lams”, Openb. 7: 14. Als Hij ons niet wast, hebben wij geen deel aan Hem, Joh. 13: 8. Alleen de reiniging kan ons geweten vrijmaken van de prikkel der zonde, van de vloek en toom van de wet of van dode werken, “om de levende God te dienen”, Hebr. 9: 14. Wie vreemdeling is van het bloed des Lams, wordt vervolgd en opgejaagd door de toom van God, het oordeel des doods en een schuldig geweten. Geen fontein dan het bloed des Lams kan onze harten reinigen van een kwaad geweten, Hebr. 10: 22. Geen vrede, geen verzoening en geen vriendschap kan er zijn met een God Die de zonde wreekt, dan door de toepassing van Zijn verzoenende bloed. Dit is “het bloed der besprenging dat betere dingen spreekt dan Abel”, Hebr. 12: 24. Achter het verzoenende bloed van het Lam ontkwamen de Israëlieten in Egypte aan het zwaard van de verderfengel. “Door het geloof heeft hij (Mozes) het Pascha uitgericht, en de besprenging des bloeds, opdat de verderver der eerstgeborenen hen niet raken zou”, Hebr. 11: 28.

Gij, farizeïsche bepleiters van een vorm van godzaligheid, die zo hebt gezegd: “O, Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt, geef ons uw vrede”, ziet toe dat u deze Fontein niet verwerpt. Als u dat doet, verwerpt u alle vrede en verzoening met God. Het gevolg hiervan zal zijn een vreselijke scheiding en een oneindige afstand tussen u en de Fontein des levens. Een eeuwige oorlog zal ontketend worden en het verlies zal geheel aan uw zijde zijn. Hij zal Zijn zwaard uittrekken en het zal neerkomen “ten oordeel op het volk van Zijn vervloeking” Jes. 34: 5. “Want met vuur en met Zijn zwaard zal de HEERE in het recht treden met alle vlees; en de verslagenen des HERREN zullen vermenigvuldigd zijn” Jes. 66: 16. U, die de fontein van het bloed des Lams veracht, zult Zijn toorn voelen. Hoewel u nooit gebeden hebt of u deel mocht krijgen aan Hem, zult u straks bidden of u voor Hem verborgen kunt worden. “En de koningen der aarde, en de groten, en de rijken, en de oversten over duizend, en de machtigen, en alle dienstknechten, en alle vrijen verborgen zichzelf in de spelonken en in de steenrotsen der bergen. En zeiden tot de bergen en de steenrotsen: Valt op ons en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op de troon zit en van de toom des Lams”, Openb. 6: 15-16.

Voor hen die dit Lam niet tot hun Zaligmaker hebben, zal Hij een onverbiddelijke Rechter zijn. Zij die Zijn genade nooit zochten, zullen Zijn toom voelen. Hij zal Zijn vijanden voor altijd vervloeken: “Gaaf weg van Mij, gij vervloekten”, Matth. 25: 41) en zij zullen Hem vloeken: “Hij zal zeer toornig zijn, dan zal hij vloeken op zijn koning en op zijn God”, Jes. 8: 21. Met dit vloeken zullen zij hun eigen ziel doorsteken en dat tot in alle eeuwigheid. Gelukkig en eeuwig zalig is die ziel, die van zichzelf kan zeggen: “Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon reinigt ons van alle zonde”, 1 Joh. 1: 7. De beste werken van de heiligen moeten gewassen worden. Onze vuile en verderfelijke lichamen moeten gewassen worden in de fontein van het bloed des Lams Ze moeten veranderd worden en ontdaan worden van alle verderfelijkeheid. Ze moeten opgewekt worden in de verderfelijkeheid waarmee we bekleed zullen worden wanneer de dood verslonden zal worden door het leven. “Dezen zijn het die uit de grote verdrukking komen, en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor de troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel”, Openb. 7: 14-15.

Hij wordt genoemd het Lam “Dat geslacht is van de grondlegging der wereld”, Openb. 13: 8. Inderdaad is Hij in de eeuwigheid al gedood in de raad Gods. In Gods geheime raad en voorkennis was Zijn dood besloten, beschikt, vastgesteld en bepaald in alle eeuwigheid. Als Jezus over Zijn dood spreekt, zegt Hij: “Hiertoe ben Ik geboren, en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen”, Joh. 18: 37. Door Gods bepaalde raad en voorkennis werd Hij overgegeven, hoewel hij in de middellijke weg door

de handen van goddeloze mensen genomen werd en “door de handen der ongelovigen aan het kruis gehecht en gedood” werd, Hand. 2: 23. Hij is “het Lam Dat geslacht is van de grondlegging der wereld.” Hij is afgebeeld door de offeranden die Abel bracht. Dit waren lammeren, de “eerstgeborenen zijner schapen”, Gen. 4: 4. Door het geloof zag Abel door deze lammeren heen op het Lam Gods, het beloofde vrouwenzaad, Dat komen zou. “Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kaïn”, Hebr. 11: 4. Daarom zag de Heere “Abel en zijn offer aan, maar Kaïn en zijn offer zag Hij niet aan”, Gen. 4: 4-5. Dat merkte Kaïn en daarom “ontstak hij zeer en zijn aangezicht verviel”, Gen. 4: 6. God zag Abel aan in Christus Jezus en Abels geloof zag door het beeld op het tegenbeeld. Daarom zag God zijn offer aan. Als er geen sprake was geweest van een daad des geloofs en een voorwerp van het geloof, dan zou het offer niet meer geweest zijn dan een ijdele gave en zou Abel het volgende antwoord gekregen hebben: “Ik heb geen lust aan het bloed der varren, noch der lammeren, noch der bokken. Wie heeft zulks van uw hand geëist?”, Jes. 1: 11-12. “Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kaïn, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft dat hij rechtvaardig was, also God over zijn gave getuigenis gaf; en door hetzelfde geloof spreekt hij nog, nadat hij gestorven is”, Hebr. 11: 4.

Het Lam is geslacht van de grondlegging der wereld. Dit gebeurde naar Gods besluit en is op symbolische wijze afgebeeld. In werkelijkheid is Rijgeslacht in de avond van de wereld of “ten ure des avondmaals”, Luk. 14: 17. Paulus zegt dat Hij in de voleinding der wereld is “geopenbaard, om de zonde te niet te doen door Zijnszelfs offerande”, Hebr. 9: 26. Dit werd onder de wet iedere dag afgebeeld, opdat de Israëlieten zouden terugzien en zouden zien hoe ieder kind van God was gered en opdat ze vooruit zouden zien in de hoop op en de verwachting van de Zaligmaker Die komen zou. Hij zal “de Hoop Zijns volks en de Sterkte der kinderen Israëls zijn”, Joël 3: 16. Voor hen was Hij ook de Hoop Die komen zou. Vanwege die Hoop werd Paulus beschuldigd, Hand. 26: 7. “Dit nu is het, wat gij op het altaar bereiden zult: twee lammeren die eenjarig zijn, des daags, gedurig-lijk. Het ene lam zult gij des morgens bereiden; maar het andere lam zult gij bereiden tussen de twee avonden. Het zal een gedurig brandoffer zijn bij uw geslachten, aan de deur van de tent der samenkomst, voor het aangezicht des HEEREN; aldaar zal Ik met ulieden komen, dat Ik aldaar met u spreke”, Ex. 29: 38, 39, 42. Zo werd het Lam Gods iedere morgen en iedere avond aan Israël voorgesteld, totdat het vreselijke monster, die vijand van God, Antióchus, beval dat er aan de afgoden geofferd zou worden en veel Israëlieten dit bevel opvolgden. Hij verbood brandoffers, offers en drankoffers in de tempel en verontreinigde het heiligdom, 1 Mak. 1: 41-46. Ja, hij maakte zich groot tot aan de Vorst diens heirs, en van Dezelve werd weggenomen het gedurig offer, (van het morgen- en avondlam); en hij wierp de waarheid ter aarde”, Dan. 8: 11.

De Zaligmaker werd afgebeeld door het paaslam. Dit werd ook wel het Pascha genoemd en herinnerde aan de bevrijding van de Israëlieten uit Egypte en aan het zwaard van de verderfengel waaraan zij ontkomen waren door het verzoenende bloed van het paaslam aan hun deurposten. Deze bevrijding uit Egypte en de ontkoming aan de Goddelijke toom, moest hen in het geloof leiden tot de grote Bevrijder, Die hun hart zou bevrijden van hun geestelijke vijanden, die veel gevaarlijker zijn dan Farao, en van het juk en de vloek der wet, en die zijn veel zwaarder dan het juk der slavernij in Egypte. Dit jaarlijkse offer moest hen leren dat Christus eenmaal voor allen zou sterven. Als Hij in de wereld gekomen was, zou Hij Zichzelf offeren en door deze offerande zou Hij in eeuwigheid alle uitverkorenen uit de wereld volmaakt maken of heiligen. De uitverkorenen zijn degenen die in de raad Gods apart gezet zijn om verlost, gered en verheerlijkt te worden door Christus Jezus.

Dit leidt ons tot ons volgende punt.

5. Waarom wordt er muziek gemaakt?

Door David werden de harpen bestemd voor de Levieten. In de dienst van God moesten instrumentale en gezongen muziek samengaan. “En David zeide tot de overste der Levieten, dat zij hun broeders, de zangers, zouden stellen met muziekinstrumenten, met luiten, en harpen, en

cimbalen, dat zij zich zouden doen horen, verheffende de stem met blijdschap”, 1 Kron. 15: 16. Toch waren harpen al lang voor Davids dagen in zwang. In de dagen van Adam leefde Jubal, “de vader van allen, die harpen en orgelen handelen”, Gen. 4: 21. Laban zegt tegen Jakob dat hij hem weggezonden zou hebben “met vreugde, en met gezangen, en met trommel en harp”, Gen. 31: 27. In Sauls dagen lezen we van “een hoop profeten, van de hoogte afkomende, en voor hun aangezichten luiten, en trommelen, en pijpen en harpen”, 1 Sam. 10: 5. Deze harpen werden gebruikt in de dienst van God en beeldden de hemelse muziek van de gelovige harten onder de nieuwe bedeling af. Dan zal de Kerk Gods zijn “als Eden, en haar wildernis als de hof des HEEREN; vreugde en blijdschap zullen daarin gevonden worden, dankzegging en een stem des gezangs”, Jes. 51: 3.

De melodie of muziek uit onze tekst werd waarschijnlijk bij *drie gelegenheden* gespeeld.

Deze muziek klonk bij de kroning van de Koning der koningen en bij de overwinningen die Hij zeker behalen zou over Zijn eigen vijanden en die van Zijn Kerk. “En ik zag toen het Lam één van de zegelen geopend had, en hoorde één uit de vier dieren zeggen als een stem van een donderslag: Kom en zie! En ik zag, en ziet een wit paard, en Die daarop zat, had een boog; en Hem is een kroon gegeven, en Hij ging uit overwinnende en opdat Hij overwon”, Openb. 6: 1-2.

- In de eerste plaats zien we de Heere der heirscharen en de God der legermachten, gezeten op een paard. De kleur en de onversaagde moed van het paard duiden op de reinheid, de snelheid en de onweerstaanbare kracht van het Evangelie der zaligheid in haar snelle voortgang. Een machtige verlossing wordt vergeleken met de snelheid en onversaagde moed van dit oorlogsdier. “Was de HEERE ontstoken tegen de rivieren? Was Uw toom tegen de rivieren, was Uw verbolgenheid tegen de rode zee, dat Gij op Uw paarden reed en Uw wagens van heil?”, Hab. 3: 8.
- In de tweede plaats wordt de Heere voorgesteld met een boog, dat is Zijn Woord, in Zijn hand. “De naakte grond werd ontbloot door Uw boog, om de eisen aan de stammen gedaan door het woord”, Hab. 3: 9. Deze boog, die het Woord van Christus is, wijst op de overtuigende en overbuigende kracht die de Geest van de prediking doet uitgaan in de harten van zondaren. Deze doordringende en doorborende kracht wordt vaak vergeleken met de pijlen die met deze boog worden afgeschoten. “Want de pijlen des Almachtigen zijn in mij, welker vurig venijn mijn geest uitdrinkt; de verschrikkingen Gods rusten zich tegen mij”, Job 6: 4.
- In de derde plaats wordt de Zaligmaker voorgesteld met een kroon, die Hem gegeven is. Dit duidt op Zijn kroning in de hemel, die een vervulling is van de volgende profetie: “En gij, o onheilig, goddeloos vorst van Israël, wiens dag komen zal, ten tijde der uiterste ongerechtigheid. Alzo zegt de Heere HEERE Doe die hoed weg en hef die kroon af, deze zal dezelfde niet wezen; Ik zal verhogen dien die nederig is, en vernederen dien die hoog is. Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja, zij zal niet zijn, totdat hij kome die daartoe recht heeft, en dien Ik dat geven zal”, Ezech. 21: 25-27. Wie kan er recht hebben op Davids kroon en hoed dan Christus? Hij is de vrucht uit Davids lendenen; zoveel het vlees aangaat, en Hij is opgewekt om op Zijn troon te zitten, Hand. 2: 30. Hij is “de hoorn der zaligheid” die is opgewekt “in het huis van David Gods knecht”, Luk. 1: 69. Hij zit “op de troon van David en in zijn koninkrijk om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des HEEREN der heirscharen zal zulks doen”, Jes. 9: 7. Hij heeft het niet alleen beloofd, maar Hij zal het ook doen. *De oorzaak* van deze muziek in onze tekst is dus de kroning van Christus in de hemel. Hij is “de Koning der koningen en de HEERE der heeren.”

Vervolgens werd er muziek gemaakt vanwege de heerlijke overwinningen die Hij voor Zijn Kerk zou behalen. Dit blijkt uit het volgende verslag, wat erop wijst dat de goddelozen die de “boog van God”

weerstaan en zich verzetten tegen “het zwaard des Geestes” aan het oorlogszwaard overgegeven zullen worden en zullen vallen onder de verslagenen.

Op dit alles wijst het oorlogspaar met zijn oorlogskleur dat achter het verheven witte paard aankomt. “En toen Het het tweede zegel geopend had, hoorde ik het tweede dier zeggen: Kom en zie! En een ander paard ging uit, dat rood was; en dien die daarop zat, werd macht gegeven de vrede te nemen van de aarde, en dat zij elkander zouden doden, en hem werd een groot zwaard gegeven”, Openb. 6: 3-4.

Het volgende paard stelt de honger voor, een vanzelfsprekend gevolg van de oorlog. Voordat er een leger doortrekt, is een land als de hof van Eden, daarna als een woeste wildernis, Joël 2: 3. Een leger is als de Egyptische sprinkhaan die “niets groens aan de bomen” overlaat, Ex. 10: 15. Dit wordt afgebeeld door de zwarte kleur van dit paard en door de weegschalen in de hand van zijn berijder. “En toen Het het derde zegel geopend had, hoorde ik het derde dier zeggen: Kom en zie! En ik zag, en ziet een zwart paard, en die daarop zat, had een weegschaal in zijn hand En ik hoorde een stem in het midden van de vier dieren, die zei: Een maatje tarwe voor een penning, en drie maatjes gerst voor een penning; en beschadig de olie en de wijn niet”, Openb. 6: 5-6.

Het volgende visioen toont de verschrikkelijke gevolgen van oorlog en honger. Het toont ook het zekere verderf dat de zondaren op hun ziel doen neerdalen en de dood en de honger die zij over hun lichaam brengen door hun opstand tegen God. Dit paard is het verderf, met de dood op zijn rug en de hel op zijn hielen. “En toen Het het vierde zegel geopend had, hoorde ik een stem van het vierde dier, die zei: Kom en zie! En ik zag, en ziet een vaal paard en die daarop zat, zijn naam was de dood; en de hel volgde hem na. En hun werd macht gegeven om te doden tot het vierde deel der aarde, met het zwaard, en met honger, en met de dood en door de wilde beesten der aarde”, Openb. 6: 7-8.

Zo zingen de dieren en de ouderlingen die de kroning van Christus aanschouwd hebben en door Hem de zaligheid verkregen hebben en die de oorlogen, de honger, het verderf en de oordelen die over hun opstandige vervolgers en tegenstanders zullen komen, gezien hebben dit verheven lied en maken deze heerlijke melodie met hun harpen. Deze harpen werden opnieuw gebruikt bij de volkomen overwinning op de Paus en de hoer van Babylon, die Izebel genoemd wordt. Deze overwinning werd behaald door het geloof in het bloed des Lams. Het was een overwinning op hun boosheid en op hun afdwalingen en daarom worden ze maagden genoemd “die met vrouwen niet bevlekt zijn”, Openb. 14: 4. Dat wil zeggen dat ze niet verdorven of bevlekt zijn door hoererij te bedrijven met Izebel en dat ze niet als zij hun gezicht geblanket hebben, 2 Kon. 9: 30; Openb. 2: 20. Ook hebben ze niet gehoereerd met de hoer van Babylon “met welke de koningen der aarde gehoereerd hebben”, Openb. 17: 2.

De harpen worden bespeeld door hen die staan aan “de glazen zee.” Met deze zee wordt de bediening van het Evangelie bedoeld. Ze wijst terug naar de glazen zee (of wasvat) die door Mozes gemaakt is voor de priesters om zich in te wassen en die vanwege de zuiverheid, de helderheid en de hartverwarmende troost van de bediening van het Evangelie vergeleken wordt met “een glazen zee met vuur gemengd”, Openb. 15: 2), terwijl het Evangelie vergeleken wordt met een spiegel waarin de gelovige kijkt, totdat hij “naar het beeld van Christus van gedaante veranderd wordt, van heerlijkheid tot heerlijkheid”, 2 Kor. 3: 18.

De kinderen van God worden ons hier staande voorgesteld. Christus, Die de Hoofdsom en het Middelpunt van het Evangelie is, is onze Zee, ons Wasvat, of de Fontein geopend tegen de zonde en de onreinheid door Wie wij gereinigd en vernieuwd worden. De heiligen staan bij de glazen zee. Dit wijst erop dat ze de overwinning behaald hebben over de Paus - of de antichrist en over zijn beeld - of geestelijke macht - en over zijn teken op het voorhoofd en de hand, dat velen in hun leven ontvangen. Dit dubbele teken op onze hand en ons voorhoofd wijst eerst op de eed van trouw aan hem, waarin we beloven dat we hem in zijn boosheid zullen verdedigen. Het teken op het voorhoofd wijst erop dat we openlijk zijn vervloekte zaak aanhangen. Degenen die aan de glazen zee staan, hebben echter zowel

het beest als de hoer overwonnen. Zij zijn niet verslagen door de één en niet bevlekt door hoererij te bedrijven met de ander. Daarom staan zij aan de glazen zee met de harpen van God in hun hand, Openb. 15: 2.

Kort gezegd, de Zaligmaker heeft als de enige Middelaar Gods en der mensen het boek der wet genomen, het gepredikt, het vervuld, het verheerlijkt en Zijn volk van de vloek van de wet verlost. Als Profeet heeft Hij het boek des levens genomen en het bekend gemaakt. Beide boeken werden gepredikt: “Want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN Woord uit Jeruzalem” Jes. 2: 3. Bij de kroning van Christus, toen Hij Zijn troon beklom en het boek der openbaring, of een “dubbel” van Zijn Koninkrijk ontving, zongen de dieren en de ouderlingen hun liederen en maakten deze harpen muziek. Dit brengt ons tot onze zesde gedachte.

6. Waarom worden de gouden fiolen zo genoemd?

Laten we er opmerkzaam op zijn, dat er onder de oude wet een gouden tafel was en dat er nog veel meer heilige dingen waren die in dit wonderlijke boek der Openbaring genoemd worden. “Want de tabernakel was toebereid, namelijk de eerste, in welke was de kandelaar, en de tafel, en de toonbroden, welke genaamd wordt het heilige”, Hebr. 9: 2. Dit hof was een voorafschaduwung van Christus in de staat van Zijn vernedering en van de Kerk in haar strijdende staat. De kandelaar stelde de Kerk voor, Openb. 1: 20.

De gouden tafel beeldde de vlezin tafelen van de harten van de gelovigen af, waarin de wet is geschreven “door de Geest van de levende God”, 2 Kor. 3: 3) en waarin Christus woont door het geloof, Ef. 3: 17. Het toonbrood stelt Christus voor als het Brood des levens “opdat de mens daarvan ete, en niet sterve”, Joh. 6: 5. Dit toonbrood is een afschaduwung van Gods kinderen waarvan geldt: zo zijn wij velen één lichaam”, 1 Kor. 10: 17. Als zij Christus door het geloof eten, zullen zij tenslotte verschijnen in de ware tabernakel, of de hemel zelf, “in Gods aanwezigheid”, Hebr. 10: 24; of voor Zijn aangezicht. “Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien”, Matth. 5: 8.

Op deze gouden tafel stond de gouden kandelaar die met zijn zes armen de Kerk van God of de zeven Gemeenten in Klein-Azië voorstelde, Openb. 1: 4. Op die tafel stonden ook sommige gouden fiolen of kruiken, gevuld met reukwerk. Dit vermeldt Josephus in zijn geschiedenis van de Joden en het staat ook in het tweede hoofdstuk van Ezra. Deze gouden fiolen vol reukwerk wijzen op de harten van de gelovigen die zijn gezegend met de Geest der genade en der gebeden. “En het getal van deze was: duizend gouden drankofferschalen, duizend zilveren drankofferschalen, negenentwintig zilveren rookpannen, dertig gouden bekers”, 3 Ezra 2: 13. Opnieuw wordt van dat wonderlijke artikel melding gemaakt: “En hij [Antiochus] nam de tafel der toonbroden, en de sprengbekkens, en de fiolen, en de gouden wierookschalen, en het voorhangsel, en de kronen, en het gouden sieraad, dat in de tempel gezien werd, en hij trok het alles af, 1 Makk. 1: 23. Dit zou de vervulling zijn van een oude profetie die Antióchus betrof: “Ja, hij maakte zich groot tot aan de Vorst diens heirs, en van Dezelve werd weggenomen het gedurig offer, en de woning Zijns heiligdoms werd neergeworpen”, Dan. 8: 11. Hieruit blijkt dat de gouden fiolen uit onze tekst verwijzen naar de fiolen die in het heiligdom des Heeren waren geplaatst, die van goud waren gemaakt en gevuld waren met wierook. Deze gouden fiolen met aangenaam reukwerk, die geplaatst waren op de gouden tafel in het heiligdom, beeldden de geestelijke gebeden af die uit de vlezin tafelen van gelovige harten zouden opstijgen in de tijd van het Evangelie. Dan zou het Goddelijke liefdesvuur dat op Christus, het altaar, ontstoken zou worden, de gebeden een zeer aangename reuk geven en zou de Kerk de ware tabernakel worden die God Zelf heeft gespannen en waarin de Geest der genade en der gebeden Zelf zou wonen, als in Zijn eigen heiligdom.

Soms wordt een gelovig hart dat begenadigd is met de olie van de Heilige Geest in de Schrift “een vat van een olielamp” genoemd. “Maar de wijzen namen olie in haar vaten”, Matth. 25: 4. Deze Goddelijke olie, die de belijdenis van de gelovige voedt, maakt hem tot “een brandende en lichtende

kaars”, Joh. 5: 35. Ja, dit doet zijn licht voor de mensen schijnen en zijn goede werken worden zichtbaar door dit licht.

Soms wordt een gelovig hart dat vervuld is met de troost van de Geest, vergeleken met “nieuwe wijn in nieuwe lederzakken”, Matth. 9: 17. Dit is vanwege de onuitsprekelijke vreugde en blijdschap die de gelovige voelt en ervaart in de gemeenschap met de Zaligmaker. Dit maakt de dienst van God tot de blijdschap van zijn ziel en de vreugde van zijn hart.

In de woorden van onze tekst wordt een beproefd, gelovig hart dat vervuld is met de Heilige Geest een “gouden fiool” genoemd. Ik wil proberen dit op de volgende manier te verklaren.

- (1) Waarom wordt Gods kind een fiool genoemd?
- (2) Waarom wordt er gesproken over een gouden fiool?
- (3) Wat is reukwerk?

(1) In de eerste plaats is een gelovig hart vervuld met reukwerk, of de gebeden der heiligen. Een gelovig hart wordt een gouden fiool genoemd om de gebeden van de gelovige te onderscheiden van de smeekbeden van de vormdienaar. Zijn gebeden staan in zijn boek, zitten in zijn zak of worden hem achterna gedragen onder de arm van zijn dienaar, zodat iedereen kan zien dat de meester gaat werken of een vermoeiende taak gaat verrichten. Er is verschil tussen een biddend hart en een gebedenboek. Een fiool vol reukwerk en een zak met papieren zijn twee dingen. Omdat deze fiolen met reukwerk gemist worden, klaagt de Heere: “Dit volk genaakt Mij met hun mond, en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij. Doch tevergeefs eren zij Mij”, Matth. 15: 8-9.

De gebeden der heiligen worden gouden fiolen vol reukwerk genoemd om ze te onderscheiden van de haastige en vurige gebeden van de verontruste huichelaar. Deze handelt in opwellingen en uit plotselinge beroering, wanneer de vrees voor de dood of het knagen van zijn geweten hem daartoe aanzetten. God hoort nooit van hem, tenzij hij in grote beroering is. “Zal God zijn geroep horen als benauwdheid over hem komt? Zal hij zich verlustigen in de Almachtige? Zal hij God aanroepen te aller tijd?” Job. 27: 9-10. Nee, “als hun bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken”, Hos. 5: 15) en zeggen: “Sta op en verlos ons”, Jer. 2: 27. Veel beloften worden gedaan en veel gebeden worden opgezonden. Zij omsingelen hun Maker met leugens, Hos. 12: 1), vleien Hem met hun lippen en “spreken met een dubbel hart”, Psalm 12: 3. Maar wanneer zij verlost zijn, zeggen zij: “Wij zijn heren, wij zullen niet meer tot U komen”, Jer. 2: 32. Van zulke vurige gebeden kunnen we hetzelfde zeggen als van de liefde van sommige mensen, namelijk dat ze te hartstochtelijk is om stand te kunnen houden. “Wat zal Ik u doen, o Efraïm! Wat zal Ik u doen, o Juda! Dewijl uw weldadigheid is als een morgenwolk, en als een vroegkomende dauw, die heengaat”, Hos. 6: 4.

Al deze gebeden komen voort uit de vrees voor het oordeel en niet uit haat tot de zonde, liefde tot God of begeerte naar heiligheid. “De zondaren te Sion zijn verschrikt; beving heeft de huichelaars aangegrepen. Zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwige gloed wonen kan?”, Jes. 33: 14.

De gouden fiolen met reukwerk onderscheiden de geestelijke aanbidding van de heiligen van de opgeblazen vertoning van toewijding van duizenden mensen. Hiermee proberen zij alleen maar de goedkeuring van de mensen, hun levensonderhoud of een gunst te winnen. De wolf moet de huid van een schaap aantrekken, voordat hij de schapen kan scheren of een vlies kan bemachtigen. “Maar wacht u van de valse profeten, die in schaapsklederen tot u komen”, Matth. 7: 15. “Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden; want gij eet de huizen der weduwen op, en dat onder de schijn van lang te bidden; daarom zult gij te zwaarder oordeel ontvangen”, Matth. 23: 14. Maar de gelovige heeft de Geest van het gebed in zijn hart. Dit gebed staat niet alleen in zijn boek, zoals bij de vormdienaar, en ontstaat niet in een storm, zoals bij de verschrikte huichelaar. Ook komt het niet alleen uit zijn mond, zoals bij de Schriftgeleerde. Alle gebeden komen voort uit de geest, uit een beproefd, gereinigd en gelovig hart. De gebeden die vergaard worden in deze gouden fiool zullen blijven zolang de gelovige leeft en zullen aangenaam zijn voor God in Christus Jezus, zolang er een

gelovige is in de wereld. “Laat de redenen mijns monds en de overdenking mijns hanen welbehaaglijk zijn voor Uw aangezicht, o HEERE, mijn Rotssteen en mijn Verlosser!” Psalm 19: 15.

(2) In de tweede plaats wordt een gelovig hart een gouden fiool genoemd vanwege de vele vurige verzoeken die hem ten deel vallen: God heeft Zijn volk gekeurd in “de smeltkroes van ellende”, Jes. 48: 10. Hij heeft ook beloofd: “Ik zal hen louteren, gelijk men zilver loutert, en beproeven, gelijk men goud beproeft”, Zach. 13: 9. Zo zal Hij een mens dierbaarder maken “dan fijn goud van Ofir” Jes. 13: 12. In de Bijbel worden geloof, gerechtigheid en de beproeving van het geloof vaak “goud” genoemd. Dit is het zwaarste en kostbaarste metaal en de zuivering van goud vereist de meeste hitte. Daarom leest u dat het goud verdonkert en het fijne goud verandert, Klaagt 4: 1) en dat de getrouwe stad tot een hoer wordt, fes. 1: 21. U leest dat de Zaligmaker is “omgord aan de borsten met een gouden gordel”, Openb. 1: 13.

“Gerechtigheid zal de gordel Zijner lendenen zijn” Jes. 11: 5. U leest van de beproeving van ons “geloof, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt”, 1 Petrus 1: 7. U leest dat de Zaligmaker de Laodicensen de volgende raad geeft: “Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd, opdat gij rijk moogt worden”, Openb. 3: 18. Dit goud duidt op “beproefd geloof”, want “heeft God niet uitverkoren de armen -11ezer wereld om rijk te zijn in het geloof?”, Jak. 2: 5. Kort gezegd, een mens wiens hart is doorzocht en beproefd en gereinigd door het geloof en wiens hart zich in ootmoedig vertrouwen op God verlaat - want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid - is één van de gouden fiolen die in onze tekst genoemd worden. Dit is een eerlijk, rein, beproefd hart, dat gereinigd is door het geloof en geleid wordt door de Heilige Geest. De gebeden die uit dit hart voortkomen, worden vergeleken met aangename wierook in gouden fiolen: “Mijn gebed worde gesteld als reukwerk voor Uw aangezicht”, Psalm 141: 2. Zulke gebeden zijn als aangenaam reukwerk en de Heere heeft er een behagen in. “Toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet en uw gedaante is liefelijk”, Hoogl. 2: 14. Deze geestelijke gebeden in het hart worden vergeleken met fiolen vol reukwerk om ons te leren dat zowel de fiolen als het reukwerk er altijd zullen zijn. Goud zal niet roesten en reukwerk zal niet gaan stinken. Zij zijn als een mengsel van welriekende geuren in een kruik. Van deze fiool vol welriekende geuren kunnen we zeggen wat de Zaligmaker zegt in de gelijkenis van de wijnzakken: “Maar men doet nieuwe wijn in nieuwe lederzakken, en beide tezamen worden behouden”, Matth. 9: 17.

In de derde plaats worden de gebeden van de heiligen met reukwerk vergeleken als een verwijzing naar de zalfolie die gemaakt werd voor de wijding van Aäron en zijn zonen. “Gij nu, neem u de voornaamste specerijen, de zuiverste mirre, vijfhonderd sikkels, en specerijkaneel, half zoveel namelijk tweehonderd en vijftig sikkels, ook specerijkalmus, tweehonderd en vijftig sikkels. Ook kassie, vijfhonderd, naar de sikkels des heiligdoms, en olie van olijfbomen een hin. En maak daarvan een olie der heilige zalving”, Exod. 30: 23-25. Deze olijfolie en verschillende specerijen beeldden op heerlijke wijze de gezegende zalving van de Geest aller genade af. Aäron en zijn zonen en de tabernakel werden ermee gezalfd. Zo heeft de gezegende Zaligmaker, Die gezalfd is met de volheid van de Geest, een klein deel van deze welriekende olie op Zijn Kerk en volk uitgestort. Dit is geen kleine vreugde voor hen, want “olie en reukwerk verblijdt het hart”, Spr. 27: 9. Hieraan besteedt de Zaligmaker bijzondere aandacht: “Wie is zij, die daar opkomt uit de woestijn, als rookpilaren, beroekt met mirre en wierook, en met allerlei poeder des kruideniers?”, Hoogl. 3: 6.

De gebeden van de heiligen kunnen reukwerk genoemd worden, vanwege de verschillende vruchten die samengaan met een oprecht gebed. Gods kind wordt gezegd dat het met vrijmoedigheid moet “toegaan tot de troon der genade”, Hebr. 4: 16. Hij bidt tot een God Die hij kent en daarom aanbidt hij “de HEERE in de heerlijkheid des heiligdoms”, 1 Kron. 16: 29. Hij komt met eerbied, met kinderlijke vrees, met levende woorden en met ijver. Hij bidt in de Geest en met het verstand, 1 Kor. 14: 15. Hij vraagt in het geloof, pleit op de beloften, dringt ernstig aan en worstelt. Hij bidt in

hoop, in de verwachting dat hij gehoord en verhoord zal worden. Ten slotte onderwerpt hij zich aan de wil van zijn God en zijn smeekbeden gaan vergezeld van waken en wachten. Hij bidt voor zichzelf en voor anderen, belijdt zijn zonden, begeert wat hij nodig heeft en zegent God voor wat hij heeft gekregen en zulke offeranden zijn de Heere aangenaam. Er is een vlam van Goddelijke liefde in zijn hart en zijn vurige verlangens richten zich naar de hemel. God toont Zijn goedkeuring over deze gebeden even duidelijk als Hij die toonde over de gaven van de wijzen, die door een droom uit de hemel vermaand werden om niet weder te keren tot Herodus, maar door een andere weg te vertrekken, Matth. 2: 12. Deze fiolen vol reukwerk worden *de gebeden der heiligen* genoemd.

Deze verschillen zeer veel van de gebeden van de ongevoelige zondaar die zijn gebeden opzegt of, zoals dat gewoonlijk genoemd wordt, zijn gebeden opleest. De gouden fiool staat voor een “nieuw hart”, een “beproefd hart” en een “gelovig hart” en dit zijn allemaal gaven van God. De Geest der genade en der gebeden is een zegen die beloofd is in het verbond der genade. Daarom zijn zowel de fiolen als het reukwerk gaven van God en ontvangen de heiligen deze van God. In zijn listigheid gebruikt de satan alle vruchten van de akker van de mens om hem zelf aan het werk te zetten, zodat hij geen dank verschuldigd is aan God voor de “schikkingen des harten” en “het antwoord der tong”, Spr. 16: 1. Zolang de mens met menselijke goederen kan handelen, hoeft de duivel niet bang te zijn dat hij naar God gaat om hulp, want tot Hem zal de zondaar zich het laatst wenden en hij zal nooit tot God gaan voor zijn voorraad goederen is uitgeput. De dwaas die op zijn eigen kosten de toren begon te bouwen zonder de kosten uit te rekenen, ging door tot heel zijn voorraad was uitgeput, hij zelf geruïneerd was en anderen hem bespotten vanwege zijn dwaze poging en pas daarna gaf hij het op. Ik verstout mij om te beweren dat God mij een heel verkeerd inzicht heeft gegeven in de zaak van het gebed, als - en dit is te vrezen - er niet velen zijn die nu tevreden zijn met een vormelijk gebed zonder de Geest en die in de grote dag tevergeefs zullen roepen om olie in hun vaten en dit reukwerk in hun fiolen. Dan zullen hun lampen uitgaan in een walm en in plaats van reukwerk zal er stank zijn. De ijdele herhalingen van de heidenen zijn verboden. Zoek de gezegende Geest van God om uw zwakheden in het gebed te hulp te komen. God bemint de eenvoudige gebeden van Zijn kinderen. Zij zijn als een melodie in Zijn oren en als reukwerk van een aangename reuk. “Toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet en uw gedaante is liefelijk”, Hoogl. 2: 14.

Nu zal ik een beschrijving geven van een heilige.

7. Wat is een heilige?

Een heilige is een mens die in Christus Jezus verkoren is en op de door God bepaalde tijd tot Hem vergaderd zal worden en deelgenoot gemaakt zal worden van Zijn Geest. Daarom leest u dat ze “geheiligd zijn in Christus Jezus en geroepen om heiligen te zijn”, 1 Kor. 1: 2, Engelse vertaling. Dat betekent dat zij door hun vereniging met Hem, in Hem de heiligmaking hebben, door Hem geheiligd worden en door Zijn Geest geroepen worden “om heiligen te zijn.” Zij worden gewillig gemaakt door Zijn macht, overtuigd door de Geest des geloofs en in het verborgen getrokken door de liefde van God om tot Christus te naderen en dicht bij Hem het leven en de zaligheid te zoeken. Iedere oprechte gelovige is een heilige, want hij is gereinigd door zijn geloof en hij leeft door het geloof. Zo leest u ook dat Saulus de gelovigen vervolgt en dat hij Gods heiligen veel kwaad gedaan heeft, Hand. 9: 13. Kort gezegd, een heilige gelooft in Christus, is deelgenoot van Zijn Geest, wandelt dicht bij Hem, blijft in gemeenschap met zijn Heere en heeft omgang met Hem, vreest Hem en heeft een goed geweten voor Hem. Hij is uitverkoren uit de wereld en is apart gezet van de wereld. Hij is in de wereld, hoewel hij niet van de wereld is. Hij heeft de zaak van zijn Heere hartelijk lief en is ijverig op de plaats waar hij gesteld is, richt zijn schreden naar Gods Woord en volgt zijn Heere in de wedergeboorte. Zulke zielen heeft de Heere geheiligd en zulke zielen zullen Hem altijd heiligen.

Moge God u toebrengen tot dit gelukkige getal en u daarbij bewaren om wille van Hem Die in de wereld kwam om te zoeken en zalig te maken wat verloren was.

Amen, ja amen!